

MÜCADELE

Haftalık Siyasi Gazete, Fiyatı: 7000 TL. 20 Şubat 1993 Sayı: 34

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Kontrgerillanın en çok tartışıldığı bir dönemde hükümet üyeleri kontrgerillayı saklayıp, gizlemek için sırt sırta veriyorlar. Var güçleriyle kontrgerillayı aklamaya çalışıp, ona kol kanat geriyorlar.

Hükümetin kurmayı kontrgerilladır

■ Kontrgerilla cinayetlerini sürdürüyor. Hükümet kontrgerillaya sahip çıkıyor. "Milli birlik" ve "bütünlüğü" sağlayarak çözemedikleri bütün sorunların üzerini örtmede kontrgerilla hükümete hizmet ediyor. Hatta hizmetten de öte kurmaylık yapıyor, yol gösteriyor. Uğur Mumcu olayı bunun somut bir örneği oldu.

■ Koalisyon hükümeti bugün ayakta durabilmek için kontrgerillaya daha fazla ihtiyaç duyuyor. Demirel, "Kontrgerilla yok diye dilimde tüy bitti." derken, İnönü SHP meclis grubunda kontrgerillayla ilgili olarak verilen soruşturma önergesini bakanlık koltuklarının terk edilebileceği tehdidi ile reddedilmesini sağladı. Muhalefetteyken "Kontrgerilladan hesap soracağız" diyen SHP'yi şimdi kontrgerilla teslim aldı. SHP "milli birlik, bütünlük", "topyekün savaş" politikası ve kontrgerillaya sahip çıkmasıyla DYP'den hiçbir farkı olmadığını açıkça göstermiştir. Bugün iktidarın politikalarına yön veren ve gidecek de ona hükmeden kontrgerilladan başkası değildir.

Burjuva politikasının yeni kâbesi

BOSNA

BOSNA İÇİN "SEFERBERLİK"; Seferberlik emri ordu için değil politikacılar için! Şimdi moda burjuva politikacıların asker üniforması giyip Bosna'ya sefer düzenlemeleri. Yalnız bu kadar da değil... Düzenini tüm kurulan Bosna hummasına tutulmuş gibi. TV'de, basında yardım kampanyaları birbirini izliyor. Panellerde Bosna tartışılıyor. Tüm devlet erkani "seferber" olarak mitingler düzenliyor.

SON SÖZ ABD'NİN; Ama ABD ne diyor? Yaptıkları tüm gültüye karşın sonuçta ABD'nin dediği olacak. İktidar ABD karşısında Bosna-Hersek için konumlandığı askeri birliği ABD'nin direktifiyle Somali'ye gönderecek kadar bağımlı ve çaresizdir. O halde Bosna için bunca gürültü, bu kampanyalar niye?

BUNALAN İÇ POLİTİKA GÜNDEMİ BOSNA'YLA AÇILIYOR; Kamuoyunun dikkatli bu konuya çekilmeye çalışılıyor. Çünkü iktidarın bir yılı aşkın sürede iç politikada "çözüldüğü" hiçbir şey yoktur. İç politikaya ilişkin tüm konular, tüm veriler iktidarı bunalıma sokmaktadır. İktidar halkın sorunlarıyla ve halkla karşı karşıya gelmekten kaçıyor ve Bosna-Hersek sorununa sığınıyor. İktidar yüzünü Bosna'ya da dönse, tüm medyayı Bosna'yla da doldursa, tüm sorunlar yerinde duruyor. Emekçiler bu sorunları için henüz yeterince dayatıcı, olmasa da ayakta. Ve ergeç iktidarı hesaplaşmaya girecek, iktidar da bundan kaçamayacaktır.

Koalisyon mahkumu SHP

Son günlerde SHP-DYP hükümeti içerisinde çatlaklar meydana geldiği, ortaklar arasında sorunların giderek büyüdüğü ve birliktliği üzerine kamuoyunda çeşitli tartışmalar yaşanmaktadır. Eldeki kimi verilerin abartılarak kamuoyuna sunulduğu gözleniyor. Peki koalisyon tehlikede mi? Ya da SHP kendine mi geliyor?

Ne biri ne de öteki. Hükümette kriz meselesi bir taraftan muhalefet partilerince, bir taraftan sansasyon meraklılarınca, bir taraftan "aman koalisyonu bir şey olur" korkusunu yayayanlarca, diğer taraftan da SHP'nin oturduğu yerde oturmasını, sağa sola pek karışmasını isteyenlerce gündemde tutulmaktadır.

Öne sürülen kriz noktaları şunlar: Birincisi, İzmir Belediyesi'nin alması olduğu minibüslere şehir içinde çalıştırma yasağı kararına İçişleri Bakanı'nın müdahalesi ve bu yasağı kaldırması; ikincisi, Şımk Valsi'nin Bayındırlık ve İskan Bakanı Onur Kumbaracıbaşı ile karşı karşıya gelmesi ve istifası; üçüncüsü, Kültür Bakanı Fikri Sağlar'ın hazırladığı kimi kararnamelein başbakanlıkta bekletilmesi; dördüncüsü, kanunlaştırılacak denilen kimi bakanlıkları hala oluşturulmaması. Başka bazı noktalar da sayılabilir.

Yüksel Çakmur, İzmirli; rahat etsin diye istifa edecek bir adam değildir. Onun için önemli olan bankadaki hesabıdır. Nasıl olsa şimdiye dek bu hesabı oldukça şişirdi; bundan sonraki yaşamı için de garantivini sağladı, istifa etse de etmese de onun için bir şey fark etmez. İfade bir SHP'den istifa edecek gibi beyan eden bir SHP'çisinden da çok önemli değildir; ayrıca istifa etmesinin SHP için çok önemli olacak, yığılacağı rahatlıkla söylenebilir. Şımk Valsi'ne gelince; yetkilerini Tugay Komutanı Mete Sayar'a teslim etmiş, valilik mi yapıyor, kaymakamlık mı belli olmayan, Şımk'tan kurtulmak için elinden geleni yapan birinin istifasının bir önemi olabilir mi? Oluşturulan bakanlıkları SHP'nin sorun haline getirmesi de pek ileri görünmüyor. DYP milletvekillerinin "koalisyonunda SHP'ye fazla sandalye düşüyor" şeklinde düşündüklerini bilen SHP'nin bu konuyu "Ne olur ne olmaz, imzidekileri de kaybedebiliriz sonra" diyerek daha fazla kurcalamayacakları, ellerindeyle yetinecekleri ortada olan bir şey. Hiçbir yetkisi olmayan Kültür Bakanı Fikri Sağlar'ın istediklerinin koalisyonunda herhangi bir problemi yaratmayacağı açıktır. SHP'de çeşitli rahatsızlıklar vardır elbette. Her şeyden önce SHP kitlesi rahatsızdır, iktidarın, daha doğrusu DYP'nin değil, daha fazla sefaletle sürüklenmesinden rahatsızdır. Tepkilerini burada burada açığa dile getiriyorlar. Sandık başına gitmiyorlar, SHP binalarını, lokallerini terk ediyorlar, partiden istifa ediyorlar ya da terçilerini başka partilerden yana kullanyorlar. Bu durum demokratik işleyiş ve duyarlılığı köreltilmiş herhangi bir partide bile önemli calkanmalara neden olabileceksen, SHP yöneticileri kör, sağır ve dilsizleri oynuyorlar. Parti yöneticilerinin arada sırada "so'culukları aklınıza gelirse, itiraz kalbinden bir-iki cılız ses çıkıyorlar o kadar.

Koalisyonun son derece "uyumlu" iyesi inönü, kendisine verilen yatıştırma, çatlak sesleri ayıklama görevini başanlı bir şekilde yürütüyor. Parti meclisinin de yönetilen, kullislerde ortaya çıkan eleştirilere karşı en etkili silaı olan "Aman koalisyonu bir şey olur" sözlerine sarılıyor. Demirel de arada bir SHP'li bakanların küçük çaplı serzenişlerini idare ederek koalisyonun sağlığını ayakta tutmakta güçlük çekmiyor.

SHP kendini koalisyonu mahkum olarak görüyor. Halk yığınlarının özlem ve isteklerine yüzünü döndüğü yerde, koalisyonun "demokrasi" gösterilerinden başarılı çıkması-için her türlü kılığa girip çıkıyor. Halk yığınları için umut olmaktan çıkıyor, onlara politika götürmeyi bırakalım, ne yapacaklarına ya da yapabileceklerine dair en ufak bir açılım getirmeyenler, kitle tabanlarının iyice erimesinin yolunu iktidardan geçtiğini düşünüyorlar. SHP yönetimi iktidar aracı kullanarak kitlesini tutmaya çalışıyor. Ancak bunda da şans yok. Kendisine sadece kimi bakanlıkların bir kısmı kadroları kalmış, o da bu kadroları eş-dost, ah-bağla doldurarak, bakanlık olanaklarını ulufe gibi da-

ğıtarak insanların ceplerini doldurarak onları tutmaya çalışıyor. Koalisyonda çatlak var dedirten sorunların önemli bir bölümü buradan çıkıyor zaten.

Devletin ve düzenin yağma sofrasında herkesin at oynattığı bir kurum haline gelen SHP, halkın nezdinde her geçen gün değeri yitimine uğramaktadır. İktidarın bu sessiz ortamının mevcut koalisyonu katkısıyla ondan elde ettikleri arasında büyük bir uçurum vardır. Bu uçurum aynı zamanda SHP yönetimiyle kitlesini birbirinden ayırmaktadır. SHP yönetimi bu uçurumu üç-beş çıkar kınıtıyla kapamak istemektedir, ancak bunda başarılı olması mümkün değildir.

Kendini iktidara mahkum gören SHP gerçekte iktidar değildir. Koalisyon hükümetinin, bir başka ifadeyle DYP'nin iktidar olup olmadığının dahi tartışılır bir durumda olduğu yerde, SHP'ye pastadan ancak kınıtları düşmektedir. İktidar olmak, bir programa sahip olmak ve bu program doğrultusunda adımlar atmak. SHP'nin bir programa sahip olduğunu kabul etmek dahi, hiçbir adımı organize edip gerçekleştirecek gücü ve olanığı bulunmamaktadır; geçen bir yılı aşkın sürede bu doğrultuda yaptığı herhangi bir şey de yoktur. SHP'li belediyeler dahi merkezî yönünden şikayetçilerdir. Pek çok il ve ilçe başkanının şikayetleri SHP merkezinin tozlu raflarında yığılmaktadır.

Partinin programatik faaliyetleriyle iktidar gücünü ortaya koymayanlar iktidarın diğer olanaklarından da yararlanamıyorlar elbette. Örneğin TRT karşısındaki durumu bir muhalefet partisinin durumundan farklıdır. SHP bir muhalefet partisi olsa, iktidara yönelik eleştirileri neredenyle daha çok gündeme gelecek, yığınlar da daha fazla kontak kurabilecek.

Son kongrelerle tartışmaları bu partinin ne halde olduğunu da ortaya koydu. Cümle alemin bildiği ve ortaya çıkarılmasını, lağvedilmesini istediği bu cinayet şebekesi SHP tarafından korunur duruma gelmiştir. SHP iktidarda kalma bahanesinin ardına açınarak kongrelerle koruyuculuğuna sığınmıştır. Dün söylediklerini yapıp yutmakta kalmamış, geleceğini de ipotek altına almıştır. Onlar unutmuş görünüyorlar ancak, Demirel gibi burjuva politikacıların hafızaları kuvvetlidir. Geçtiğimiz dönemde kongrelerle tartışmaları gündeme geldiğinde, sosyal demokratları, "Madem o kadar biliyorsunuz, iktidar olduğunuz zaman ne diye bu doğrultu açığa çıkarmadınız?" diyerek susturmuş. Yarı da daha da açığa çıkacak olan kongrelerin koruyuculuğuna sığınmak tarihsel bir zorunluluk olarak SHP'nin yakasında kalacaktır.

SHP yönetimi, Adıyaman Milletvekili Celal Kürekoğlu'nun ve 13 arkadaşının kongrelerle konusunda Medis araştırması açılması doğrultusunda karar alınması isteklerini reddetti. Önerge sahibi milletvekili, önerisinde ısrarı olunca, hatta parti yönetiminin ya da grubunun karar almasını beklemeden öneriyi Meclis'te milletvekillerinin imzasına açmayı düşündüğünü belirtince SHP'de telaş başladı. Başlangıçta yumuşak yaklaşıyor göründükleri önerinin engellenmesi için seferber oldular. Çünkü Meclis'te kongrelerin araştırılmasını isteyen başka parti ve milletvekilleri vardı ve araştırma önergesi gündeme girebilirdi; bundan da ne kongrelerle hoşlandı, ne de hükümet ortağı DYP, bu nedenle önerinin engellenmesi için ellerinden geleni yaptılar.

inönü, grup toplantısında yaptığı konuşmada kongrelerle önergesinin kabul edilmesinin hükümet ortağı olanlarından dolayı sıkıntı yaratacağını söyleyerek şöyle devam etti: "Kabul edilir ve ortağımız bu nedir?" diye sorarsa, cevap veremeyiz. Ama eğer hükümette kalmak istemiyorsanız önce bunu çözümüyle. Hükümette kalamam mı, kalmayalım mı? Madem bu öneriyi veriyorsunuz, bu bir nevi hükümette kalmayalım anlamına geliyor."

inönü'nün ve SHP yönetiminin bakışı budur. Hükümette kalmak onlar için her şeydir. Bunun için taviz veremeyecekleri bir şey yoktur. Bu tavır onları daha da batağa götürmektedir. Gerçek iktidar kongrelerle olunca kılını dokunana tepeden aşağıya yuvarlıyor. Kongrelerle dokundurmak için koltuklarını öne süren SHP yönetimi ve inönü, bakanlık Türkiye halklarına daha neler gösterecek.

Politikada Bu Hafta

Halkı ezenler Bosna halkına sahip çıkamazlar

Tuncer BAGDATLIOĞLU

Ne Bulgaristan'ta Belene'de Türk azınlığa yapılanlar, ne Karabağ'da Ermenilerin kıyımları, ne de Gülmüli-ne'deki Türk azınlığın haklarının çiğnenmesi, Bosna-Hersek kadar sömürülüp istismar konusu yapılmadı. Hiçbir olay, sövenizme bulanarak bu ölçüde ve uzun süre iç politikada kullanılmadı.

Ülkemizde her iktidar köşeye sıkıştığında, bunalmın sıkıntılarıyla birlikte karşıındaki muhalefet hızla büyüdüğünde, bu tür suni gerginlikler yaratıp kullanmayı, dikkatleri iç sorunlardan uzaklaştırmayı alışkanlık haline getirmişlerdir. Yunanistan olmazsa Bulgaristan, Bulgaristan olmazsa Suriye, Irak suni gerginliklerin hedefi olmuştur. Kıbrıs, Ege adaları, kuta sahanlığı, Türk azınlıkları Bulgaristan ve Yunanistan'da yapılanlar, sınır sorunları bu gerginlikte yerine ve zamana göre kullanılan malzemelerdir. İşte Bosna'nın bunlardan tek farkı var. İktidarıyla, muhalefetiyle, basınıyla, TV'siyle düzenin istikrarı için "ulusal mutabakata", "topyekun savaşa" onay veren düzenin bütün kurumlarının Bosna'yı kendilerine basamak yapıyorlardı. Bugün halkın karşısında hiçbir saygınlığı olmayan, en iyi durumda olunan halktaiki kredisi % 25'i aşmayan, sağından soluna, gericisine, faşistine ve "sosyal demokrat"ına kadar hepsi Bosna'dan medet umuyor, halkta saygınlık yaratmada Bosna'yı kullanıyorlar. Hiçbirinin söyledikleriyle, yaptıklarıyla birbirinden farkını kalmaması hepsini Bosna'yı yönetiyor.

Diğer yandan, Bosna düzenin basınının ve TV'lerinin ticaret malzemesine dönüştürüldü. Daha fazla kâr için düzenin basın ve yayın organları yayımladıkları trajik sahnelerle, birbirleriyle kıyasıyla yarışıyorlar. Bosna halkının trajedisini, onları bu yamyla heyecanlandırıyor.

Ülke sorunlarına çözüm üretmeyen ve umut olmayan öte, Türk ve Kürt halklarının mücaddelesine saldırmada ortaklık kuran iktidarıyla muhalefetiyle düzen partileri, birbiri ardına Bosna'ya seferler düzenliyorlar. Ne ölçüde Bosna halkının yanında olduklarını gösterme yarısını sürdürüyorlar. Baykal'ın sövuna, partisinin ismini halkın bilmediği H. Celal Güzel de katıldı. İktidarda bakanlarıyla, milletvekilleriyle muhalefetten hiç de geri kalmıyorlar. Özal da bu yarışa katıldı. Ve politik çıkış yapmak için Bosna'yı seçti. İktidardan muhalefetine ve Özal'a kadar hepsi hararetle Bosna'ya askeri müdahaleyi savunuyorlar.

Ama hepsinin hevesini Beyaz Saray kursağında bırakıyor. Bosna için en keskin sloganları haykıralsar ve şovlar da yapalsar, Beyaz Saray'a boyun eğiyorlar. ABD'nin çizdiği sınırların bir adım ötesine gidemeyecek kadar işbirlikçiler ve acizler. Emekçi halkın istemlerinin üzerine örtmek için Bosna'yı kullandıkları gibi, ellerinden ABD'nin dediğinden başka hiçbir şey gelmediği halde, Bosnalıların umudunu da sömürüp istismar edecek kadar alçakıyorlar.

Bush'tan umut kesip Clinton'a umut bağlamışlardı. Clinton da açıldığında planında Bush'tan ileri gitmedi ve umutlarını boşa çıkardı. Şimdi ona boyun eğiyorlar.

Emperyalizm Sırların vahşete varan saldırılarına göz yumarak Bosna-Hersek'te istediği sonucu elde etmek için BM'yi de kullanarak adım adım ilerliyor.

İşbirlikçilerine, Clinton'la görüşmeyi ve isteklerini yerine getirmeyi onur sayanlara Bosna'yı kendi bunalmaları gizlemek için alabildiğine kullanmak, bol bol konuşup atıp tutmak ve timsah gözyaşları dökmek düşüyor.

Kars'ın Susuz ilçesine bağlı Küçük Çatak, Büyük Çatak, Doyumlu köylerinin yolları kar ve tipi yüzünden kapalı. Yolların açılmaması nedeniyle ilçeye bütün ulaşım kesildi. Hastalar tedavi edilemediğinden, köylerde ölüme mahkum edilmiş durumda. Bir ay içinde Küçük Çatak Köyü'nde 8, Büyük Çatak Köyü'nde 6 hasta hayatını yitirdi. Doyumlu Köyünden ise haber yok. Yeni doğum yapmış bir kadın yolda donarak öldü...

Kars'ta Kürt köylerinin yolları kapalı

İki köy toplam 14 ölü verdi

Kars (Mücadele)- Kars'ta devlet Kürt diğri 100 haneli küçük bir yerleşim birimi köylerinin yollarının kar ve tipi yüzünden Köyün yolu halen kapalı. Köye 6 km kapalı kalmasına seyirci kalıyor. Kürdis- uzaklıktaki Kırkpınar isimli Türk köyüne kadar tan'ın pek çok köyünde olduğu gibi Su- araçla gidiliyor. Oradan da yaya olarak, suz ilçesine bağlı Küçük Çatak, Büyük kalınlığı 1 metreyle aşan kara yağmın gidilirse Çatak, Doyumlu köylerinin dünyaya ula- köye bir saatte varılıyor. Küçük Çatak'a şını kesilmiş durumda. Köylüler hastala- vardığımızda doktorsuzluuktan dolayı hayatını rını doktora götüremiyorlar. Ve gözleri yitiren iki kişi yeni defnedilmişti. önünde acı çekerek ölmelerini seyre- mekten başka bir şey yapamıyorlar. Küçük Çatak Köyü, Susuz ilçesine yaklaşık 26 km uzaklıkta, Kürtlerin yaşa-

Kaymakam Başvuruları Yanıtlamıyor

Köylülere durumlarının ne olduğunu

Tunceli köylerinde Hazro provaları

Elazığ (Mücadele)- Kürdistan'ın dağ köylerinde, genlinin halk desteğini orta- dan kaldırmayı hedefleyen, yakıp-yıkma, bombalama, göçe zorlama, boşaltma gibi zor yöntemlerinden Tunceli köyleri de nasibini alıyor.

"Yaklaşık bir haftadır Hozat ilçesi Kavuktepe (Gevçik) Köyü'ne bağlı mezarlarda art anda yapılan operasyonlarda, arama adı altında yağma ve talan yaşıyor. Ka- vuktepe Köyü Taçkirek mezarında, "12 Şubat 1992 günü sabah saat 1.30 sulanında yüz kadar, askerle köyümüzü bastılar. Evin dışına çıkmamızı yasakladılar. Kapı-larımızı kırarak içeri girdiler, anı kovanlarımızı kadar her yeri aradılar. Buğday, şeker ve unumuzu yere döktüler." diyen köylüler, bu baskı ve gözdağını göçe zorlama olarak değerlendiyor ve ekiliyorlar. "Bu köyde toplam elli hane vardı, baskılar nedeniyle birçoğu göç etti. Köyümüzde şu anda yirmi yedi hane var." Arama(!) sırasında operasyonu yöneten Ustağmen halkın kişik erzaklarını yere dökerek "Bu kadar un, şeker, buğdayı genilalanı beslemek için alıyorsunuz, biz biliyoruz." diyerek köylülere de tehdit etmekten geri kalmıyor. Taçkirek dağ köyüdür. Ve kışın yolların kapalı olmasından dolayı köylülerin ilçeye giderek ihtiyaçlarını karşılama olanakları yoktur. Hozat'a gilmeleri için en az iki saat bir buçuk metre kalınlığında karda yürümek zorundalar. Bu nedenle kişik erzaklarını toptan alıyorlar. "Kişik ihtiyaçlarımız artık suç nedeni. Devletten hizmet beklerken, baskı, gözdağı ve tehditleriyle karşılaşıyoruz." diyor köylüler. Köyde otuzı yakın ilkokul öğrencisi okul ve öğretmen olmadıgından eğitim yapamamaktadır.

Köyde sağlık hizmetlerinden de eser yok. Köylüler "Hastaları sırtımızda ya da kızaklarla Hozat'a götürmek zorunda bırakılıyor, geç kaldığımız için de çoğu za- man hastalarımız yolda ölüyor." diyerek tepkilerini dile getiriyorlar.

Kürdistan/ insansızlaştırma ve genilayı yalnızlaştırma politikası bir yandan baskı ve terörle sürerken, diğer yandan da baskı, yol, sağlık ve eğitim hizmetlerinin ortadan kaldırılmasına dönüştürmektedir. Köylüler göç politikasının farkından olduklarını ve bu zorla göç ettirme politikasına karşı direneceklerini, göç etmeyeceklerini, topraklarına sahip çıkacaklarını söylüyorlar.

soruyoruz. Devletin kendilerini Kürt ol- duklarından dolayı cezalandırdığını belir- tiyorlar.

"Greyderler, dozerler Kırkpınar Kö- yü'nün yolunu sürekli açıyor." diyen köy- lüler, "Bizim köyün yollarını açmalarını da rica ettiğimizde 'dozerler anızal' deyip yolumuzu açmıyorlar. Kaymakama belki elli defa gittik. 'Yollarımızı açın, hastaları- mızı doktora götüremiyoruz. Hayvanlar- mızın yemi bitti. Yem almamız lazım. Bu- nun için yolumuzu açmalısınız.' demeni- ze rağmen, Kaymakam yolumuzu açtır- madı. En sonunda bizi odasından kovdu. Halen yolumuz kapalı. Ocak 93 tarihini-

araçlarını sokmak isteseler greyderleriyle bir günde yolu açarlar, ancak teker teker ölüp giden hastalar için bunu yapmıyor- lar. Kürdistan'ın kimi köylerinde halkın te- pesine bomba yağdırarak onları öldürü- yorlar, burada ise onları doğa koşullarına mahkum ederek bu hedeflerini gerçek- leştiriyorlar.

Köyde başka hastalar da var. Köylüle- rin "Her an ölebilirler" dedikleri bu hasta- ların isimleri şöyle: Paşa Meyan, Şaban Mucio, Nebi Gültekin, Zenze Meyan, Şahrali Mekan, Nigar Mekan, İlyas Min- kara, Esra Mıntaş, Berfin Mıntaş, Yusuf Mıntaş, Refik Merhan...

den beri doktora götüremediğimiz için 8 hastamızı hayatını kaybetti. Büyük Çatak Köyü'nde 6 hasta hayatını kaybetti. Do- yurdu Köyünden hiçbir haber alamıyo- ruz. Onların durumu bizden daha kötü olabilir." diyorlar.

Tabutta Donan Hasta Kadın

Nigar Mençik bir çobanın eşi. Hamile ve bundan yaklaşık iki hafta kadar önce doğum yapıyor. Doğumda herhangi bir sağlık görevlisi bulunmuyor. Nigar Men- cik bu koşullarda doğum yapıyor, fakat kanaması durmuyor. Olayın gelişini köy- lülerden dinliyoruz. "Kırkpınar Köyü'nde görevli hemşireye haber verdik, gelip bakmasını söyledik. Hemşire de 'Ben bu- na elimi vurmam' diyerek hastayı kendi kaderine terk etti. Bunun üzerine biz de hastayı bir tabutun içine yerleştirdik; ilçeye doktora götürmek için tabutu sırtımıza alarak kar fırtınasına rağmen yola çıktık. Yola çıkarken kaymakama telefon açar- ak 'Hastamız var yolu açın, yoksa öle- cek' dememize rağmen, kaymakam, 'Yo- lu açamam. Siz Kırkpınar Köyü'ne kadar hastayı getirin, ben ambulans göndere- ceğim' şeklinde cevap verdi. Mecburen Kırkpınar Köyü'ne doğru yürümeye baş- ladık. Yokta tabutun içesinde kanlar sü- zülüyordu. Bir süre sonra kanın süzülme- si durmuş, hastadan ses çıkmıyordu. Kırkpınar'a ulaşmadan önce hastamız yan yolda donarak öldü."

Köylüler, bizden bir gün önce, 11 Şubat 1993 tarihinde Süleyman Mençutekin ve Sinem Mentaş'ın öldüklerini ve biz daha köye girmeden önce toprağa verdiklerini belirterek, "Süleyman yaklaşık 1.5 aydır hasta idi. Doktora gitmesi gerekiyordu. Yollar açılın diye bekledik, açılmadı. Dün vefat etti." dediler. İnsanlar teker teker göz göre göre ölüp gidiyorlar. Yalnız- ca 6 km'lik bu yolda devlet greyderlerini sokmadığı için ölüyorlar. Bu cinayetlerin sorumluları bütün bunları bilerek, görerek yapıyorlar. Buraya bir operasyon düze- leseler, köyün göbeğine kadar askeri

-Kürt Köylerine Hizmet Götürülüyor

Susuz ilçesinin bu üç köyüne yol aç- mak, çağ atladığını iddia eden TC için el- bette sorun değil. Ancak sorun, halka ve yolları kapatan köylere karşı tutumdan kaynaklanıyor. Köy halkı, iktidarı bu tu- tumuyla kendilerine ne kadar düşman ol- duğunu gösterdiğini dile getirerek, "Kü- çük ve Büyük Çatak köyleri Kürtlerin yo-ğun olarak yaşadığı yerleşim birimleri olduğundan bu köylere hizmet götürül- müyor." diyorlar. 6 km ötelenideki Kırkpınar Köyü'nün yolunun sürekli açık- tıldığına dikkat çeken köylüler, daha sonra "Dozerler Kırkpınar'da bekletiliyor. Hastalıkların ve ölümlerin yoğun olarak yaşandığı Küçük Çatak, Büyük Çatak ve Doyumlu köylerinin yollarının acilen açıl- ması gerekirken yetkililer, 'dozerler anızal' deyip köy yollarını açmamakta ısrar ediyorlar. Kürt olmak büyük bir suçmuş gibi insanlar cezalandırılıyor." diyerek şu sonuca varıyorlar: "Devlet bu uygulaması ile Türk-Kürt ayrımı yaparak bu halkları birbirine düşman etmeye çalışıyor."

"Artık Devletin Sorunlarımızı Çözeceğine İnanmıyoruz"

Köylere karşı bu ayrımcılık, halklarara- sı düşmanlık için gündeme getirildiğinin farkında olan köylülerin söylediği şey "Başaramayacaklar, Artık devletin sorun- larımızı çözeceğine inanmıyoruz." olu- yor.

Küçük Çatak Köyü'nde 1974 yılında kurulan sağlık ocağına şimdiye kadar tek bir sağlık görevlisi gönderilmemiş. Bu sağlık ocağının bir bölümünde köyün imamı oturuyor. Diğer iki bölümü ise, ha- lıcılık kursu adı altında iki hali hocasının eline teslim edilmiş. Kursu katlanlara tek bir kursu dahi verilmeyen, üretilen hali- lar yüksek fiyatlarla satılıyor. Köylülerin buna da tepkisi yoğun. Devlete, yönetici- lere güveni kalmamış, tepki duyan Küçük Çatak köylüleri dostlarını düşmanlarını şimdi daha net görüyorlar.

TÜRK-İŞ'in başkanlar kurulu toplantısı Diyarbakır'da yapıldı

Türk-İş Başkanı Bayram Meral, toplantıda yaptığı konuşmadan dolayı, Diyarbakır'da bulunan Türk-İş'e bağlı 13 sendika şubesi tarafından protesto edildi.

Diyarbakır (Mücadele)- San sendikacılığın duvarlarında gezen Türk-İş'in Diyarbakır'da yapılan başkanlar kurulu toplantısında, bir kez daha devlet yanısı politikaları ve işçi sınıfına ihanetliği gözler önüne serildi. Özellikle Kürt sorunu konusunda devletin resmi ideolojisini savunan Türk-İş'e bağlı sendika şubeleri tarafından büyük tepki görüldü.

Türk-İş Başkanı Bayram Meral'in daha Diyarbakır'a gelip gelmez olağanüstü Hal Bölge Valisi Unal Erkan'ı ziyaret etmesi ve Unal Erkan'la "terörün" nedenleri ve çözümleri üzerine yaptıkları "sohbette", her şeyi açıkça ortaya seriyordu.

Bayram Meral 13 Şubat'ta konfederasyon üyesi sendika şube yöneticileri ile yaptığı toplantıda, Kürt sorunu üzerine şu görüşleri yer verdi: "Türk-İş, Türkiye Cumhuriyeti'nin bölünmez bütünlüğünü savunmaktadır. Günümüzde Türkiye'yi bölmek, kardeşli kardeşle düşman etmek isteyenler vardır. Türkiye'yi Lübnan veya Yugoslavya'ya çevirmek isteyenler vardır. Hiçbir işçinin, hiçbir vatandaşımızın böyle bir ortaya geleceğine inanmıyoruz."

İşçi sınıfı adına yola çıktığını iddia eden Türk-İş, Kürt halkının ulusal mücadelesine işte böyle bakıyor.

"Yine, Kürdistan'da var olan ekonomik durgunluk da, Türk-İş tarafından "terörün" sonuçları olarak açıklandı. Bayram Meral yaptığı konuşmada, terörün sona erdirilmesinin bölgeye ekonomik yatırımları ve iş olanaklarını açılmasının bir koşulu olduğunu iddia etti.

Türk-İş tarafından bölgenin sorunlarını dinlemek amacıyla gerçekleştirilen toplantıda, Diyarbakır'da bulunan Türk-İş'e bağlı 13 sendika şubesi Türk-İş yönetimini protesto etti. Toplantıda Bayram Meral'in yaptığı konuşmanın ardından Tes-İl, Harb-İş, Tek Gıda-İş, Tamm-İş, Tez Koop-İş, Petrol-İş, Yol-İş, Belediyeye-İş, Sağlık-İş ve Teksif sendikaları şube başkanlarının hazırladığı rapor, Tes-İş 1 No'lu Şube Başkanı Ali Öncü tarafından açıklandı. Açıklamada, Türk-İş'in Kürt sorunu üzerindeki politikalarının devletin resmi ideolojisi doğrultusunda şekillendiği vurgulandı. Öncü tarafından yapılan açıklamada, Türk-İş'in gerçekten bölgedeki sorunları çözmeye amacı varsa, devletin resmi ideolojisi doğrultusunda değil, bir komisyon kurularak araştırma yapılması ve buna göre çözümler üretilmesi gerektiği vurgulandı. Bunun üzerine Bayram Meral, Türk-İş'in hazırladığı raporun da vurgulananlarla benzer olduğunu ve komisyon için de Başkanlar Kurulu'nun karar alması gerektiğini söyledi. Meral'in yaptığı açıklamayı ciddiye almayan sendika şube başkanları, Meral'i protesto ederek salona terk ettiler.

Ali Öncü, daha sonra yaptığı bir açıklamada da, Bayram Meral'in Türkiye işçi sınıfı hareketinden sorumlu bir lider olmaktan öte, sınıfına ihanet eden bir işçi düşmanı olduğunu vurguladı.

Sezgin'in gaf gezisi

Diyarbakır (Mücadele)- "Bölge halkına şefkatle yaklaşıyoruz. Terörist ile masum vatandaşları birbirinden ayırmaya çalışıyoruz. Halkı yanımıza alıktık. Ve terörle mücadelede en önemli öğenin bu olduğuna inanıyoruz."

Aç tavuk kendini danı ambarında görmüş. Yukarıdaki sözler İçişleri Bakanı İsmet Sezgin'in "danı ambarı'nı" ziyareti sırasında söylendi, İçişleri Bakan'ının "danı ambarı" olarak görüldüğü Diyarbakır'da çıplak silahlarıyla dolaşan asker ve polislerin tıtanaları görünüşü Diyarbakır halkında bir çekinmeye neden olmuş olacak ki, her zaman sokakların tikim tikim olduğu hafta başında dahi insanlar sokağa çıkmayı pek tercih etmediler, sokakların boşluğu bile askere ve polisleri tedirgin etmeye yetiyordu.

Sezgin Kendi Heyetini Kendi Getirdi

14 Şubat günü İçişleri Bakanı İsmet Sezgin, Almanya Parlamentosu Dış İlişkiler Komisyonu Başkanı Hans Stercken, Türkiye'nin Bonn Büyükelçisi Onur Öymen ve Almanya'nın Ankara Büyükelçisi Julgen Oesterheff'den oluşan heyet Diyarbakır'a geldi. Bütün heyetler gibi onlar da incelemelerde bulunmak üzere geldiklerini açıkladılar.

Demokrasinin bu oyunun senaryosundan ibaret olduğu, baskının, zulmün, zorbalığın at oynattığı Türkiye hemen her yabancı heyet için "cazip" bir yer oldu. Küçükamutlu için, Şımak için, kayıplar, katliamlar, gözaltılar için şimdiye kadar sayısız yabancı heyet geldi gitti. Halklarında gazetelede olmadık yazılar çıkararak, heyetleri engellemek için ellerinden gelen her şeyi yapan, hatta tutuklayan Sezgin bu kadar heyeti kıskanmış olacak ki, o da kendi heyetini getirdi! Demokrasilik oyununda işine gelmeyen heyetler için rahatsızlığını dile getiren Sezgin, şimdi kendi getirdiği heyetle medet umuyor.

Sezgin'in gezisinde amaç açıkta. Devlet dünya kamuoyunda, özellikle

Kontrgerilla sözcüsü Sezgin, "derin" incelemeleri sırasında bir çam daha devirdi. Heyetle birlikte "demokratik" ortam görüntüsü vermeye çalıştı.

Avrupa ülkeleri nezdinde kendini aklamak istiyordu. "Dişanya" şirin gözükme istidleri ama beceremediler.

Sezgin Diyarbakır'a gider gitmez ayağının tozuyla "iç hareket" ile ilgili faaliyetlerde bulunmayı da ihmal etmedi. Halka kendini sevdime manevraları yaptı. Diyarbakır caddelerinde dolaşması, esnafarla "sıcak" ilişkiler kurması, onların sorunlarını dinlemesi, onlara devletin yanlarında olduğunu anlatma uğraşları vb. hepsi büyük işler havasında gerçekleştirildi.

Aba Altından Sopa

İsmet Sezgin, halkla "sıcak" ilişkiler kurarken, aynı zamanda aba altından sopa göstermeyi de unutmadı. 15 Şubat sabahı ziyaret ettiği Esnaf ve Sanatkarlar Birliği'nde yaptığı konuşmada, "iki anarşist geline dükkanınızı kapatırsanız, siz de dükkanınızı kapatırsanız, bu ne vatandaşlaşığı ne de insanlık geleneğine yakışır. Türk esnafının, ahilik geleneğinden beri sorumlulukları vardır. İki anarşist geline kepenklerinizi kapatın diyorsa ve kapatıyorsanız, tabii ki konuşamazsınız." dedi. Sezgin esnafa yönelik tehditlerini kepenk kapatmanın suç olduğunu, bu nedenle bazı kimselerin mahkemeye sevk edilceklerini hatırlatarak sürdürdü. Yine de, "Korkmayın, Türk devletine güvenin" gibisinden sözleri tekrarlama

maktan da geri durmadı.

Kötü bir kontrgerilla talebesi ve savunucusu olan Sezgin, üçüncü sınıf kontrgerilla kitaplarında ezberlediği, yıllardır tekrarlama tekrarlama bikkilik getiren psikolojik ypratma yöntemlerini de sık sık başvurdu.

En Favori Gaf

Sezgin bu gezi sırasında çok çam devirdi, çok pot kırdı. Bunların içinden bir tanesi aradan sınırlı il süraya otu-ruverdi. "Biz istesek bunları bir tarafa toplanz, bombalarız ve bitiririz işi... Sonra da intihar ettirir deriz. Bilmem ne yaparız... Bunu hallederiz. Ancak biz bu işi demokratik süreçte yapmak istiyoruz. Bu süreci geciktiriyor, bunu mülaka çözmek kararlaştırıldığını."

Söylediklerinin soğuk duş etkisi yaptığını gören Sezgin, sonradan konuyu düzeltmeye çalışıyorsa da daha çok battı. Evet, "bunlar" dedigin kim Bay Sezgin? "Ne tarafa" topluyorsun? Kaç kişilik bir katliam düşünüyorsun? Sızce Halepçe uyun mu? Yoksa daha büyük bir katliam mı gerekiyor?

Sezgin'in sözlerini Demirel bile savunamadı, "yok, öyle dememişiz..." türünden söylemlerle geçiştirmeye çalıştı. DYP Grup Başkan Vekili, Sezgin'in sözlerini, "Maksadı aşan bir açıklama" olarak nitelerken, CHP Genel Sekreteri, "Talihsiz sözler" demekle yetindi.

Petrol-İş Olağanüstü Başkanlar Kurulu toplantısı sonuç bildirgesi:

"Kontrgerilla lağvedilmeli"

Diyarbakır (Mücadele)- Batıma ve Diyarbakır'da yapılan Petrol-İş Merkez Yürütme Kurulu, Merkez Denetim Kurulu üyelerinin ve 22 şube başkanının katıldığı toplantının sonuç bildirgesinde, 13-14 Şubat tarihlerinde Hazro, Lice, Silvan, Hani, Midyat, İdil, Cizre, Nusaybin ve Çınar ilçelerinde yapılan incelemelerle ilgili sonuç bildirgesinde şunlara yer veriliyor:

- Güneydoğr'da halk büyük bir korku ve endişe içerisinde dir. Başta gelen istemleri, can güvenliklerinin sağlanması, akan kanlıları durdurulmasıdır. İnsanlar saat 17.00'den sonra sokağa çıkmamakta, bu saatın sonra izin almaksızın hasta larını sağlık kuruluşlarına bile götürmemektedirler.

- Bu bölgede olağanüstü hal olağan hale gelmiş bulunmaktadır. İnsanlar yargısız infazları, nedensiz gözaltıları giderek yadigarımaz duruma gelmişlerdir.

Ancak, 21 Mart Newroz Bayramıyla birlikte ve ilkbaharda büyük bir kitle katliamı yapılacağı ve bu katliamın büyük üçe merkezlerini de kapsayacağı konusunda büyük bir korku ve endişe taşımaktadır.

- Bu gezimizde bombalanan, yakılan, yakılan, boşaltılan, yağmalanan köyler bizzat yerinde görülmüştür. İlçe merkezlerinde birçok bina ve dükkan üzerindeki kurşun delikleri ve kırılan camıamlar durmaktadır. Dikkat çeken bir nokta da; evlerin bir kısmının boş, dükkanların ise çarşıya yakınları ka palı olmaktadır. Bu durum bölgedeki güç olaylarının sürdüğünü

göstermektedir.

- Bölge halkının en büyük şikayetlerinden birisi de; 'koy koruculuğu' sistemidir. Köylüler 'korucu' olmaya zorlanmakta, bunu kabul etmeyen köyler boşaltılmaya, insanlar göç etmeye zorlanmaktadır. Korucuların kimlik kontrolü yap maktan adam vurmaya kadar her şeyi rahatça yapabilmeleri ve kimseye hesap vermek zorunda olmayışları, bölgedeki terörün devletten kaynaklandığı imajını güçlendirmektedir.

- Bölgede "yargısız infaz" olarak adlandırılan, "faali meç husı" olduğu iddia edilen cinayetlerin alabildiğine yaygın ol ması, bu cinayetlerin kontrgerilla tarafından işlendiği fikrini yaygınlaştırmaktadır.

Kontrgerilla lağvedilmeli, eğer "yok" deniliyorsa, siyasi partilerden yetkili bir komisyon oluşturularak, kontrgerilla-nın olmadığının kesin bir şekilde ispat edilmelidir.

- Bölgede işlenen "faali meçhul" cinayetlerin bir bölümü de 'Hizbullahçılar' olarak adlandırılan illegal örgüte mal edil mektedir. Ancak, faillerin bir türlü yakalanmaması, bu örgü tün de devletçe desteklendiği kanısını güçlendirmektedir.

- Bu bölgedeki sendikamız üyeleriyle yaptığımız görüşme lerde, üyelerimiz bizlere 'ücret zammı değil, can güvenliği is tediklerini' çok açık bir dille belirtmişlerdir. Üyelerimizin bu lundığı bazı lokallerin pencerelerinin çelik saclarla kapatıl mış olduğu görülmüştür.

Kürdistan'da orta öğrenim

Milli Güvenlik, Milli Tarih, Milli Coğrafya, Milli... Özel Tim, Kontregerilla, Hizbullah, Ülkücü Gençlik... Alevi-Sünni, Kürt-Türk Düşmanlığı, Milliyetçilik, Şovenizm... Yakılan, Yıkılan, Bombalanan, Asker-Polis İşgalı Altındaki Okullar...

Önce Siyasal Teslimiyet Sonra Eğitim

Kürdistan gençliğinin, özkede de lisele gençliğin sahip olduğu ulusal bilinç ve halkının sorunlarına karşı duyarlı yapısı iktidardan teslim alma politikalarında da şiddetle belirleyici olmasına neden oluyor. Özellikle sıcak savaşın kendini çok daha fazla hissettirdiği, Diyarbakır, Şırnak, Batman, vb. bölgelerde lisele gençliğin gelişen ulusal mücadelede yerini alması, devlet terörünün eğitimle iç içe olmasını beraberinde getiriyor.

Yoğun bir milliyetçilik propagandasıyla Kürt gençliğinin ulusal bilinci **körütülme**ye çalışılıyor. Liselerde öğrencilere milli güvenlik derslerinde TC askerinin ne kadar kahraman, TC ordusunun ne kadar soylu olduğu; milli tarih derslerinde 'atalarımızın' Orta Asya'dan gelerek nasıl 16 devlet kurmayı başardıkları, uğruşundaki halklara nasıl eşitlikçi davranıldığı; yurttaşlık derslerinde Türk olmanın nasıl büyük bir erdem olduğu anlatılıyor. Hatta matematik, kimya vb. derslerde da- hı öğretmenlerden milliyetçi ruhu aşılaması isteniyor.

Yukarıdan aşağıya yerleştirilen faşist kadroların yanı sıra, sivil faşist örgütlenme de Kürdistan'da eğitimin neredeyse bir parçası durumunda. Demokrat-devrimci-yurtsever öğretmenlere düşüncelerle yaşama olanağı tanımayan, düşüncelerinde ısratlı olanlar kontregerilla kurslarına hedef oluyorlar. Son bir yıl içinde 21 öğretmen vuruldu. Sürgün, sindirimin yazgeçilmez araçlarından biri olarak sürekliliğindedir.

Hizbullah adlı sivil faşist örgütlenme çevresinde okullardaki lümpen, serseri, kişiliksiz unsurlar toplanarak devlet terörünün sivil bir uzantısı olarak kullanılır hale getirildi. Elazığ gibi bazı illerde "Hizbullah" kılıfına da gerek duyulmaksızın "Ülkücü Gençlik" adıyla faşist örgütlenme yaygınlaştırmaya çalışıldı. Diyarbakır'da ise sivil faşist kadroların işlem anlamıyla çöreklenildiği imam hatip liselerinin yanı sıra

Kürdistan'da lisele gençliğin milliyetçiliğe dayanan gerici-faşist eğitimden beklentisinin olmaması doğaldır. Ama bu liselerde bir demokratik lise mücadelesinin yürütülmesine engel değildir.

sıra Melikahmet, Ziya Gökalp gibi demokratik örgütlenmenin yoğun olduğu okullar pilot bölge olarak belirleniyor, Hizbullah terörü buralarda yaygınlaştırılmıyor. Malatya'da Alevi-Sünni, Kürt-Türk düşmanlığının körüklenmesinde gerici faşist öğretmenlerin yanı sıra din dersi öğretmenleri başı çekiyorlar. Dershaneler de

Kürdistan'da ortaöğretim bunlarla başlayıp bunlarla bitiyor. Eğitimin temeli 'millileştirme' ye dayanınca, millileştirme politikası için gerekli her şey el altında tutuluyor. Gerici-faşist kadrolaşma ile okulların içinde kontregerilla, özel tim, polis ile de okulların dışında denetim sağlanıyor.

ulusal bilincin körütülmesi ve milliyetçiliğin yerleştirilmesi açısından sivil faşist güçlere değerlendiriliyor. Diyarbakır Sur Dershanesi faşist propagandanın ürünlerinden bin olarak öne çıkıyor.

Türk ve Kürt halklarının daha çok iç içe yaşadığı Elazığ, Malatya gibi yerlerde Kürt-Türk düşmanlığıyla birlikte ağırlıklı olarak Alevi-Sünni ayrımı gözetilerek mezhep çatışmaları kullanılıyor.

Öte yandan bölgede sanayinin yetersizliği, halkın ekonomik durumunun karın doyurabilecek düzeyde olmayışı, köylerin boşaltılması, halkın göçe zorlanması, okulların çeşitli nedenlerle kapatılması Kürdistan'da eğitimin ikinci plana atılmasını ve sürekli gündemde tutulan devlet terörü ve can güvenliği sorununu dayatıyor.

Eğitimde milliyetçi politikalar ve eğitimin kalitesinin sifıra inmesi öğrenciler açısından da eğitimin önemsenmemesi ne neden oluyor. Özellikle Botan'da sürekli bir savaşın ortasında yer alan gençlik, öncelikle ulusal kurtuluş mücadelesini düşünüyor ve yaşamını ona göre şekillendiriyor. Sürekli bir genilla özlemi, bir yanı sıra da okullardaki akademik-demokratik mücadelelerin geri plana atılmasının, alana özgü politikalar geliştirilip, bir alan örgütlenmesi yaratılmasının önüne geçiyor.

Kürdistan'da lisele gençliğin milliyetçiliğe dayanan gerici-faşist eğitimden bir beklentisinin olmaması doğaldır. Ama bu liselerde bir demokratik lise mücadelesinin yürütülmesine engel değildir.

Kürdistan'daki Savaş Liselere Taşınmak Gerekli

Kürdistan'da lisele gençliğin ulusal bilince sahip olduğu ve bu yanı sıra halkının sorunlarına duyarlı olduğu gözle görülür bir gerçeklik. Kimi yerlerde lisele gençlik kepenk kapatma eylemlerine, cenaze törenlerine, Nevroz vb. kutlamalara okullarında geliştirdikleri eylemliliklerle destek veriyor ve mücadelenin içinde yer alıyorlar. Ancak örgütsüz ve yalnızca okul dışına yönelik bir hareketlilik olduğu için süreklilik taşıyor. Anadilde eğitim hakkını, gerici-faşist kültüre karşı kendi ulusal kültürünü, milliyetçi politikalarla karşı kendi ulusal değerlerini dayatmayan, demokratik lise talebi olmayan bir lise mücadelesi, sadece tepkisellik noktasında kalmak zorundadır. Demokratik lise talebi, okullarda çocuklardan başlayarak istenen asimilasyon politikalarına, gerici-faşist örgütlenmelere karşı çıkmayı gerektirir.

Çünkü düzenin "eğitim" kurumları Kürdistan'da asimilasyonun araçları olarak çalışıyor. Liselerdeki devlet terörü ancak liselerde oluşturulacak güçlü örgütlenmelerle etkisiz kılınabilir.

Elbette sıcak savaşın ortasında yürütülen demokratik lise mücadelesi bir istanbul'dan, bir Ankara'dan gerek örgütlenme biçimi, gerekse de hedefler anlamında farklılıklar içerecektir. En azından yoğun devlet terörüne karşı mücadele yöntemleri diğer yerlere nazaran çok daha radikal olmak zorundadır.

Liselerdeki gerici-faşist kadrolaşmayı dağıtmak, en azından etkisiz kılmak, liseleri Kürt halkının sindirilmesinin bir aracı olmaktan çıkarmak yükseltilecek demokratik lise mücadelesine bağlıdır. Demokratik lise mücadelesi ulusal motifleri de içerecek şekilde geliştirildiği ölçüde, faşizmin politikaları da bozulacaktır.

RÖPORTAJ

Kürdistan'da orta öğretimin sorunlarını doğrudan yaşayanların görüşlerine başvurduk. Bunların bir bölümünü aşağıda yayınlıyoruz.

Sadık Yardımcı
(Hozat Kazımkarabekir Lisesi Coğrafya Öğretmeni)

"13 Yaşına Gelmiş Herkes Devlet Tarafından Potansiyel Suçlu Olarak Görülüyor"

Öncelikle Tuncel'de bilimsel olarak sürdürülen öğretmensizlik politikası var. Eğitimin alabildiğine kalitesiz oluşu ve bölgeye genellikle stajyer öğretmen gönderilmesi gerek öğrenciler gerekse de veliler açısından okula ve geleceğe olan güveni sarıyor. Okulda verilen "demokrasi" dersi ile öğrencilerin çevresinde görüldüğü, yaşadığı şeyler birbiriyle tamamen çeliştiği için, öğrenci bu eğitim sistemine karşı çıkıyor. Zaten 13 yaşına gelmiş herkes devlet tarafından potansiyel suçlu olarak görülüyor. Hele öğretmenlerin gençlerle ilgilenmeleri okul idarelerince hiç hoş karşılanmıyor. Öğrencilerle yakın ilişkisi olan öğretmenlere hep kuşkuyla gözle bakılıyor.

Milli Eğitim Bakanlığı'nın

açıklamalarına göre 92-93 öğretim yılına 27 bin öğretmen açığı ile girildi.

Güneydoğu ve Doğu Anadolu bölgelerine atanan 7 bin öğretmen can güvenliği nedeniyle göreve başlamadı. Son bir yıl içinde 18 EĞİT-SEN'li vuruldu. Bugün Kürdistan'da yaklaşık 2250 okul kapalı

bulunuyor. Bunların çoğunluğu "güvenli olmayan yerleşim birimleri"nde bulundukları için açılmadı. Jandarma ve kaymakamlıklardan milli Eğitim Müdürlüklerine gönderilen yazıdan yola çıkılarak bu yöredeki okulların yüzde 80'i kapalı tutuluyor.

bulunuyor. Bunların çoğunluğu "güvenli olmayan yerleşim birimleri"nde bulundukları için açılmadı. Jandarma ve kaymakamlıklardan milli Eğitim Müdürlüklerine gönderilen yazıdan yola çıkılarak bu yöredeki okulların yüzde 80'i kapalı tutuluyor.

Özlem Şahin
(Malatya Lisesi öğrencisi)

"Okulda Büyük Bir Muhbir Örgütlenmesi Var"

Kürt ve Türk düşmanlığı yanında Malatya'da Alevi-Sünni düşmanlığı da yaratılmak isteniyor. Buna karşı çıkan öğrenciler öğretmenlerin ve idarenin boy hedefi oluyor. Alevi kökenli insanların oturdukları mahalleler ve köylerden gelenler derste bırakılıyor, bir olay olursa onlar idareye çağırılıyor.

Bunun yanında gerici-faşist eğitimciler öğrencilere saldıracak, kendilerine karşı çıkan öğrencileri polise bildiriyorlar. Zaten okulda hiç polis eksilmiyor, kapının girişinde, okul koridorlarında polisler geziyor. Ayrıca okulda büyük bir muhbir örgütlenmesi var. Bir taraftan idare ve polis ileri öğrencilere saldırmak, diğer taraftan ileri olarak bilinen kişilerle ilişki kuruyor, onlara muhbirlik teklif ediyor. Hem okulda hem de şehirdeki DKÖ'lere gönderilerek oradaki gelişmeleri kendilerine aktarmaları isteniyor.

Bugün eğitim kurumlarındaki faşist kurumsallaşma yoğun olarak sürmektedir.

Paralı eğitime adım adım

İş para olunca ne hukuk kalıyor ne de yasa. Sömürü kanuna hükmediyor. Paralı eğitimin kanıksatılıp, yaygınlaştırılması için kanun değişiklikleri yapılıyor, kararnameler çıkarılıyor ve bunlar adeta ilgili bütün gözlerden sakınıyor.

İTÜ Rektörlüğü 15 Ocak 1993 tarihli bir duyuru ile Ön Lisans ve Lisans Programı'nı bir yıl uzatanların % 50, iki veya daha fazla uzatanların ise % 100 fazla-yla har(a)çlarını ödeyeceğini ilan etti.

Har(a)ç miktarları her eğitim yılının başında Bakanlar Kurulu tarafından belirlenir. Oysa yılın başında olmadığımız halde har(a)ç miktarlarında bir değişiklik yapıldı ve bu da öğrencilerin okulda olmadığı tatil döneminde okulun ücra kö-selerine asılarak duyuruldu. Çünkü uyula-mada bir usulsüzlük vardı. Bu keyfi ar-tış, oldu bittiyi getirilerek uygulamaya sokuldu.

Asılan duyurularda har(a)ç miktarın-daki artışın gerekçe olarak 2547 sayılı kanunun 27 Kasım 1992 tarihli 3843 sa-

ylılı kanunla değişik 46. maddesi gösteril-yor. Yine har(a)çlarını ödemeyenlerin kaydının yapılmayacağı 18 Eylül 1992 tarihli Bakanlar Kurulu Kararnamesi'nin 10. maddesine dayanılarak ilan edildi.

YOK kanununun 46. maddesi Bakan-lar Kurulu'na har(a)ç miktarını belirleme yetkisi vermiş, ancak har(a)ç öden-me-si durumunda ceza belirleme yetkisi vermemiştir. 18 Eylül 92 tarihli Bakanlar Kurulu Kararnamesi, kanunun kendine tanıdığı yetkiyi aşmış, öğrencilere usul-süz bir ceza kesmiştir. Kaldı ki YOK ka-nununda öğrencilere verilebilecek cezalar belirlenmiştir. Bunlar arasında har(a)ç ödememe halinde bir ceza yoktur. Yani değişikliklerle öğrencilere cezaların kendi kanunlarına bile aykırı olacağı ortadadır.

EĞİT-SEN'li öğretmene saldırı

Malatya (Mücadele)- İştime Engelliler Sanat Okulu öğretmeni EĞİT-SEN'li Celal Ergüzel, 9 Şubat günü hizmetli Bayram Kaynar'ın saldırısına uğradı. Saldırı sonucu yaralanan ve Malatya Devlet Hastanesi Beyin Cerrahisi bölümünde tedavi altına alınan Celal Ergüzel, saldırının okul idaresi tarafından planlandığını belirterek "Bana EĞİT-SEN'i olduğum için saldıldılar," dedi.

Bunun devrimci-demokrat kimliğine yapılan bir saldırı olduğunu söyleyen Celal Ergüzel, "Aynı hizmetli daha önce de eşime karşı hakarete bulunmuş ve tehdit et-miştir. Yine okul idaresi tarafından kışkırtılan bazı öğrenciler bıçakla saldırmışlardı," şeklinde konuştu.

Malatya EĞİT-SEN şubesi yaptığı açıklamayla saldırının protesto etti. EĞİT-SEN tarafından yapılan açıklamada "Üyelerimize yönelik baskı, tehdit ve saldırıların dur-durulmasını istiyor, saldırıyı nefrette kınıyoruz," denildi.

ilerici-demokrat öğretmenler örgütü ol-madığından, öğrencilerin örgütü gücüyle uyumlu hareket edemediklerinden bu baskı cenderesi altında en az progra-mın asil hedefi olan) öğrenci gençlik ka-dar ezilmektedirler. Aslında okulumuz devrimci bir potansiyel taşıyor, ancak tüm bu yaşananlara karşı gençliğin bir tepkisi olmuyor. Bunun nedeni ise genç-liğin örgütsüz olması ve önderlik edecek bir gücün bulunmaması...

Gamze Halledemir
(Elazığ Baskıl
Lisesi Edebiyat
Öğretmeni)

"Sürgünler sürekli gündemde"

Geri-faşist eğitimin özelliklerini bu-rada çok daha kolay hissediyoruz. Okul idarelerinde faşist kadrolarına çok yay-gın. Her an Olağanüstü Hal Bölge Valili-ğince "sakıncalı" denilerek sürgün edile-biliyor. Gerici-faşist eğitimin ne düzeyde olduğunu anlatabilmek için sanırım şu örnek yeterlidir. Elazığ'a gelen bir matematik öğretmenine okul müdürü şöyle diyor: "Senin matematik öğretmen, matematik bilmen o kadar önemli değil. Önemli olan milliyetçi ruhu aşlamandır."

Serdar Çal
(Diyarbakır
Bani Hırsende
Öğretmeni)

"Gerillaya bağımlılık sivil faşist örgütlenmeye tavırsızlığı getiriyor"

Liselerde ulusal bilinç gelişkin. Bu nedenle belli bir hareketlilik var. Ancak yapılan eylemlerinin nedenleri, niçinleri bilince çıkarılmamış. Dışarda gelişen eylemlilikler, örneğin bir kepenk kapat-ma eylemi, katliamlara karşı gösteriler, yürüyüşler, liselerde de boykotlarla yan-sımaları buluyor. Dışarıya bağımlılık, yani gerillaya bağımlılık okullardaki sivil faşist örgütlenmeye tavırsızlığı berabe-rinde getiriyor. Hizbullah örgütlenme-sinin önemli bir yükselişi var. Boykot kır-ılcılığı yapıyorlar, önemli bir tehdit oluştu-ruyorlar. Özel tim, çevik kuvvet en ufak bir hareketlilikle hemen okulları basıyor. Okullar bir gün boykot, diğer gün baskı-lar yüzünden kapalı tutuluyor. Öğrenci bir Türk dili, inkılap tarihi derslerini gör-mek istemiyor. Ekonomik nedenle okula öğrenci gönderememe önemli bir etken. Sanayi yok. İrgatlıkla kazanılan para an-cak halkın boğazını doyurabiliyor."

İYÖ-DER'li öğrenciler har(a)çlara karşı tavrılarını, bu defa mahkemeye dava açarak geliştiriyorlar.

İş para olunca ne hukuk kalıyor ne de yasa. Sömürü kanuna hükmediyor. Paralı eğitimin kanıksatılıp, yaygınlaştırılması için kanun değişiklikleri yapılıyor, karar-nameler çıkarılıyor ve bunlar adeta ilgili bütün gözlerden sakınıyor.

27 Kasım 1992 tarihinde değiştirilen YOK kanununun 46. maddesi ile okulu-nu uzatanlar cezalandırılarak daha fazla har(a)ç ödemeye mahkum edildiler. Bu uygulamaya dayandırılan ise 18 Eylül tar-hinde belirlenen har(a)ç miktarlarıydı. Ama ne hikmetse 18 Eylül 1992'deki ka-rarnamede har(a)çları okulu-nu uzatanların fazla ödeyeceğine ilişkin bir usul belir-timemiştir. Yapılan suydı; kanun geriye yürütülmeye çalışılmış, bir sonraki öğre-tim yılında uygulanması gereken kanun, bu öğretim yılının ikinci yarısında uygu-lamaya sokulmuştu. Örneğin Mühendislik Fakültesi'nde okuyan bir öğrencinin öde-yeceği toplam yıllık har(a)ç miktarı 800 bin liradır. 18 Eylül 1992 tarihli kararna-mayle öğrenci bunu eşit iki taksitle öde-yebilir. Durum bu iken İTÜ Rektörlüğü ikinci dönem için okulu-nu uzatan öğrenci-lerden 400 bin lira değil, % 50 veya % 100 artışla 800 bin ya da 1 milyon 200 bin lira istemektedir. Öğrencinin ikinci ya-n yıl ödemesi gereken zamli har(a)ç mik-tarı aslında usulsüzlüğün usulsüzlüğüdür. Bir kere artışın 93-94 öğretim yılı için geçerli olması gerekmektedir. Diğer yandan, bu yıl geçerli olsa bile ödeyeceği 400 bin liranın % 50'si 800 bin değil 600 bin liradır. Ancak İTÜ Rektörlüğü öğrenci-leri geçmiş dönemden de borçlu say-mış, 200 bin lira da borç eklemiştir.

YOK kanununun değişik 46. maddesi Anayasa'ya aykırıdır. Söz konusu madde Anayasa'nın "sosyal hukuk devleti" an-la-yışına, devletin "insanın maddi ve manevi varlığının gelişmesi için gerekli şartları hazırlaması" görevine ters düşüyor.

Ayrıca İnsan Hakları Evrensel Beyan-namesi'nde eğitimin parasız olmasının gerektiği ve yüksek öğrenimin iyakatlara göre herkese tam eşitlikte açık olması gerektiği belirtilmektedir.

Öğrenciler bu usulsüzlüğe karşı hak-larını aradılar ve İdari Mahkemeye dava açtılar. Başvuru yüzlerce öğrencinin im-zasıyla yapıldı. Keyfilik ortaya çıktıktan ve ticari mantık kavrandıktan daha birçok öğ-renci kendilerinden rüsvet alınır gibi, har(a)ç toplanır gibi para toplanmasına karşı çıkacaktır.

Arutak Zerrin Sarı

"Öğrenci gençlik hukuk alanında bu işin haksızlıklarını ortaya koy-mamızı istedi. Gerçekten yasa ve söz konusu işlem incelendiğinde akillan dumura uğratan hataların yapıldığını gördük. Ve İdari Mahke-me'ye dava açtık.

Kişilerin haklarını aramasının a-nayasal bir hak olduğunu ve bunu sonuna kadar kullanmak gerektiği-ni düşünüyoruz. Ticari mantıkla iş-lenen bir usulsüzlük var ortada. Bu usulsüzlüğü önlemek için öğrenci-lerin ortak tepkileri önemlidir. Yapı-lacak yüzlerce başvuru davanın öğ-renciler lehine sonuçlanmasına yardımcı olacaktır."

Öğrenci İknur Burçak

"Aslında paralı eğitimin adımları 1990'da atıldı. 1 Nisan 90'da YOK'un 46. maddesinde yapılan değişiklikle öğrenciler devletin be-irlediği eğitim maliyetinin % 50'sini ödeme durumuna karşı karşıya kaldılar. O zaman buna karşı önemli tepkiler geliştirdik. Bundan sonra adım adım uygulamaya konuldu. Har(a)çlardaki artış 90-91 öğretim döneminde % 55 arttı; bu oran 92-93'te %400-1000'e ulaştı.

Şimdi yine 46. maddede bir de-ğişiklik ve yine bir zamlara karşı karşı-yayız. Har(a)ç miktarları artırılırken bütçeden eğitime ayrılan pay 1975'te % 13 iken, 90'da %3.1'e dü-şürüldü.

İncelodik, araştırdık, onlarca usulsüzlüğe tanık olduk. Ve yasal hakkımızı kullandık. Tepkimiz bu-nunla sınırlı kalmayacak. En geniş öğrenci kitlesini harekete geçirmeyi hedefliyoruz."

Her zindanın bir çıkış yolu vardır

Her zindanın mutlaka bir çıkış yolu vardır. Devrimci tutsaklar gerçekleştirdikleri özgürlük eylemleriyle onlarca kez kanıtladılar bunu. Devrimci tutsaklar en doğal, en meşru hakları olan özgür olma haklarını kullanmaya devam ediyorlar. Ve bu konuda Türkiye sınıflar mücadelesinde firarlar geleneğini zenginleştirip sürdürüyorlar. Her özgürlük eyleminde bir kez daha bilinçle, inançla, yaratıcılıkla yoğunlaşmış devrimci iradenin üstünlüğünü, yenilmezliğini düşmana gösteriyorlar. Bu inançtır, "Buradan firar edilemez" denilen yerlerden bile devrimcileri özgürlüğe kavuşturan. Açığa çıkartılan firar eylemlerinde bile düşmana inat "Ama bir gün mutlaka" dedirten bu kararlılıktır. En zor koşullarda bile, inançları bileyen, mücadeleye azimlerini artıran yarattıkları gelenekler, düşmanın aczini ve çaresizliğini daha da derinleştiriyor. Bu yüzden düşman hiçbir anlam ifade etmediğini anlasa da özgürlük eylemlerine ilişkin soruşturmalar açıyor. Operasyonlar gerçekleştiriyor. Buca Cezaevi'nde 9 Şubatta patlayan özgürlük tüneline sonradan Devrimci Sol tutsaklarına yapılan operasyonla 10 tutsağın su dahi verilmeden tecrite atılması, cezaevi idaresinin özgürlük eylemi ve tutsakların direnişi karşısındaki idaresinin özgürlük eylemi ve tutsakların direnişi karşısındaki tecrite atılmasına rağmen karşıya ulaştırabildikleri mesaj oldukça anlamlı. O koşullarda bile "Bir Gün Mutlaka" diyebilmeleri, onların direncini, kararlılıklarını, sıcak mücadelenin coşku ve heyecanını bütünüyle taşıdıklarını gösteriyor. Bu yüzden ne soruşturmalar ne de verilecek cezalar Devrimci Sol tutsaklarının özgürlüğe koşma tutkularını, çabalarını engellemeye yetmeyecek. Onları dağlarda, kentlerde ama mutlaka cephelerde bir kere daha görmek mümkün olacak.

"MERHABA
9 Şubat 1993'te Buca'da sürdürdüğümüz özgürlük eylemi çerçevesinde 23 metrelik tünelimiz patlamıştır. İçinde bulunduğumuz süreçte savaşımızın sıcak cephelerinde görev almak isterken, bu kez anlaşılan o ki biraz daha tutsak kalacağız.
Ancak and içiyoruz ki BİR GÜN MUTLAKA BU DUVARLARI DELİP GEÇECEĞİZ. Bundan düşmanın da dostlarımızın da kuşusu olmasın.
Tünel patlamasının akabinde 7. Koğuştaki kalan biz 19 kişi saldırmaya uğradık. Çatıda özgürlük eylemini fark eden Astsubay ve diğer görevliler enterne edilmeye çalışılmışlardır. Bir özgürlük eylemini açığa çıkartmak suçtur. Bu doğrultuda iki gardiyan enterne esnasında yaralanmışlardır. Diğerleri

10 tutsak tecritte

Buca Cezaevi

Buca Cezaevi'nde 9 Şubat'ta Devrimci Sol tutsaklarının, özgürlük tüneline açığa çıkmasından sonra, cezaevi idaresi tüm çözümsüzlüğü ve tahammülsüzlüğü ile operasyon yapmış ve 10 Devrimci Sol tutsağını tecrite koymuştu. Tecritteki tutsaklar aileleriyle dahi görüşürlemezken, kendilerine ne gysileri ne de battaniyeleri bile verilemedi, ilk iki gün susuz açık grevi yapan tutsaklara, şu anda cezaevi idaresi keyfi bir şekilde tuz ve şeker vermiyor.
Buca Cezaevi'nde PKK davası dışındaki tüm siyasi tutsaklar Devrimci Sol tutsaklarıyla birlikte süresiz açık grevi eylemlerini sürdürüyorlar, idareden ilk talepleri, eski koşullarının tekrar sağlanması. Aynı ayrı yerlere konulan tutsakların bir araya gelinmeleri, gasp edilen özel eşyalarını iade edilmesi, dava dosyalarının alınarak savunma haklarının zedelenmesine son verilmesi de tutsakların talepleri arasında yer alıyor.
Bir süre avukatlarıyla da görüştürülen tutsaklar, daha sonra zorlamalar sonucu bu haklarını geri aldılar. Avukatlar, bu görüşmeden sonra tutsakların yaşadıkları süreci kendilerine şu şekilde anlattıklarını belirttiler: "Tünel altı ayda bir yapılan çatı araması sırasında ortaya çıktı. Tünel sonrası tüm özel eşyala-

Bir gün mutlaka

"Dağlarda kentlerde ama mutlaka cephelerde görüşeceğiz"

Buca Cezaevindeki Devrimci Sol tutsakları, "Bir Gün Mutlaka" şiarıyla dışardaki mücadele ateşinin ortasında olabilmek için firar haklarını kullanmak istediler. Elleri ve tırnaklarıyla kazdıkları özgürlük tüneli devrimci tutsakların özgürlük tutkusunun sıcak mücadeleye içinde olma isteğinin yansımasıydı 9 Şubat günü Buca Cezaevi'nde patlayan özgürlük tüneli Devrimci Sol tutsaklarının bilinçle, inançla, yaratıcılıkla yoğunlaşmış devrimci iradelerinin üstünlüğünü ve yenilmezliğini bir kez daha gösterdi. Aşağıda tünel bulunması sonrasında tecrite atılan Devrimci Sol tutsaklarının gazetemize ulaştırdıkları mesajlarını yayınlıyoruz.

kaçmıştır.

Şu an biz 6 kişi Ümit İter, Ali Rıza Kurt, Celâlettin AH Güler, Vedat Savaş, Müdat Yanat ve Erdal Ankan tecritteyiz. Cezaevimde terör estiriyor.

Dostlar, her şeye rağmen BİR GÜN MUTLAKA DİYORUZ. Saldırılar duruncaya kadar açık grevindeyiz. Diğer yoldaşlardan şu an habersiz yok.

Bir gün mutlaka diyor, tüm dostlarımızı, yoldaşlarımızı coşkuyla kucaklıyoruz.

BİR GÜN DAĞLARDA-KENTLERDE AMA MUTLAKA CEPHELERDE GÖRÜŞECEĞİZ"

Devrimci Sol Tutsakları Adına
Ümit İter, Ali Rıza Kurt, Celâlettin Ali Güler

rimiz 7. Koğuş ile birlikte mühürlendi. Ve 10 kişi tecrite atıldı. Şu anda camları tamamen kırık durumda olan 14. Koğuştaki yanı çıplak bir vaziyette tutuluyoruz."

Cezaevi idaresi ise, devrimci tutsakların protestolarına rağmen, 1 Ağustos

Genelgesi çerçevesinde hareket edeceğini açıkladı. Aynı ayrı koşullara dağıtılan tutsaklar, birbirinden yalıtılmaya ve bölünmeye çalışılıyor. Tutsaklar ise, dirençlerini sürdürerek idareye karşı da üstlendikleri özgürlük tüneline savunuyorlar.

Mücadele dört duvara hapsedilemez

Korkunun egemen olduğu davranışlarda mantık sıfırlanır.
Bakin, beyinlerini sarsan korkunun esaretiyle çırpınan emperyalizmin Peru tutsaklarının son buluşuna:

Yeralında etrafı 4 metre betonla çevrili bir cezaevi. Aydınlık Yöl lideri Ahimael Guzman için. Tıpkı Uruguay'da Tupac Amaro (Uruguay Ulusal Kurtuluş Hareketi) liderlerinden Raul Sendic'in bir yeraltı kuyusuna hapsedilmesi gibi, Raul Sendic, yaşadığı karanlık çukurda asla güneş görmemiş, kimsesizle görüşmesin diye suyu ve ekmegi asagiya sarkıtılan bir iple indirilmisti. Yıllar sonra çıktığında ise on binler kucaklamisti Raul'u. Gonzalo'yu katlemeyi, ülkesinde ve tüm dünyada yaratacağı tepkiyi ve alacağı yanıtı hesaba katarak göze alamayan Peru oligarşisi Gonzalo'nun dirisini koyacak yer bulamıyor. Önce demir parmaklıklıklı kafes, ardından denizin ortasında taştan kale, şimdi de yeraltı cezaevi.

Toplumsal tarihi eski çağlardan günümüze egemen güçlerin sömürü saltanatlarını sonsuz kılmak hayalini, düzene başkaldırının ön saflarında yer alan halk önderlerini, ilericileri düşündürür korkunç işkencelerle katletmelerine tanık olmuştur. Buna rağmen, Sokrat'ları, Spartaküs'leri, Bedrettin'leri, Pir Sultan'ları, Tupac Amaro'ları fiziki olarak yok etmiş olsalar da halkların bilincinde sömürüye, baskıya karşı özgürlük mücadelelerinin filizleri olarak yeşermelerini engelliyememişlerdir.

Peru'nun egemenleri Guzman'ı değil yeralında bir cezaevine, en uzak gezgencinde inşa edebilecekleri cezaevine de kapatsalar; ülkede emperyalizme bağlı, çırpık kapitalizmin sömürü ve talan düzenine karşı yürütülen ulusal kurtuluş mücadelesinin önüne geçemeyeceklerdir. Ama korku istel bir kez beyin kavrımlarına korku egemen oldu mu yerin yedi kat altında da, uzayın derinliklerinde de yankılanır sonsuza dek. ©

Malatya Cezaevi'ndeki Devrimci Sol ve TİKB davası tutsaklarının gönderdiği açıklamayı kısaltarak yayınıyoruz:

Kamuoyuna Zorunlu Bir Açıklama: MALATYA CEZAEVİNDE YAŞANAN GERÇEKLER

Emeğin Bayrağı gazetesinin 29 Ocak 1993 tarihli 83. sayısında TKP/ML Hareketi tutsakları imzalı yazıda gelişmeler hakkında yanlış bilgilendirmeler yapılmıştır. Gerçekleri açıklamak devrimci sorumluluğumuz gereğidir.

Aralık 92 sonlarında idare tarafından bazı haklarımızı keyfi olarak kısıtlamalar getirildi. Bunlar ilk başta; bayan görüşüne, koğuş ziyaretine ve yakınlarımızla yaptığımız ziyarete giderken ve gelirken arama yapılmıyordu. Bunlar daha sonraki süreçte her koğuş çıkışında arama yapma, görüşe gelen avukatlarımızı arama ve yakınlarımızla görüş sırasında kız çocuklarını yanımıza almama şekline dönüştü. Bu uygulamalar, slogan atma, artırmama, görüşlere çıkmama vb. eylemliliklerle tüm siyasi tutsaklarla protesto ettik.

9 Ocak'ta temsilcilerin görüş yerine ziyaretçileri gelmeden çıkamayacağı idare tarafından bildirildi. Bunun üzerine tüm koğuşlarda ve ziyaret yerinde her saatte bir slogan atmaya başladık. Temsilcilerimizin müdür ve cezaevi savcısıyla görüşmesi için ziyareti kasık ve temsilcileri götürüldük. Yine aynı uygulamalara devam edeceklerini bildirdiler. Bunun üzerine yapılan görüşmelerde slogan atma dışında somut başka bir eylem kararı alınmamıştı.

TKP/ML davasından yargılanan arkadaşların 8 Ocak'ta herkese bildirdiği: "Ne olursa olsun 9 Ocak Cumartesi günü camlan kıracağız" kararları vardı. Bunun da "siyasi kararları olduğunu" bildirdiler.

8 Ocak ve 9 Ocak günü bu arkadaşlara; bu eylemin daha sonraya ertelenmesini, birlikte yapılacak eylemlerin önünü tıkayabileceğini, bu eylemi daha sonra beraber yapabileceğimizi, kimse'nin kısıtlamaları kabul etmediğini, ayrıca bunun cezaevi platformunun genel kararını çiğnemek olduğu, bunun sonuçlarına da katılmamak gerekir dengideki cevap olarak "her türlü sonucu göğüsleyeceklerini, kesinlikle kıracaklarını" belirttiler. Bunu da "ilke kararı" gibi bir mantığa bağladılar.

TKP/ML Hareketinden yargılanan arkadaşlar da 9 Ocak günü bu eyleme katıldılar. Camlar kırıldıktan sonra koğuşlara giderken idare tarafından malta kapıları kapatıldı. Bu olay üzerinden TKP/ML Hareketinden yargılanan bir arkadaş koğuş kapılarının kilitlerini kirdi. Bu kilitlerin kırılması kendiğinden gerçekleşti. Bu daha önce herhangi bir siyasetle konuşulmuş değildi. 10. Koğuş dışında diğer koğuşlara giderek kapı kilitlerini kırılım mı diye soruldu. Kapı kilitlerinin kırılması olayını diğer siyasetler gibi TKP/ML Hareketinden yargılanan arkadaşlar da kendiğinden oldu diye değerlendirmişti. Yoksa yazıda geçtiği gibi "Askerin içeri sokulup üzerimize saldırtılacağını" anlamadıkları'dan değil.

Barikat konusunda gelince, onların dilinden aktaralım:

"... Artık geri dönüş yoktu. Büyük bir inanç ve azimle direnişçiler kendilerini savunma savaşında TC ordusunu içeri sokmamaya kararlıydılar. Artık kimse bizleri öyle kolayca teslim alamazdı. 8. Koğuş TC komandoları için aşılma olmuştu.

Bizler asker çekilmeden asla barikatı kaldırmayacağımızı, başsavcı ve cezaevi müdürüyle görüşmek istediğimizi söylerken (...) savcı köşesiz teslim olmamızı istedi. Yanıtımız kısa, kesin ve netti: "Bu koşullarda teslim olmayız. Askerler çekilmeden barikatı kaldırmayacağız!"

Daha sonra hiç kimseye dokunulmayacağı "söz" alındıktan sonra aranarak hücrelere gitmek kabul edildi. Barikat açılınca bir şey yapılmayacağına kimse inanmıyordu. Bu, barikat açılarken Devrimci Sol davasından yargılanan temsilciyi "duruma şahit olmak için" çağırırmaktan da anlaşıyordu.

O zaman şu soruların cevabını bulmamız gerekiyor: Barikat neden kuruldu? Savcıyla ve müdürle görüşmek için mi? Yoksa hücrelere gitmek için mi? Bunlar için barikat kurmaya gerek var mıydı? Savunma için deniliyorsa, cam kırma ve kapı kilitlerini kırmanın sonuçları düşünülmüdü? Daha önce değerlendirilmelerde de belirtildiği gibi düşünülmeden kurulan hedefsiz bir barikat. Bıçımse, içi boş bir barikat. Bu barikat TKP/ML Hareketinden tutsakların belirttiği gibi "barikat direnişi" değil, barikatı teslim etmedi, geri adımdır.

Barikat açılmadan önce 8. Koğuş'ta bulunan bazı arkadaşlar (TİKB davasından yargılanan arkadaşlar ve Devrimci Sol davasından yargılanan 2 arkadaş) "Barikatı teslim etmeyeelim" dediklerinde cevap "karar alındı, karara uymak zorundayız, eleştirisi sonra yapılır" oldu.

Bizler hücrelere alındıktan sonra hiçbir şekilde direniş koymayan ve koğuşta günlük yaşamını sürdüren 10. Koğuş'taki Devrimci Sol davasından arkadaşları da ..." diye bahsediliyor yazıda. Mantık belli "camur at ızı kalsın" Buna kendilerinin de inanmadığı yazının hemen devamında belli oluyor:

"... Başsavcı ve Yarbay hücrelere almak için askerlerini bu arkadaşların üzerine saldırtıyor. Saldırı sırasında birbirine kenetlenen devrimciler asker sürüsünün sopa, cop, kalas, tekme yağmuru altında vurula vurula, süründürüle süründürüle hücrelere zorla alınıp getiriliyor."

Bu kısmı yazıya koymasaydınız, belki, Devrimci Sol davasından yargılanan arkadaşların günlük yaşamını devam ettirdiğine ve hiçbir şekilde direniş koymadıklarına herkesi inandırmayı başarabilirdiniz. Fakat tüm yaralıların 10. Koğuş'ta kalan Devrimci Sol davasından yargılanan arkadaşların olmasını ve hücrelerde beraber olunduğunu nasıl açıklayacaktınız?

Tüm bunların dışında gazetelere ortak açıklamalar yapılmalı önerisine herkes katılmıştı. TKP/ML Hareketi tutsakları "kapının elinde kalır" mantığıyla herkesin içinde yer aldığı direnişi "Yaşasın Direnişimiz" diyerek fırsatçı bir mantıkla kendine mal etmeye kalkıyor ve direnişte yer alan diğer siyasetleri yok sayıyor.

Cam kırması "ilke sorunu" haline getiren arkadaşlar gördüler ki, tavrılarının sonuçlarına sadece onlar katılmıyor. İstesek de istememek de sonuçlarını hep beraber göğüsledik ve eksikleriyle doğrularıya hep beraber bir direniş yaratlık ve kazandık.

Malatya Cezaevi'nden Devrimci Sol ve TİKB Davası Tutsakları

Tutsakların özgürlük eylemi

18 devrimci tutsak Nevşehir Cezaevi'nden fırar etti

Buca'da yarım kalan özgürlük eylemi Nevşehir'de tamamlandı. Nevşehir E Tipi Kapalı Cezaevi C Blokta 17 Şubat günü yapılan sayımda 18 tutsağın fırar ettikleri anlaşıldı. Yaklaşık 35 metrelik bir tünel kazarak özgürlüğe koşan devrimci tutsaklar, cezaevi duvarlarının, özgürlük tufkularının ve sıcak mücadele özlemlerinin önünde engel olamayacağını dostla düşmana bir kez daha kanıtladılar. Cezaevi tarafından yapılan açıklamaya göre fırar eden tutsakların isimleri şöyle: Mustafa Sefer, Müsel Göleli, Hasan Durna, Erol Özel, Gökhan Kaya, Yıldırım Arica, Hüseyin Yang, Ali Kanar, Mehmet Zengin, Ahmet Vurucu, Ali İhsan Kıtay, Hüseyin Yıldırım, İbrahim Serdar Oğur, Abdullah Sönmez, Mehmet Emin Özbay, Muhammed İsa Şahin, Mehmet Çelik, Mehmet Savaş.

3 metre kalınlığındaki betonu delen tutsakların fırlarıyla ilgili olarak gazetelere demek veren Adalet Bakanı Seyfi Oktay, "Bu cezaevinde fırar olabileceği konusunda duyurular almıştık. Cezaevi yetkilileri sık sık yazılı olarak ve telefonla uyardık." dedi. Devrimcilerin yıllardır "Özgürlük Ellerimizdedir" diye açıkça özgürlük eyleminin her tutsağın meşru hakkı olduğunu söyledikleri sanki sınırsız demek veren Adalet Bakanı Seyfi Oktay, "Bu olay bir kez daha göstermiştir ki, cezaevleri konusunda gerek bina yapı, gerekse cezaevi yönetimlerinin yeniden yapılandırılması konuları büyük önem taşıyor." diyor. "Kuş olsalar kaçamazlar" dedikleri zindanlardan devrimcilerin nasıl fırl ettiklerine bile akıl erdiremeyenler, devrimci irade karşısındaki acizliklerini bina yapılarıyla, teknik donanımlarıyla gizlemeye kalkışıyorlar.

Hürriyet Gazetesinin Kortkutu

Başına Geldi

Buca Cezaevi'ndeki yarım kalan özgürlük eylemini "Ya kaçsalar!" başlığıyla duyuran Hürriyet'in Nevşehir Cezaevi'nde kortkutu başına geldi. Tünel bu kez ortaya çıkmamış ve 18 devrimci tutsak özgürlüğe koşmuşlardı. Kendileri için "Fetaket" anlamına gelen bu haberi Hürriyet, "Eyyvah kaçtlar" diye verdi. Olgarşının kıralk katiilleri, tutsak aldığı devrimcileri zindanlara kapattığından nasıl kendilerini "güvende" hissediyorlarsa, ellerinden kaçırıldıkları anda duydukları korku, Hürriyet'e kattanarak büyüyor ve "Eyyvah kaçtlar" demekten kendini alamıyor.

Bugüne dek devrimci eylemlerin hedefi olmadıkları halde böylesine fırtınalar koparan burjuva basının, yarın kendilerinden hesap sorulduğundaki yaygaralarını en uzak gezegenlerden bile duyabileceğimize eminiz.

İdare Acizliğini Yeni Baskılara

Gizlemeye Çalışıyor

Nevşehir Cezaevi'ndeki özgürlük eyleminden sonra, şimdiki baskılar ve hak gaspları gündemde.

17 Şubat'ta cezaevine görüşe giden Av. Ali Demir müvekkillerile görüşüldü. Cezaevinden dönüşte de başına torba geçirilerek kapandı, fıratla ilgili sorgulandı ve kıyasıyla dövlöler ekleri, ayakları bağı bir şekilde bırakıldı.

Aynı gün tahliye edilen tutsaklar, cezaevinden çıkarıldıkları sırada kalasla dövlöldüler, üzerlerine ateş edildi. Aylar katar 19 Şubat'ta yaptıkları açıklamada "Bolu'dan komando birliklerinin Nevşehir'e şevki iddiaları kanlı bir senaryonun habercisidir." diyerek Adalet Bakanı ve tüm yetkililerden açıklama istedikleri ve tüm duyuları insanları Nevşehir Cezaevi'ne çağırıldılar.

202 tutsak yaralı, açlık grevi sürüyor

Diyarbakır Cezaevi

Diyarbakır Cezaevi'nde 202 tutsağın ağır yaralanmasıyla sonuçlanan operasyondan sonra tüm tutsakların başlatıldıkları açlık grevi sürüyor. Yaralılarından 50 tutsak ise yapılan saldırıya protesto ederek, tedaviyi reddetti. İsmet Sezgin ile birlikte gelen yabancı heyetin cezaevine gidişleri sırasında yaşanan ilginç gelişmelerden biri de Diyarbakır Cezaevi'ne basının alınmamasıydı.

15 Şubat günü de HEP milletvekilleri Mahmut Almak, Sedat Yurttaş, Sim Sakık, Orhan Doğan ve Mahmut Uyanık Diyarbakır Cezaevi'ne giderek tutsak temsilcileriyle görüştüler. HEP milletvekilleri, daha sonra bir açıklama yaparak, cezaevinde yaşanan baskıların, hükümetin bilgisi dahilinde geliştiğini belirtti.

Buca ve Diyarbakır Cezaevlerinde

Yaşanan Saldırlara Tepkiler Sürüyor

Çeşitli demokratik kitle örgütleri ile Türkiye'nin birçok cezaevlerindeki tutsaklar, Buca ve Diyarbakır cezaevlerinde yaşanan ve devrimci-yurtsever tutsaklara yönelik saldırıları protesto ettiler.

Urta Cezaevi'nde Devrimci Sol Güçler davası tutsakları 12 Şubat'ta bir basın açıklaması yaparak Buca Cezaevi'nde yaşanan baskıları sona ermeceye, devrimci tutsakların talepleri yerine getirilinceye kadar, onlarla birlikte süresiz açlık grevine başladılar.

Sağmalcılar Cezaevi'ndeki tüm siyasi tutsaklar da kamuoyuna yaptıkları açıklamalarında "Yıllardır cam bedeli, ölümler pahasına kazandığımız ve aynı bilingle koruyacağımız haklarımızın gasp edilmesine izin veremeyeceğiz. Faşizmin, cezaevlerinde uygulamaya koyduğu her saldırı, bugüne kadar olduğu gibi direniş barikatlarımızla karşılaşacaktır." diyerek tüm devrimci-demokratları, değerlerini yitirmemiş tüm "insan"ları bu baskılara karşı sessiz kalmamaya ve tavır almaya çağırıldılar.

Marmara ÖZGÜR-DER, Buca ve Diyarbakır cezaevlerinde yaşanan saldırıları kınadı ve yaralı tutsakların tedavileri yapılarak koşullara alınmalarını istedi. Diyarbakır Cezaevi'nde düzenlenen operasyonun, İstanbul İHD tarafından protesto edildi, İHD Genel Merkez'nden bir heyet, Diyarbakır Cezaevi'ne gönderildi.

Bir inen bir çıkan faizler ve dermansız ekonomi

Faiz oranlarının aşağı çekilmesi, iktidarın seçin öncesi sunduğu ekonomik pakete ilişkin vaatlerinin baş aktörüydü. Kimse faizlerin "başının boş bırakılarak" ortaklık elini kolunu salıyarak değişimini istemiyordu. Bankalar, tekel ve iktidar, kendi öngörükleri koşullar içinde yükselen faiz oranlarından hosnut değillerdi. Yüksek faiz politikasından duydukları rahatsızlığı açıkça ifade ediyorlardı. İktidar ise, çözümsüzlükler içinde kıvranan bir ekonomide, bu politikanın, bir türlü baş edemedikleri enflasyonu daha da azdıracağından ve buna bağlı olarak da ekonomik sorunların deflasyon-sinden duyduğu korkuyu hemen her fırsatla dile getiriyordu. Daha iktidarın ilk günlerinde, Ekonomiden Sorumlu Devlet Bakanı Çiller'in, bütün hesaplarını faizler konusundaki düzenlemeler üzerine oturtması da bundan kaynaklanıyordu. Nitekim, sürekli olarak yükselen enflasyon karşısında, mevduat toplayabilmek için faiz oranlarının yükseltilmesi yoluna başvuran bankaların iktidar tarafından "uyanımaları" ve aralarında "centilmen anlaşması" yapmaya zorlanmaları da bunun sonucuydu.

Pazarlık masasında düşürülen faizler

Geçtiğimiz pazar günü, Sabancı, Altı Köşk'te Devlet Bakanı Cavit Çağlar'ı yemeğe davet etti. Yemeğin kerametinin anlaşılması için aradan fazlaca zaman geçmesi gerekmedi. Geçtiğimiz salı günü, Akbank, Yapı Kredi ve İş Bankası'nın mevduat faizlerini kademediler olarak 5-7 puan indirmek için anlaşma imzaladıkları açıklandı. Bu açıklama diğer bankaları da harekete geçirdi, onlar da birer-kışer faiz oranlarını hemen hemen bu oranda aşağı çektiler. Sabancı, Çağlar'dan bankalar arasında aracılık yapmasını istemişti. Her şey danışıklı bir dövüşten ibaretti. Çünkü, bu karardan yaklaşık on beş gün önce devlet kağıtlarının faizleri % 75'ten % 70'e çekilmişti. Devletin bu hamlesi, bankalar için bir "niyet mektubu" niteliğindedir. Çünkü, devlet kağıtlarının faizlerinin düşürülmesinin ardından iş, mevduat faizlerinde yapılacak olan "operasyona" kalıyordu. Bu işin tamamlanması da, Altı Köşk'teki yemek sonrasında gerçekleşti. Devlet "niyetinde ciddi" olduğunu, bankaların faiz oranlarının aşağı çekilmesiyle ilgili anlaşma yaptıklarını açıklamasının hemen ardından, devlet kağıtlarının faizini % 70'ten % 65-29'a çekerek gösterdi.

Faiz operasyonu ve amaçlanan

Çiller'in "kamu borçlanmasının uzun vadeye yayılacağı, kısa vadeli borçlanmanın azaltılacağı" yolundaki açıklamasının ardından, Hazine'nin faiz operasyonu piyasada para bolluğuna yol açtı. Bunun sonucu olarak da, önceki borçlanmanın faizini ödeyen devlet, bu kez aynı ölçüde borçlanamayınca, ortada boş geçen bir para miktarı kaldı. Burada Çiller'i düşündüren şey, bu paranın hızla döviz yönelmesiydi. Bunun üzerine Merkez Bankası devreye sokularak, döviz piyasasına üst üste müdahale edildi. Amaç, kendi deyimiyle "döviz yatırım yapmanın elinin yakılması"ydı. Böylece, hem devlet daha ucuza borçlanmış olacak, hem enflasyonla mücadelede başarılar elde edilecekti. Ancak, hem de döviz talebi kısılarak paranın borsaya yönelmesi sağlanacaktı. Son günlerde gazete manşetlerine kadar çıkan "faiz operasyonu"nun öyküsü ve nedenleri bunlarıdır.

Yüksek faiz politikası sadece sonuç değil, bir gereksinimdir

Erol Sabancı, anlaşmanın ardından, "Devlet faizleri, mevduat faizleri ve kur ayarlamaları bir elden ve ahenkli bir şekilde yürütülmelidir. Mevduat faizleri, son on yılda olduğu gibi başıboş bırakılmamalıdır. Bir tavani olmalıdır. Bu husus, enflasyonla mücadelede de en önemli etkenler" açıklamasını yaptı. Sanık bir dönem yüksek faiz politikasını savunan, bunun nimetlerinden söz eden kendileri değişmiş gibi. Kaldı ki, faizlerin sürekli olarak tırmanması ülke ekonomisinin içinde bulunduğu açmaz ve çözümsüzlüklerin sonucudur. Bu olayı karmaşık hale getirerek çözülemeyecek bir bulmaca haline sokmaya çalışmaları, bir aldatmacanın ötesine

geçmiyor. Faizlerin ülkedeki mevcut enflasyon oranının üstünde olması, gerçek, mevduat toplayabilmeyi zorunlu bir koşuldur. Bu basit gerçeği çarpıtarak, faiz politikasını sanki ülkedeki egemen sınıfların çıkar ve niyetlerinden ayrı bir peymizeşine yansıtılmak yolundan başka bir şey değildir. Enflasyon oranının % 75'inin üzerine çıktığı bir yerde, ne faizleri yükseltmeden mevduat toplanabilir, ne de faizleri aşağı çekme operasyonları dikip tutturabilir.

Görünen köynün uzağı olmaz

İktidarın faiz operasyonunun ardından, kalemtörleri de Ocak ayında enflasyonla mücadelede başarı kazanıldığını, bu aynı enflasyon oranının geçtiğimiz yıl aynı döneme oranla düşük olduğunu kanıtlamaya çalışıyorlar. Ancak halk düşen enflasyonun kendisine sağladığı yararları bir türlü göremiyor. DİE'nin açıklamalarına göre Ocak 1993 itibarıyla enflasyonun 8.7 puanlık bir gerileş içinde olduğu yolundaki açıklamaları, bilançolarda ve kağıt üzerindeki hesaplamalarda yapılan ayak oyunlarından ibaretti. Oysa bu düşüşün nedeni, geçen yılın ilk aylarındaki fiyat artışlarının yüksek düzeyde olması ve bu yıl bu oranların endeksten çıkmasıdır.

Kaldı ki, gerçek enflasyon oranını tespit edebilmek için, yıllık ortalamaya fiyat artışlarına bakmak gerekir. Bu oranlara bakıldığında, bir düşüşün değil, tımanma eğiliminin olduğu açıkça görülecektir. Enflasyonun tımanmış, devletin gale ve giderleri arasındaki açıkların sürekli büyüdüğü, borsa denilen yerin değil ayakları üzerinde durmak, yerden bile koparılamayacak halde olduğu koşullarda, bu faiz operasyonunun boş çuvalı ayakta tutmaya çalışılmaktan başka bir anlamı olmadığı açıktır. ◊

Yüzsüzlerin keyfi yerinde

Yüzsüzlükleri tek tek saptayarak, yolsuzluk yapanların emdikleri sütti burunlarından gireceklerdi. Öyle söylemişlerdi... Nerede mi?... Seçim meydanlarında tabii. İktidara geldiklerinde de, ne kadar ciddi olduklarını göstermek için, yolsuzlukları soruşturmak üzere bir komisyon bile kurdular. Gerçi bu komisyonun şimdiye kadar soruşturduğu da sonuca bağladığı herhangi bir yolsuzluk olayına rastlanmadı. Ancak, yolsuzluk komisyonunun hala varlığını sürdürdüğü bilmiyor. Aynen yolsuzluklar gibi...

Geçtiğimiz günlerde Meclis'e bir "vergi tasarısı" sunuldu. Maliye Bakanı ve diğer hükümet üyeleri, bu tasarının kamuoyunda "yüzsüzler" olarak adlandırılan büyük vergi kaçakçıların isimlerinin açıklanmasını sağlayacağını söylemişlerdi. Ancak, yasa Meclis'e geldiğinde durumun hiç de söylendiği gibi olmadığı görüldü. Yeni vergi tasarısı, getirdiği bir dizi öneriyle "yüzsüzlere" her türlü kolaylığı sağlamakla kalmadı, nasıl yolsuzluk yapılabileceğine ilişkin yol yordam da gösterdi. Vergi kaçakçılarına verilen cezaların götürülmesi artıran tasarının bu haliyle tek amacı, küçük esnafın ve küçük üreticinin hedef alınmasıdır.

Çiller tahvillerin dövizde endeksli olmasını istedi

Hani döviz e yakacaktı

Çaresizlik iktidara "ölçmeden biçiriyor". Ne dedikleri, ne yapacakları belli olmuyor. Bir söyledikleri diğerini yalanlıyor. Söylediklerinin tersinin gerçekleşmesi ise, sürpriz değil, beklenen sonuç sayılıyor. Bir yandan dövizin değer kazanmasına yönelik operasyonlar yaparak dövizde rüşveti azaltmaya çalışan iktidar, bu kez de, "devletin dövizde endeksli tahvilde borçlanması"ni gündeme getirdi. Bunun nedeni ise, iç borç krizinin yarattığı bunalım karşısında bir çıkış yolu aranmasıydı. Çiller konuyla ilgili olarak, Hazine, DPT ve Merkez Bankası bürokrasisine talimat vererek, dövizde endeksli tahvillerin "getirceklerinin ve götürceklerinin hesaplanmasını" istedi. Çiller'e göre, büyük rakamlar bulan iç borç birikimi sadece ana paralar nedeniyle değil, faiz yükleri nedeniyle de Hazine'nin hareket olanağını tümyle sınırlıyor ve örneğin, 1 milyon lira olarak alınan borç, 1 milyon 800 bin lira olarak geri veriliyordu. Dövizde endeksli tahvillerde ise faiz yükünden bir ölçüde kurtulunacağı için, bu oran daha aşağı çekilebilecekti. Çünkü böyle bir durumda, uluslararası piyasalardaki % 10-15 düzeyindeki faiz uygulanabilecekti. Çiller orta-

ya attığı görüşü böyle savunuyor, Demirel ise bunu onaylıyordu.

Ortaya atılan ve gerçekleştirilmesi için harekete geçen bu politika da, diğerleri gibi bir labirente çıkış yolu aramaya çalışmaktan başka bir anlamı gelmiyor. Böyle bir uygulama, her şeyden önce iktidarın TL'nin pul olduğunu açıkça iftira etmesinin dışında, hiçbir gerçekçi temele dayanmıyor. O yüzden de uygulama şansı bulunmuyor. Uygulansa da başarısızlıktan başka şansı kalmıyor. Dövizin TL karşısında hemen her gün aşağıya da çok değer kazandığı, doların kısa bir sürede 9 bin lirayı aşığı bir ortamda, uluslararası piyasalardaki döviz faizinin karlı olacağını savunmak için ekonomiden anlamak değil kör olmak gerekiyor.

Atılım yıllarında

Ülkemizde göç olmanın yolunun silahlı mücadeleyi geliştirmekten geçtiği, bu anlamda silahlı örgütlenmeye, yeraltı örgütlenmesine ağırlık verilmesi, her şeyin bu ekseninde düşünülmesi gerektiği açıktır. Kararlar her şeyden önce bunun üzerinde temellendirildi. Ülke gerçeğinin, içinde bulunulan sübjektif durumun somut ifadesiydi. Bütün kadroların açık ve net onayıyla uygulamaya konuldu. Önderliği onaylayan kadrolar. Mart 90 kararlarını da aynı bilinç ve kararlılıkla onayladılar.

89'da SDB'lerin nasıl örgütleneceği ve 12 Eylül öncesinden farkının ne olacağı, yaşanan süreçte FTKME'lerin olup olmayacağı, silahlı mücadeleye nereden, nasıl başlanacağı tartışılıyordu. Tartışmadan pratığe geçme süreciydi.

O dönem silahlı mücadele anlamında devrimci pratğin en ses getiren eylemi, bir muhbirin, Engin Kaya'nın cezalandırılmasıydı. Devrimci pratik bombalamalardan ve molotoflu gösterilerden, pankart asma ve yazılmalardan öte değildi. SDB'lere adım atılmamıştı. Ne Devrimci İşçi Hareketi, ne Devrimci Memur Hareketi, ne de milis örgütlenmeleri vardı. Her şey bir yana, 12 Eylülcüler, işkenceciler, halk düşmanları ellerini kollarını sallayla dolayıyorlardı. Devrimci adaletin korkusuyla, korunmak için "12 altın öğüt'e başvurma diye bir sorulan yoktu. Karakolun önünde nöbet beklenmiyor, memliler ağza vermiş, eller tetikte geziliyordu. "Sırtlanızı duvara dayayarak bekleyin, duraklarda beklemeyin, kahvehanelerde gay içmeyin, yollarnızı sürekli değiştirin" talimatları yayınlanıyordu.

1990 öncesi hatırladadır. Cezaevlerinde her operasyondan sonra, ya da uzun süreli bir açık direnişinde işkencecilerden hesap sorulması umutla beklenirdi. Polisin öğrenci gençliği ya da tutanak ailelerini copladığı her olayda, öfkeler ve kinler kabına sığmazdı. "Hesap sormak" için zindanları delip çıkmak istiyeydi. Yanıp tutuşurdu herkes. 12 Eylül sürecinin toplumun üzerine serptiği ölü toprağını kaldırıp atacak, demir parmaklıkları kaldırıp atacak, halkın tepkisini soğakla indirecek, sürekli ve istikrarlı bir silahlı mücadele ve bunu hayata geçirecek örgütlenmeler her zamankinden daha fazla ihtiyaç haline gelmişti. Silahlı mücadeleyi örgütlemek için hemen her şey hazır. Cesaretle adım atılmalı, eldeki biriken güçler yeniden savaşa göre mevzilenilmeliydi.

1990 Mart'ından bakıldığında, şehir gerillasını yaratmak ve yaygınlaştırmak bir yana, kıra gerilla çıkmak da hayal gibiydi.

Devrimci hareket, 2.5 yılda o günlerden bugünlere geldi. Gerçek kimliğini buldu. Sadece cezaevlerinde, gençlikte ve İstanbul'da olmaktan çıktı, işçilere, memurlara, mahallelere yayıldı ve en önemlisi, dostun da düşmanın da kabul edildiği dünya çapında prestiji olan bir halk hareketi olmaya doğru ileri adımlar attı.

Bugün devrimci ve ulusal mücadele deyince, öncelikle akla PKK ve Devrimci Sol geliyorsa ve olgışının her kesimden

sözcüleri bunu Güneydoğu ve İstanbul sorunu olarak ifade ediyorlarsa, bu 2.5 yılda devrimci hareketin aldığı yolu gösteriyor. Kınıyla, şehiriyle "Devrimci Solcu teslim olmaz" dedirtecek düzeyde çatışma geleneği yaratan bir savaş örgütü mayalandırılmıştır. Bu süreçte gerçek anlamda kadrolaşma, organlaşma ve komiteleşmeyle birlikte savaşın gerçekliği kavranmaya başlanmış, partileşme süreci belirsizlikten çıkarak netleşmiş, hızlanmış ve ilk defa harekette örgüt üyeliği, aday üyeliği kavramları şekillenmiştir.

DAHA HIZLI KOŞMALIYIZ

Devrimci hareket '90 başlarında yeni bir süreci başlatırken ve atılma geçerken, sürecin sloganı bu üç sözcüğe somutlandı. "Daha hızlı koşmalıyız." Devrimci hareket 2.5 yılda daha hızlı koşarak "Partinin Arifesindeyiz" diyebileceği bir noktaya ulaştı. Söylenildiği yapan bir hareketin varacağı yerin farkı olması da zaten düşünülemez. 1990 Mart'ında alınan kararların büyük oranda hayata geçmesi devrimci hareketi partileşme Sürecinden, partiyeye geçiş noktasına kadar getirmiştir.

Firarların yarattığı prestiji, mevcut potansiyelle birleştirme ve savaşı büyütmek için değerlendirme bu süreçte cesaretle müdahale eden önderliğin ve onay veren desteğinin esirgemeyen kadroların başanısıdır. Devrimci Sol'u Devrimci Sol yapan, dostuna umut ve direnç veren, düşmana korku salan, önderliğin inisiyatifleriyle gelişen bu süreçtir.

Müdahale ve atılımın gerekliliği

Bir atılımın gerekliliğinin ve objektif koşullarının açık olarak ortaya çıktığı noktada, 1990 Mart'ında bir dizi karar alınmış ve bunlar uygulamaya konulmuştur. Bu kararların bugüne gelmedeki tarihselliği tartışmasıdır.

Ricat sürecinin gerçek anlamda bitiş, komiteleşmeden yeraltı örgütlenmesinin oluşturulmasına, kadroların eğitiminden askeri örgütlenmenin yeni baştan yaratılmasına kadar, hareketin yeniden insanını programlayan Mart '90 kararlarıdır. Bir başka deyişle, Mart '90 kararları, bir dönüşüm sürecinin başlangıcıdır. Yaraları sarma, ayağa kalkma ve yürüme süreci tamamlanmış, daha hızlı koşma ve belirlenen hedeflere en kısa sürede varma

Bu dönüşüm her şeyin pürüzsüzce uygulandığı, alınan kararların engellerle karşılaşılmaksın hayata geçirildiği bir süreç olarak düşünülmemelidir. Aksine, eski ile yeni arasındaki savaşın sürüp gittiği ve eskinin ayak direlediği, yeninin ayak direyenle hesaplaşıp yoluna devam ettiği bir süreç olmuştur.

Kararların özü gerçek anlamda bir "güç" olabilir. Devrimci iradeyi olgıştıya kabullendirebilir. Çünkü biliyorduk ki, siyaset yalnızca üretilen doğru politikalarla değil, bunları hayata geçirebilecek bir "güç"le yürütülebilir. Kısacası siyaset var olmak değil, "güç" olmak demektir. Ve ülkemizde güç olmanın yolunun silahlı mücadeleyi geliştirmekten geçtiği, bu anlamda silahlı örgütlenmeye, yeraltı örgütlenmesine ağırlık verilmesi, her şeyin bu ekseninde düşünülmesi gerektiği açıktır. Kararlar her şeyden önce bunun üzerinde temellendirildi. Ülke gerçeğinin, içinde bulunulan sübjektif durumun somut ifadesiydi. Bütün kadroların açık ve net onayıyla uygulamaya konuldu. Önderliği onaylayan kadrolar. Mart '90 kararlarını da aynı bilinç ve kararlılıkla onayladılar.

Gerçek durumu daha ayrıntılı olarak görmek, hataları belirlenmek ve örgütlenmeyi daha ileri boyutlara sıçartmak için açılan genel özeleştirî kampanyası bu sonuçlara ulaşmasını hızlandırdı. Türkiye'de bugüne kadar hiçbir siyasi hareket tarafından uygulanmayan bir genişlik ve kapsamda hayata geçirilen özeleştirî kampanyası, yarattığı dinamizmle atılımın sağlıklı ve sağlam temellere oturmasını sağlamıştır.

Bu süreç nereden nasıl geldiği, "Yolun Neresindeyiz" başlıklı broşürde

ŞEHİTLERİMİZLE BÜYÜDÜK-Direnme, Bugün onların bıraktıklarıyla daha ileri gidiyoruz

umudu büüttük

ifadesini buldu. Bu, '83'ten o güne kadar ki sürecin bir muhasebesidir. Tespit edilen olumsuzluklar, bunların nedenleri ve devrimci hareketin önüne koyacağı hedefler konusunda kolektif bir irade ortaya konulmuştur.

Ricattan çıkışı izleyen ve cesaretin, özverinin, giderek hızlanan bir temponun damgasını taşıdığı bu süreç, devrimci hareket açısından gerçek bir atılım süreci oldu.

CESARET VE ATILGANLIKLA MÜCADELEYİ KUCAKLADIK

Cesaret ve atılganlık, sürecin belki de en önemli ihtiyacıydı. Ve bu ihtiyaca cevap verilebildiği ölçüde, atılan adımlar büyüdü.

Kendiliğindenciliğin ağır bastığı süreç aşılıp, her alanda örgüt iradesi egemen kılınmaya başlandı. Dugalıklar, kendi başına buyruk hareketler, legalizm hızla asıldı. Tespit edilen program ve hedefler doğrultusunda art arda adımlar atıldı,

yüzlerce yeni insan örgütlenmeler içinde istihdam edildi. Atılan iradi adımlarla "Biz" olgusunun içi yeniden, daha yetkin bir anlayışla doldurulmaya başlandı.

Kurumlaştı, kolektivizme hayat verildi

İlk adım kolektif örgütlenmeye yönelmekti, önce bu gerçekleştirildi. Tüm çalışma alanlarında tek insana dayalı ilişkilerden çıkılıp, komiteleşmelere gidildi. Oluşturulan bu yapıların eksikliklerine rağmen, bu konuda bir mesafe alınmıştır ve artık geriye dönüşü olmayacak bir gelişmenin yoluna girilmiştir.

"Yolun Neresindeyiz'de, "Hareketimizin geleceğini belirleyen olgu, kolektif örgütlenmede ısrar ve siyasi pratiğin yükseltilmesinde yatmaktadır" denilmiştir. Yaşanan süreç bu tespitin kesin olarak doğrulanması oldu. Kolektif örgütlenmelerin, kolektif işlerin ruhuna uygun tarzda hayata geçirilebildiği yerlerde, daha üretken bir faaliyetin örgütle-yici oldu. Kitlelerle devrimci hareketin bağları daha yoğunlaştı ve sıklaştı; örgütlenme gelişti ve yayıldı.

Örgütün yeniden şekillendirilmesi ve üyeliğin temelinde bir örgütsel ilişki ağına geçiş konusunda belirleyici adımların atılması da bu süreçte denk düşüyor. Her alanda devrimci hareket komitelerine, hücrelere, tek tek kadrolara, kısaca yeraltı örgütünün gerekli kıldığı bütün mekanizmalara hızla sahip oldu.

Mart '90 kararlarıyla merkezî denetim geliştirildi. Örgütün yeniden disiplinlenerek hareket ruhunun pekiştirilmesi için kalıcı adımlar atıldı. Birçok insan kolektivizme katılmış, disiplinin ne olduğunu kavradı.

Yeraltı örgütlenmesi ve gerilla yaratıldı

"Yeraltı" kavramı bu süreçte gerçek anlamına kavuşturuldu. Yeraltı örgütlenmenin güçlendirildi,

legaliteyle arasındaki ilişki yeni baştan düzenlendi. İnsanlarımız illegal yaşamla tanıştı, kafalarda oluşan yanlış imajlar yerle bir oldu. Illegal yaşam biçimi giderek yerleşmeye, kökleşmeye başladı. Kuşkusuz bu da henüz legalizmin alışkanlıklar ve düşünce tarzının bütünüyle aşılması anlamına gelmiyor. Zorlu ve ağır ilerleyen bir süreç bu. Ama gerçek olan şu ki, artık geçmişle ilgili olmayan bir "yeraltı" kavramı saflarımızda hayat bulmuştur. Denilebilir ki, devrimci hareket var olduğundan bu yana, ilk kez gerçek anlamda bir "yeraltı" örgütü niteliği kazandı. Özellikle kavranması gereken budur.

Askerî örgütlenmenin bir gerilla ordusu perspektifiyle yeni baştan ele alınması ve geliştirilmesi konusunda önemli mesafeler katedildi. Birçok insan silahlı mücadele içine çekildi. SDB savaş-

çıslı olmak, kazanılmak istenen bir onur haline geldi. Askerî örgütlenmedeki gelişmeye bağlı olarak şehir gerillası konusunda yol alındı, etkili bir pratiğin örgütleyici olduğu. Savaş İstanbul dışına yayılmaya başladı. Devrimci hareket zaman zaman darbelerle maruz kalsa da, silahlı örgütlenmeye sürekli büyüyen ve yayılan bir örgütlenme niteliği kazandı.

Kırlara ve cephe gerisine adım atıldı

Bu süreçte ülkemizin devrimci anlamda ayak basılmamış dağlarına Devrimci Sol gerillaları çıktı. Ege dağlarında Çakırcalı Efe'den sonra ilk kez düzene karşı mücadele bayrağı açan insanlar görüldü. Karadeniz'den Toros'lara, Ege'den Kürdistan dağlarına kadar her yer mücadele alanı olarak doldurulmaya çalışıldı.

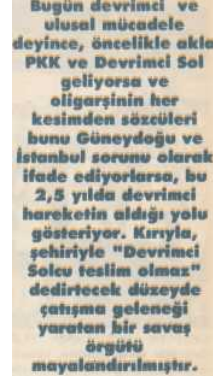
Cephe gerisi olarak özellikle, Ortadoğu'da, devrimci hareketi besleyecek, iktisat ve insan desteği sağlayacak örgütlenmeler, kuruluşmalar yaratıldı. Devrimci hareketin savaşçıların eğitime olanak sağlayan bir kamp devreye sokuldu.

Silahlı politika yapan bir hareketin, silahlı gücünü sürekli geliştirmesi zorunludur. Aksi halde bikanma, kendini tekrar etme ve giderek gerileme kaçınılmaz hale gelir. Devrimci hareket darbeler, legalizmin alışkanlıklarını yenmenin güçlüklerine rağmen, bütün bu süreç boyunca bunu hayata geçirmeye çalıştı. Geniş kültürü ve yaşam tarzının içselleştirilmesi perspektifiyle hareket edildi.

Mücadele devrimci hareketin saflarını andırır

Örgütsel disiplinin egemen kılınması ve hareket ruhunun pekiştirilmesi çabası, eskinin direnişi yüzünden yer yer zaafa uğradı, ama sürecin olumlu yönde seyri devam etti. Çürüyen yapılarımız koparıldı. Bir aydın düzende bir aydın devrimde olanlar, ciddi hesaplaşmaya zorlandı. "Saflarımızda çürüyene, kokuşana yer yok" tavrında ısrarı olundu. Karşı-devrimin şiddetinin devrimin şiddetiyle birlikte geliştiği yerde, bu tür unsurların ayakbağı olacaktı, devrimci hareketin önünde varlıklarıyla barikat oluşturanlardır. Onlarca örneği vardır bunun ve daha da olacaktır. Hesaplaşmada radikal olmak bu yüzden zorunludur. Örgüt ruhu, devrimci ruh, bağlılık... Devrimci savaşın gerekli kıldığı moral değerler, gelenekler ancak böyle oluşur, böyle kökleşir. Biz "biz" yapma olgu bu değerler ve geleneklerdir. Ve bunlar olmaksızın devrimci savaş sürdürülemez. Disiplin gelmeyen, denetimden kaçan, bir gün önce özeleştiri verip kendini yerden yere çalan, ama bir sonraki gün aynı tavrı sürdüren, hareket ruhuna sahip olmayan insanlarla ancak yol arkadaşlığı yapılabılır, dava arkadaşlığı değil. Bu yüzden ki, örgütsel işleyişte örgütsel liberalizme karşı savaş açıldı. Örgütsel işleyişte liberalizme düşmenin, zaafılarına prim vermenin kuyumuzu kendi ellerimizle kazma anlamına gelecekti.

Kısacası, sözde devrimci ama özde "demokrat" olmanın ötesine gidemeyen, çoğu zaman bunun bile gereklerini yerine getirmeyen, legalist yaşam ve kültürün

şekillendirdiği ilişkiler ayıklandı; iş yapma, iş üretme, inancı ve bağlılığı pratik yaşamda somutlayan insanların örgütü olmaya doğru ciddi adımlar atıldı.

KAMPANYALAR ATILIMIN PRATİKTEKİ YANSISI OULDUR

Söyleyecek sözü olanlar hiçbir koşulda bunu dile getirmekten sakınmadılar. Türkiye halklarını ilgilendiren her konuda devrimci hareketin söyleyeceği bir söz vardı. Ve bunu her koşulda değişen biçimlerde de dile getirdi. Sonraki toplu-mun hemen tüm kesimlerini ilgilendirdiği noktada, bu sesi kamuoyuna en güçlü iletebilmenin bir aracı olarak devrimci kampanyalar düzenlendi.

İşkencelerin ve halk

düşmanlarının cezalandırılması Devrimci hareketin işkenceci ve halk düşmanlarına yönelik cezalandırma eylemleri, bu süreçteki silahlı eylem pratiğinin en çarpıcı yanını oluştuyordu. Bu eylemlerin temel perspektifi "devrimci adalet" anlayışını geliştirmek ve yaymaktır. Halka ve devrimcilere baskı uygulamalardan, zulmedenlerden hesap sorulması, yaptıklarının yarlarına kalmayacağını gösterilmesi, karşı-devrimci saflarda korku ve panik havası estirirken halka güveneceği ve sahip çıkacağı bir araç ve yöntem de göstermiş oldu.

30 Ocak 1990'da 1 Mayıs şehidi Mehmet Dalo'nun katili polis Kazım Çakmak'ın cezalandırılmasıyla başlayan silahlı eylemler, Sıkıyönetim Adli Müşaviri Durmuş Akşen'den Siyasi Şube Devrimci Sol masası şefi Aydın Başsı, MİT'ci Hıram Abas'tan Kürdistan kasabı Hulusi Sayın'a kadar uzandı. Onlarca işkenceci cezalandırıldı.

Devrimci hareket "Karşı-devrim saflarında çözümü sağlamak, sınıfsal saflaşmayı derinleştirmek, yani siyasal iktidarın gücünü yıpratmak ve egemen sınıf blokunu siyasi tecride uğratmak silahlı eylem çizgimizin dayandığı "devrimci ada-

an gelenekleriyle savaş gerçegini bilinçlere yerleştirdiler

GELECEK GERİLLANIN ELİNDE- Devrimci önderlikle savaş şehirleri, kurlara yayıldı. Halkın adalet özlemine gerillaıyla yanıt verildi.

le' halkısına sıkı sıkıya sarılmaktan ve giderek misillerle her alana yayılmaktan geçiyor." tespiti yaparak bu süreci gösteriyor.

Anti-emperyalizm bayrağı devrimcilerin ellerinde dalgalandı

Körfez krizi ve devrimin gündeme gelen emperyalist savaş, halkların anti-emperyalist bilinç ve duyularının kabarmasına yol açtı ve tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de anti-emperyalist mücadeleyi öne çıkardı. Kriz ve savaşçı içeren 7-8 aylık süre içinde devrimci hareketin etkinlikleri büyük bir yoğunluk ve hız kazandı.

Devrimci hareketin krize yönelik tahlilleri, izlediği politik tutum ve buna bağlı olarak geliştirdiği militan ve öncü tavrı, sadece Türkiye'de değil, dünya ölçeğinde yankısını buldu. Özellikle savaş sıradaki eylemler hareketle, devrimci ve anti-emperyalist güçlerin, halkların sempati ve desteğini kazandırdı. Devrimci Sol'u ilk kez uluslararası düzeyde tanıyan bir güç haline getirdi.

Kriz ve savaş boyunca örgütlenen kampanyalarda milyonlarca bildiri dağıtıldı, pankartlar asıldı. Binlerce kişinin katıldığı kitle gösterilerinin yanı sıra, emperyalizmin temsilcisi kişi ve kuruluşları hedef alan devrimci şiddet eylemleri gerçekleştirildi.

Emperyalist Savaşa Hayır Komiteleri bu sürecin bir başka özgül yanı olarak devrimci hareketin kitlelerle bağını ve önderliğini yeni kurumsal temellere oturttu.

Devrimci hareket hayatın her alanına uzanabilen bir örgütlenmeyle ulaştı

İşçi sınıfının 3 Ocak eyleminden öğrenci gençliğin 6 Kasım boykotuna; gecekodu halkının kondurlarını savunmak için ya da yol sorununu çözmek için yaptıkları direnişlere; kamu emekçilerinin Temmuz eylemlerinden cezaevlerinin ve tutukluların direnişlerine kadar emekçilerin her sorun ve talebinde, her eyleminde devrimci hareketin katılımını,

yönlendiriciliğini, doğru önderlik ve politikalarının izlenişi görmek mümkündür. Devrimci hareketin sloganları her alanda yankı bulup sahiplenilmiş; memurların sendika hakkından 1 Mayıs hakkına değin, hak ve özgürlük mücadelelerinde bu şiarlar emekçilere yol göstermiştir.

Bu süreç boyunca, devrimci hareketin müdahale etmediği ya da müdahale etmeye çalışmadığı tek bir kitleleşme gösterilemez. Doğru devrimci politika ve önderlik. Paşabahçe, Mağla direnişleri, Temmuz eylemleri, Küçükarmutlu gibi örnekleri yaratırken, emekçilerin talep ve direnişleriyle ilgili olarak başlatılan eylemler, onların gündemine devrimci şiddetle de taşınmış, devrimci hareketin eylemleri geniş bir sempati yaratmıştır. Devrimci hareket bunların dışında da ajan ve muhbirlerin cezalandırılmasından kültürel, sanatsal etkinliklere değin, hayatın her alanında, mücadeleyi ilgilendiren her noktada ve her konuda doğru taktikleriyle emekçilerin umudu olma yolunda pratikliği geliştirmiş, yaygınlaştırmıştır.

Darbeler Yedik, Şehitler Mücadelemin Onuru Oldular

Silahlı pratiğin adım adım gelişmesine paralel olarak, devrimci hareket bu dönemde karşı-devrimin yoğun saldırılarına hedef oldu. Kitle örgütlerine, savaşçılara yönelik operasyonlarda yüzlerce insan gözaltına alındı, işkence gördü, katledildi, tutuklandı.

Devrimci hareket önder kadrolarını şehit verdiği 12 Temmuz ve 17 Nisan katliamlarını yaşadı.

Her şeyden önce unutulmaması gereken, devrimci mücadelede kayıpların olduğu, bunun kaçınılmaz olduğudur. Devrimin kayıp veremeksizin gerçekleştiği bir ülke yoktur. Devrimci şiddetin geliştiği yerde karşı-devrimin de şiddetini yoğunlaştıracığı, kimsenin yadsıyamayacağı genel bir doğrudur. Nitekim bizim ülkemizde de farklı olmuyor. Burada önemli olan, verilen tüm kayıplara rağmen, savaşçı adım adım geliştirme ve büyüme iradesinin, kararlılığının gösterilebilmesi, tüm kayıplara rağmen yola devam edilmesidir. Sorunun özü budur. Devrimci hareketin pratiği de budur.

Kuşkusuz hem savaşçı geliştirecek, hem de kayıplarımızı asgari seviyede tutacak örgütsel bir uyanıklık ve çaba içinde de olunması gerekiyor. Bunun yolu ise, örgütsel yaşama egemen olması gereken kurallara ve disiplin ilkelere sıkı sıkıya bağlı olmak, devrimci savaşın anlamını her düzeyde içselleştirebilmek ve bilinçle çıkarılabilmektir. Bu konuda belirli bir gelişme kaydedilmiş olsa da, henüz legalizmin biçimlendirdiği düşünce tarzını, alışkanlıklarını ve kültürünü tümüyle aşılabilirdi söylenemez. 12 Temmuz ve 17 Nisan dahil, tüm operasyonların temelinde basit kural itililerinin, disiplinsizliklerin, ilkesiz davranışların olması, bu gerçeği yeterince açıyor.

Bu süreç kayıplarla yürüyecek denil-

mişti başta. 60'a yakın şehit verdik bu süreçte. Elbette kayıplara yol açan nedenleri bulmak, hatalarımızdan dersler çıkarmak ve gelecek tedbirleri almak yapılacak ve yapılmalı. Ancak bir başka boyutu da, verdiğimiz şehitlerin, kayıpların, emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşta devrimci hareketin kararlılığının ve savaşçı sürdürme iradesini yansıtan göstergelerden biri olması gerekiyor.

12 Temmuz ve 17 Nisan'dan geçilerek gelişmiş partinin arifesine.

12 Temmuz ve 17 Nisan, değişik kesimlerde farklı tepkiler uyandırdı. Oligarşinin propagandası "dağıtıldılar, çöktürdüler" yaygarası üzerine gelişirken, bu operasyonlarda katledilen Devrimci Sol önder ve savaşçıların direniş oligarşinin amaçladığının tersine bir sonuç çıkardı ortaya. Sol kesimlerde de aynı "çöktürdüler" havası hakimdi esasta. Oligarşiden etkilenerek, devrimci hareketin "bir daha zor toparlanacağı" üzerine" değerlendirmeler yapıldı.

Katliamlar sonrasında kimileri katliamların neden ve nasıl olduğuna ilişkin teknik ayrıntılara önem verirken, Kuşkusuz bir ayrıntı ile başlayan olumsuzluk katliamlar dönmüştür. Ama bu "ayrıntı nedir" sorusuna verilecek yanıt o kadar çoktur ki, bunu bulmak hem kolay değildir, hem de fazla anlam taşımıyor.

Devrimci hareket her şeyden önce bir savaş örgütüdür. Varlığı iktidara karşı silahlı mücadeleyi sürdürmekten geçer. Savaş geliştiğinde, ölümler, tutsaklıklar olacaktır. Sorun bunları yadsımak değil, en aza indirmek ve savaşçı geliştirmektir. Kurallar bunun için vardır.

Yaşadığımız olumsuzluktan olumluya dönmek devrimcilerin elindedir. Bunun için, ihtilalciliği özümsemek, kurallı yaşamayı içselleştirmek, burjuvaziye karşı kin ve öfkemizi büyütmek ve bilemek zorundayız. Artık yaşanan süreç, inançsızları, mücadeleye küçük burjuvazinin penceresinden bakarak sırtlayamaz. Kazanmak için çekilken bir örgüt olmak zorunludur.

Savaş Gerçeği, Bugünümüz ve Yarımımız

Oligarşinin baskı ve terörünü pervasızlaştırdığı, açık katliamlara gittiği koşullarda yaşıyoruz. Devletin artık gizleme ilan ettiği ve hedef seçtiği başlıca iki silahlı güçten biri durumundayız. Dahası, ABD bile devrimci hareketi, Türkiye'de varlığını tehdit eden güçlerden biri olarak nitelermeye başlamıştır. Devrimci hareket Türkiye halklarının umut olarak görmeye başladığı bir gelişme içine girdi. Bütün bunların ne anlamı geldiği iyi kavranmalıdır.

'89'dan '92'ye 2.5 yılda devrimci hareketin geldiği noktadır burası. Atılan önemli adımların, şehitler pahasına geliştirilen savaşın, kazanılan değerlerin ifadesidir. Devrimci Sol önderliğinin ve Devrimci Sol'un öncülüğünün bizzat hayat tarafından, mücadele tarafından doğrulanmasıdır. Bütün bu süreçte damgasını vuran ise Devrimci Sol ve Devrimci Sol önderliğidir.

Bu süreç "uyum" sağlamak, ancak süreci tanımlayan "savaş gerçeği"ne adapte olmakla mümkündür.

Silahlı savaş genelde saftaşmayı derinleştiriyor. Bu olgu öncelikle kendi safımızda ve sol çevreler nezdinde daha belirgin biçimde görülüyor. Kendini dayatan savaş gerçeği karşısında, devrimci hareketin safı içinde bugüne kadar yaşamı imkanı bulmuş olan küçük burjuvazi

Bu dönemde esas kavganın, saflarımızda şu ya da bu biçimde yansımaları bulan burjuva, küçük burjuva ideolojisi ve kültürüne karşı olduğu bir an olsun unutulmamalıdır. Zafere giden yol, bu kavgayı kazanmaktan geçiyor.

Kuşkusuz bunu başarmak, ideolojik-politik tüm çabalar yanında, silahlı mücadeleyi geliştirmekle mümkündür. Ki, bu aynı zamanda kendimize olan güvenimizin pekişmesini sağlayacak, bizi daha da olgunlaştıracaktır.

yollarını ayırmak zorunda kalırken, sol nezdinde de hareketi iyi odayı haline geliyor. Her geçen gün daha çok insan devrimci harekete umut taşıyor. Ülkenin her yerinde bir potansiyele sahip olunması, bu gelişmenin göstergesidir. Devrimci hareket saflarından ayrılarak bu umuda yanıt verecektir.

Bugün sol, devrimci hareketi tartışıyor. Yürütülen silahlı mücadele, herkesi sarmaya başlayan savaş gerçeği, Türkiye soluna yeni bir açılım da getirmiştir. "Silahlı mücadele mi değil mi" tartışması- nın açıldığı, yıllardır silahlı mücadeleye hakkında söylemediklerini bırakmayanların dahi kendilerini "genel" oluşturmak zorunda hissettikleri bir açılmıştır bu.

Bunun ötesinde, hiçbir kıpırdanma göstermeyen solun ise artık nefesi tükenmiştir. Artık 12 Eylül'ün ardına sığınmaları da mümkün değildir. Solun içinde bulunduğu durumun kaynağı ideolojiktir. Faşizm, ideolojik cepheye yürüttüğü savaşla, solun önemli bir kısmını siyasi mücadele arenasının dışına itmeyi esasta başarmıştır. Devletin son bir yıl içinde geliştirdiği psikolojik savaşa sol -dergi sayfa arasındaki birkaç sayfa yazı dışında- neredeyse tepkisiz kalmıştır. Devrimci hareket odayına psikolojik saldırıların oturtulduğu bu kırılma savaşçı bir başına göğüslemek durumunda bırakılmıştır. Bu devrimci hareketin üstlenmek zorunda olduğu görevlerin ağırlığını ortaya koyan bir örnektir yalnızca.

Bugün sahip olduğumuz misyonun bir lincinde olmak ve ona göre hareket etmek zorundayız. Bu misyon bize sadece ülkede devrim yapmayı değil, dünya çapında bir rol oynamayı dayatır. Sosyalizmin yeniden güç kazanacağı bir dönemin yaratıcı güçlerinden biri olmayı başarmak, bu anlamda, her türlü karamsar düşünceye, yitilginliğe karşı çıkmak, sağcı eğilimlerin savaş gerçeğini kavrayamayan yaklaşımların önünde barikat kurmak gibi temel bir görevimiz vardır. Bu dönemde esas kavganın, saflarımızda şu ya da bu biçimde yansımaları bulan burjuva, küçük burjuva ideolojisi ve kültürüne karşı olduğu bir an olsun unutulmamalıdır. Zafere giden yol, bu kavgayı kazanmaktan geçiyor. Kuşkusuz bunu başarmak, ideolojik-politik tüm çabalar yanında, silahlı mücadeleyi geliştirmekle mümkündür. Ki, bu aynı zamanda kendimize olan güvenimizin pekişmesini sağlayacak, bizi daha da olgunlaştıracaktır.

CMUK'tan yargılayan polise..

"Pandora'nın Kutusu"na dönen demokrasi paketinden "binbir göçükle" çıkarılan Ceza Muhakemeleri Usul Kanunu (CMUK), yalnızca çocukları işine yanyor, İstanbul, Ankara, Adana gibi büyük şehirlerde barolara yapılan ücretsiz avukat başvurularının % 90'ını 18 yaşından küçük sanıklar oluşturuyor. Ancak bu başvurular, hazırık soruşturması sırasında polis tarafından yapılması gerekirken, çoğunlukla mahkeme safhasında yapılıyor.

CMUK'ta ilgili yargı yetkisi neredeyse tümüyle polise geçti. Son günlerin moda deyimiyse "gözlem" altına alınan sanıkların CMUK kapsamına girip girmeyeceğine artık polis karar veriyor. Örneğin 2811 Sayılı Toplu Gösteri Yürüyüşleri Kanunu DGM'nin görev alanından çıkartıldığı halde, gözaltına alınanlar polis tarafından örgüt üyesi oldukları iddia edilerek avukatlarıyla görüşürülüyor, yargılamanın her aşamasında avukat bulunduyor. Hatta avukat isteyenlere polisler, "Ne ulan, burasını Amerika, mı sandın?" cevabını veriyorlar. "Artık işkence var demeyecek" türünden söylemler yerini yeni işkence olaylarına, 15-30 günlük gözaltılara bırakıyor.

Diyarbakır Fatih Lisesi öğrencisi Devrim Berk Tay, 3 Şubat günü evlerini basan Terörle Mücadele Şubesi polisleri tarafından 4. katta bulunan evlerinin balkonundan atıldı. Devrim şu anda hala komada bulunuyor.

Diyarbakır (Mücadele). 3 Şubat günü saat 17.00 sıralarında Hüseyin Tay'ın evini basan Terörle Mücadele Şubesi polisleri, Hüseyin Tay'ın oğlu Devrim'i aradıklarını söylediler. O sırada evde Devrim'in annesi dışında kimse bulunmuyordu. Evi aramaya başlayan polisler birkaç siyasi dergiyle İsmail Beşikçi ve Kemal Burkay gibi yazarlara ait olan yasal kitaplardan birkaç tanesini "ele geçiriler".

Saat 18.45 sıralarında eve Devrim'in babası Hüseyin Tay geldi ve polislere ne aradıklarını sordu. Polisler, Devrim'in kimlikmiş olduğunu, gözaltına alındığını, söylediler. Hüseyin Tay, onlara boş yere oğlunun kimliğinin yanlışlıkla çamaşır makinesine atıldığını belirtmeye çalıştı.

Bundan sonraki gelişmeleri Hüseyin Tay'ın anlatımlarından aktarıyoruz:

"Polisler evde aramadık yer bırakmadılar. Saat 19.00 sıralarında da birkaç polis, Devrim'e birlikte eve geldiler. Ben Devrim'e bir şey yapmışsa saklamamasını, işlediği suç varsa söylemesini istedim. Devrim'i getiren polisler, evde bulunan dergi ve kitapları görünce iyice azgınlıştılar. Bize sürekli küfür ediyorlardı. 'Siz teröristsiniz, ne bu kitaplar?' türünden şeyler söylüyorlardı.

Daha önce balkonu aramış, ne var ne yok bakmış olmalara rağmen Devrim'e birlikte birkaç polis balkona çıktılar. Bu sırada diğer polisler de bizimle uğraşıyorlardı. Bu arada Devrim'in çığlıklarını işittim. Canıhaş bir şekilde 'Anne, baba'

Ceza Muhakemeleri Usul Kanunu'nun yürürlüğe girdiği günden bu yana Ankara, İstanbul ve Adana Barolarına ücretsiz avukat istemi ile yapılan başvuruların sayısı 4000'e ulaştı.

İstanbul Barosu'na bugüne kadar 2300 civarında başvuru yapıldı. Ön sıralarda 1579 başvuruyla hirsızlık yer alıyor. Barodan alınan bilgiye göre 280 avukat gönüllü olarak çalışırken, avukat başvurularının % 90'ı yine çocuklara ait. Karakollardan günde ortalama 2-10 arasında başvuru yapılırken, mahkemelerden yapılan başvuruların sayısı 50'ye kadar çıkabiliyor.

Ankara ve Adana'da da durum farklı değil. Ankara'da yapılan başvuru sayısı 1400 civarında. Müracaatların % 90'ını yine 18 yaşından küçükler oluştururken, % 60'ı 15 yaşın altında çocuklardan oluşuyor. Başvuruların % 351 karakollardan yapıldıysa, % 651 mahkeme safhasında yapılıyor. Yaklaşık 250 başvurunun yapıldığı Adana'da da oranlar arasında benzerlikler gözleniyor.

Yukarıdaki değeriendirmeye bakıldığında CMUK'un büyük ölçüde çocuklara hizmet eden bir yasa haline geldiği görülmüyor. Ama çocuklar bu hizmetten polis sorgulanması sırasında değil mahkeme safhasında yararlanabiliyorlar. Adana'da bisiklet çaldıkları iddia edilerek "gözlem" altına alınan Seçil Esin ve Ergün Özel adlı çocuklar da polisin keyfi tutumuna maruz kalarlardı. Polis, yasada 18 yaşından küçüklerin sorgulamasında ta-

lebe gerek kalmaksızın avukat bulundurulması zorunlu iken çocuklara "Avukat istemiyorum. Kendi savunmamı kendim yapacağım" yazılı tutanak imzalatmıştı. Mücadele muhabirinin gördüğü Seçil Esin ise o ana kadar yasadan haberi olmadığını belirterek "İfademizi ağıdktan sonra, polis bize avukat istemediğimize dair bir kağıt imzaltadı. Niye olduğunu anlamamıştık. Böyle bir hakkımızın olduğunu ancak savcılığa çıkartıldığımız zaman öğrendik." dedi.

Barolar 40 Milyar Alacağını İstiyor

Çıkarıldığı andan itibaren kimseye yaranamayan CMUK, bu defa da hükümete baroların arasını açtı. Yasayla maddi durumu elverişli olmayan sanıklara barolar vasıtasıyla gönderilen avukatların ücretlerinin Maliye Bakanlığı'na ödemesi Barolar Birliği'nin tepkisini çekiyor. Şu ana kadar avukatların ücretlerini kendilerinin ödediklerini belirten Baro başkanları, bütçeden ayrılan 40 milyarın ödenmesi durumunda avukat göndermeceklərini söylüyorlar.

Daha çıkartılarken her aşamasında budanan ve yeni demokratik haklar getiriyorsanız görünüştü ardında devrimciye işkenceyi, bir ayık gözaltıları mesgulatıran CMUK, bu haliyle bile pratikte uygulanamıyor. Uygulamada her tarafından budanmaya devam ediyor.

"Asmayalım da besleyelim mi" diyen bir devletin "suçlular" için milyarlar harcamasını kimse beklemiyordu zaten.

Polis liseli Devrim'i 4. kattan aşağıya attı

İktidar CMUK'la "demokratikleşme" yolunda önemli adımlar attığını söylüyor... Devrim Berk Tay, CMUK'tan sonra, polislerce ailesinin gözleri önünde balkondan aşağıya atıldı.

diye bağıyordu. Hemen balkona koştu. Polisler Devrim'in balkondan atıldığını söylediler. Olaya, Devrim'in bir suçu olduğu, onun için korkarak atıldığı süsü vermeye çalışıyorlardı. Balkonun en az bir metre parmaklığı vardı. Madem oğlum atıldı, bu yüksekliği tımanırken polisler niye ona müdahale etmediler?

Biz bunun üzerine Devrim'i hemen Devlet Hastanesi'ne kaldırdık. Oğlumun durumunun ne olduğunu soramadan polisler beni alarak Yenışehir Karakolu'na götürdüler. Orada Devrim'in PKK üyesi olduğu dair bir kağıdı zorla imzalatılar. Oğlumu atan polisleri şu anda bile nerede görem tanırım. Daha sonra ben Cumhuriyet Savcılığına başvurdum. Cumhuriyet Savcısı 'Biz neyi araştıralım. Araştıracak bir şey yok.' gibisinden bir şey söyledi. Karakola gittim. Ancak orada da söyledikleri şey, Devrim'in örgüt üyesi olduğu, korkudan kendini attığı idi. Beni başlanından savmak istiyorlardı."

Devrim daha sonra Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'ne kaldırıldı. Şu anda halen komada ve hayatı tehlike altında bulunuyor.

Devrim'in babası, sözlerini şöyle sürdürüyor: "Madem ki oğlumun büyük bir suçu vardı, niye şu anda polisler başında beklemiyor. Suçu olan hasta veya yaralıların kelepçelendiğini ve kaçmaması için başlarında polis bulunduğunu biliyorum. Biz Tuncelliyiz. Tuncelli olmak veya insanın devrimci olması suç mudur? Bu düzende soygunculara, hirsızlara, her türlü ahlaksızlığı yapanlara ses çıkarılmıyor. Çünkü bunlar düzenin istediği şeyler ve bunlara karşı çıkması düşünülemez. Devrim şu anda 14 gündür komadan çıkmadı. Biraz demokrat olursan, düzene karşı olursan yapıpalar işte bunlardır. Ancak şunu da biliyorum, benim oğlum ilk değil. Daha önce birçok genç bu şekilde katledildi. Şu anda da düzen, insanları katletmeye devam ediyor."

RÖPORTAJ

Levent Sanayî Mahalleci mezarlığındaki bir anımda gözaltına alınan müvekkili Ödak dergisi Yazı İşleri Müdürü Göksel Koçla görüşürülme-yen Av. Yunus Dağılı ile yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

Olay Nasıl Oldu?

"Müvekkilim Göksel Koç, mezarlıkta anma töreni sırasında 30 kişiyle birlikte gözaltına alınmış. Ben Çeliktepe Karakolu'na gittiğim zaman 'Biz bunların hepsini tanıyoruz. Bunları örgüt üyesi, suçları siyasi olduğu için sizle görüştüremeyiz.' dediler. Ben ısrar edince tartışmaya başladık. En sonunda müvekkilim Göksel Koç'tan 'avukat istemiyorum' diye yazılı bir belge getirdiler. Daha sonra öğrendim ki müvekkilim barodan gelen avukatı istemediğini, kendi avukatını istediğini belirtmiş. Oysa CMUK'ta getirilen avukat bulundurma ve susma hakkının sağlanması gerekiyordu. Ama polis tamamen keyfi davranıyordu."

CMUK ne gibi sonuçlar doğurdu?

"Özellikle DGM'nin görev alanına giren siyasi suçların CMUK dışında tutulması polisin keyifliliğini artırdı. Karakollara gittiğimizde önyargılı davranılarak herkes 'terörist' olarak nitelendiriliyor. İşkence bu yüzden önlenmiyor. Yarattıkları çifte standartlar demokratik kamuoyu kandırmaya çalışılıyor. Şimdi sanki her şey sülman oldu. Bu insanı değerler açısından bir çifte standarttır."

Adli suçluların durumunda bir değişime oldu mu?

"Bence orlarda da bir değişime olmadı. Çünkü polis, yasayla adillere susma hakkı ve hazırık soruşturmasında avukat bulundurma hakkı tanınsa da bunu yapmıyor. Ancak parası ve nüfuzu olanların işine yanyor.

Aslında CMUK'ta şu anda bulunan hükümlerin çoğu eski CMUK'ta da vardı. Ama uygulanıyordu. Büyük bir reform olarak nitelendirilen yeni CMUK bazı maddeleriyse eskisinden de geriye düştü."

Yeni eski CMUK daha mı iyiydi demek istiyorsunuz?

"Yeni CMUK siyasilerin işkence görmesine meşruluk sağladı. Polisin 'Ben her şeyi biliyim' yaklaşıma göz yumulduğu ve polis kendini yargı organları yerine koyduğu süreç, bu yasalara çıkması bir şey ifade etmeyecektir. Ancak nüfuzu insanların haklarını koruyacaktır."

Sermaye kendisine daha çok kâr, emekçilere daha çok açıkık için özelleştirme oyununu oynuyor. Hak isteyen işçileri bununla tehdit ederek, sindirmeye yelteniyor. Fazla etkili olmayan sendikaların varlığına bile tahammül edemiyor.

Özelleştirme, işçi kıyımı sendikasızsızlaştırma, ucuz işgücü demektir

24 Ocak kararları ve daha sonra 83'le ANAP hükümetinin işbaşına gelmesiyle özelleştirme tartışmaları yeni bir boyut kazandı. Özelleştirme kamuoyunda alt yapısını oluşturmak, var olan ve oluşacak tepkileri yumuşatmak için ekonominin kötü gidişinden KITler sorumlu tutuldu. "Enflasyonun asıl kaynağı KIT ürünlerine yapılan zamlandı." "Zarar eden KITler devletin sırtında kamburdu." "Ekonomiyi bataktan kurtarmak, düzlüğe çıkarmak için devletin bu kamburdan kurtulması gerekiyor." deniyordu. Öyle ki, neredeyse özelleştirmeler bir yapılaşma tüm sorunlar çözülür, ülkeye rahat ve huzur gelecekti.

Satış için kollar sıvandı. Ancak birçok kendi alanında ülke pazarında tek başına tekel olmuş KITleri alabilecek, sarımsı özel sektörün tek başına bulabilmesi de başlı başına bir sorundu. Bunun için KITlerin yabancı sermayeye, uluslararası tekelere satışının önündeki engeller de kaldırıldı.

Aslında emperyalizmin, uluslararası tekelin ve onların IMF-Dünya Bankası gibi kurumlarının istediği de buydu. Sömürsünü daha da yoğunlaştırmak ve yeni pazar arayışları içinde olan emperyalizm KITlerin ülke içinde tuttuğu pazara da göz dikmişti. Böylece hem pazarı genişleterek daha çok sömürecek hem de ülke ekonomisini kendisine daha da bağımlı kılacaktı. Yıllardır IMF ve Dünya Bankası gibi emperyalist kuruluşların TC hükümetlerine KITlerin özelleştirilmesini dayatmalarının esas nedeni budur.

Yapılan propagandaların etkisi olmadı da değil. Geçmişte özelleştirmelere karşı çıkan ve isimlerinden başka yaptıkları hiçbir şey sosyal demokratlıkla ilgili olmayan partiler, "solcu", "sosyalist" olarak bilinen kişi, aydın, yazarlar hatta çevre ve siyasi partiler dahi özelleştirmeyle karşı olmadıklarını söylemeye başladılar. Yapılan tek yanlış propagandalar, özelleştirme işi sınıfa etkilerinin tartışılardan uzak tutulmaya çalışılması ve "soldan" verilen destek, sendikaların da uzun bir süre konuya ilgisiz kalmasının başlıca nedenlerinden biri oldu. İlk ciddi tepki sendikalardan önce Devrimci işçi Hareketi'nden geldi. Belediyeler ağırlıklı olmak üzere yoğun bir bildiri dağıtım, atış, pullama ve anket çalışmasının ardından çeşitli işyerlerinde toplantılar

düzenlendi. Yine Devrimci İşçi Hareketi'nin öncülüğünde İstanbul'da ilk kitlese yürüyüş ve protesto gerçekleştirildi. Ağırlıklı belediyelerden Devrimci Mücadelede Belediye işçilerinin katıldığı, devrimci-demokrat işçilerin, Devrimci Mücadelede Memurların ve diğer işkollarından Devrimci Mücadelede işçilerin desteklediği yürüyüş ve protestonun amacı işçi sınıfı içinde özelleştirmelere karşı daha geniş kamuoyu yaratmak ve sorunun daha geniş kesimlerce tartışılmasını sağlamaktı. Bunda büyük ölçüde başarılı da olundu. Daha sonra yürütülen çalışmalarla birlikte, sorun daha geniş kesimlerce tartışılır oldu. "Özelleştirmeye, Taşeron işçilere Hayır", "İşçi Kıymına Son" sloganı, pankart ve dövizleri daha sonraki işçi eylemlerinin belirleyici yanlarından birini oluşturdu.

Bugün sıradan bir işçi bile, artık özelleştirme kendisine getireceği tehlikeyi görebiliyor. Çünkü özelleştirme deyimce aklı ilk gelen işten alınma, sendikasızsızlaştırma, taşeron işçiliği, ucuz işgücü oluyor. Son iki yıldır özelleştirmelerle birlikte yaşanan işçi kıyımları, sendikasızsızlaştırma ya yönelik adımların hızlanması ve işçilerde belli bir duyarlılığın ve tepkilerin gelişmesi, sendikalarda da henüz cılız da olsa birtakım seslerin yükselmesine yol açtı. Ancak işçi sınıfı var olan örgütlü gücünü buna seferber edememektedir. Bunda da en büyük pay elbette sendikalara düşmektedir. Özelleştirme yarattığı ve yaratacağı sonuçlardan memnuniyetstizk reformistinden sarı, geri sendikacılara kadar hemen her kesimde hissedilmekle beraber, bu ortak pratik bir tavra dönüşülmektedir. Sendikalar soruna bütünüyle sahip çıkıp pratik adımlar atmaya yönelmeseler de, işçiler zaman zaman özelleştirmelerin yaşandığı bazı işyerlerinde ya sendikaya rağmen sadece yalnız kendi örgütlü güçleriyle ya da bağlı bulundukları sendikaların desteğini de alarak pratik tavrı alabilmekte, bunların bir kısmı da başarıyla sonuçlanmaktadır. En son Mersin Belediye işçilerinin ve liman işçilerinin direnişleri başarıyla sonuçlanan örneklerden bazılarıdır. Ancak bu ve benzeri örnekler bütün içinde küçük bir yer tutmakta ve siyasi iktidarı özelleştirme politikalarını bugün için bütünüyle etkilemekten ve engellemekten henüz çok uzaktadır. Bu durum özelleştirme karşı mücadelenin kendiliğindencilikle bırakılması anlamına da gelmez. Aksine devrimci sınıf bilinci işçiler üzer-

İşçiler "Özelleştirmeye Hayır" diyor ve işletmelerin yönetimini istiyorlar.

leştirme gündeme geldiği her yerde, sınıfın bundan zarar görmemesi için yaşanan deneyimlerden de dersler çıkarak bir yandan mücadeleyi yükseltip radikalleştirirken, diğer yandan bütün işçi sınıfı ve sendikalar bu mücadelede ortak emek için elerinden gelen azamı gayret göstermelidir.

Ancak bu mücadelede belli başlı birkaç noktaya da dikkat etmek gerekiyor. Bunlardan biri özelleştirmeye karşı çıkarken bunun devletin, devletin savunulması gibi bir görünümüne bürünmesini engellemektir. Genel anlamda kapitalist üretim ilişkilerinin hakim olduğu bir ülkede devletin yapısı da bu ilişkilere göre belirlenmiştir. Dolayısıyla devlet elindeki tüm araç, gereç ve olanaklarıyla egemen sınıfların hizmetindedir. Bu noktadan bakıldığında KITlerin patronunun devletin ya da kapitalistlerin veya tekelin olması işçi sınıfı açısından pek fazla önem değildir. Çünkü KITlerin devlete sağladığı olanaklar da sonuçta işçi sınıfı ve halk için değil, egemen sınıfların hizmetine kullanılmaktadır. O halde patronun kim olduğu bu kadar önemli değilse özelleştirme neden karşı çıkıyoruz gibi bir soru sorulabilir.

Birincisi, yapılan sadece basit bir el değişimi değildir. Özelleştirme yapılırken emperyalizmin ve ülkemizdeki işbirlikçilerinin istekleri doğrultusunda sınıfın ekonomik, demokratik haklarının gaspına yönelmektedir.

İkincisi, her şeyin, üretim araçlarının da üreticisi işçiler olduğuna göre KITler de işçilerin emeğinin bir eseridir. Onun emeği, emeğinden gasp edilmiş artık değerle kurulmuş ve büyütülmüştür. Ama siyasi iktidar KITleri uluslararası tekel ve işbirlikçilerine peşkeş çekerken ve bundan da en çok işçiler zarar görürken, ne işçilerin ne de onların sınıf örgütlerinin, demokratik kitle örgütlerinin düşüncelerini, görüşlerini almamaktadır. Bu yapıyla da işçiler kafasına vurulup ekmeği elinden alınacak, istediklerinde hakları gasp edilecek bir sürü olarak görmektedir. Bu siyasi iktidarı temsil ettiği sınıfların karakterinden doğan bir sonucudur.

KITlerin bugüne kadar aralık olarak kullanıldığını bilmeyen yok. Yapılan vurgun ve talan, sağlanan kişisel çıkarların, yolsuzlukların burjuva başına yansıdığı kadarı bile yeterli ipucunu vermektedir. İktidara gelen hükümetlerin KITleri nasıl bir seçim yalvarıma araçları düşürdükleri, istihdam politikaları herkesin gözünde yaşanan gerçekler. Diğer yandan, kapitalist pazar ekonomisinin gereklerini yerine getirmek için daha ciddi bir gaba harcanmamış, teknolojik yenileme ve yatırıma yönelmemiş ya da çok sınırlı tutulmuştur. Kaldı ki, birçok KIT

Sendikalar işçileri satma yarışında

Adana (Mücadele)- Türk-İş'e bağlı Teksif Sendikasının 50.000'i aşkın işçiyi sözleşme masasında satmasından sonra, Adana'da Hak-İş'e bağlı Özpolitik-İş Sendikası da beklenenin çok gerisinde bir sözleşme imzalayarak işçileri masa başında sattı.

Adana'da Türkiye İş Bankası'na bağlı Güney Sanayi Tekstil Fabrikası'nda çalışan 2800 işçi Özpolitik-İş'in imzaladığı sözleşmeden huzursuz. Bunun yanında Teknik Servis Çuval Fabrikası'nda çalışan 230 işçi, Akgün İplik Fabrikasında 120 işçi, Yüksel Tekstilde 70 işçi ve Başar Corap'ta çalışan 90 işçi de Özpolitik-İş Sendikası'nın yapmış olduğu sözleşmeden umuduktan bulamadılar.

Özpolitik-İş Sendikası Adana Örgütlenme Uzmanı Adem Arıkan, "Genel başkanımız buraya gelip bizat işçilerle görüştü. İşçiler anlaşmayı onayladılar, herkes halinden memnun." diyerek işçilerin durumdan hoşnut olduğu havasını yaymaya çalıştı. Ancak Güney Sanayi işçileri, "Bizi korkuttular. Biz greve gidecektik. Çünkü haklarımızı ancak böyle alacamızın inanıyorduk. Önceden evimizde tencere kayınıyordu. Şimdi ekme bile alamayacağız." diyerek Arıkan'ı yalanladılar.

Tekstil işvereni de sözleşmeyi yetersiz bulmuş olmalı ki, işçilere 400 ile 500 bin lira arasında teşvik primi ödeyeceğini belirtiyor. İşçiler ise DISK'in kendileri için çözüm olmayacağını bilinciyile DISK Tekstil'e geçmeyi düşünmüyorlar.

bugün bile ülke pazarında tek başına tekel durumundadır ve karşılında rekabet edecekleri ciddi bir rakip yoktur. Tüm bu gerçekler ortadayken ve devletin tüm olanaklarını kullanma avantajına sahipken KITlerin zarar etmesini söylemek, nedenlerini kötü yönetim ve uygulanan politikaların dışında başka nedenlerle gerekçelendirmek sorunu çarpmaya çalışmaktan başka bir şey değildir.

Bizim siyasi iktidarlardan, devletin yanlışlarını düzeltmek, ona yol göstermek, kapitalizmin aksayan yanlarını düzeltmek gibi bir sorunumuz olamaz.

İşçi sınıfının ve emekçilerin sorunlarının nihai çözümüne giden yol, ancak kendisinin iktidar olacağı devrimde, sosyalizmedir. Ancak kapitalist sistem içinde de olsa, bizim var olan haklarımızı, kazanımlarımıza sahip çıkmak ve bunları genişletmek gibi bir sorunumuz da var. Ayrıca egemen sınıfların, düzenin kendi yarattığı olumsuz sonuçları yalan ve de-magogilerle çarpıtıp kendisini aklamaya çalışmasına ve bundan yararlanarak emeğe, sosyalist değerlere saldırmasına, kapitalizmi herkes için en iyi ve üstün bir yol olarak göstermeye çalışmasına izin vermemek gerekir. Bu nedenle diyoruz ki, eğer bugün KITler kötü durumdaysa, zarar ediyorsa bu siyasi iktidardan, devletin suçudur. Siz bu işi beceremiyorsunuz, becemek de istemiyorsunuz. Mülkiyeti varsın sizin olsun. Ama yönetimini bize verin, yönetimde söz sahibi olalım. Biz bu işi sizden çok daha iyi yaparız. Nasıl ÜRETMESİNİ BİLİYORSAK YÖNETMESİNİ DE BİLİRİZ.

gerçek

Kazanılan haklar
mücadelemize
güç katacaktırHanifi SAĞLAM BEM-SEN
Genel Sekreteri

"Kısmi birtakım hakların kazanımı ile toplu sözleşme hele hele onun temel dayanağı olan grev hakkını birbirinden ayırt etmek gerekir." demiştik. Biz bu ayırmı düşüncelerimizde olduğü kadar pratiğimizde de ortaya koyduk. Eminönü Belediyesi'nde 15 maddeden oluşan bir haklar paketi üzerine belediyeyle anlaşmaya vardık. Üstüne basa basa bunun toplu sözleşme olmadığını, toplu sözleşme yapabilmek için grev silahımızla donanmış olmamız gerektiğini söyledik. Tabii bu tek başına yeterli değildir. Önemli olan kamu emekçilerinin bunu toplu sözleşme gibi görmemesi, bunun sarhoşluğuna kapılmaması, haklar böyle de alınmıyorsa mücadele etmeye fazla gerek yok dememesidir. Bu bir başlangıçtır. Grevli-toplu sözleşmeli sendikal hak mücadelesinin kazanılmasına giden uzun yolda atılmış ileri bir adımdır. Tabii ki hakları kazanmak için kağıt üzerinde protokoller, anlaşmalar imzalanmak da yetmiyor. Önemli olan kazanılan bu hakları kendi hakları olarak memurlara sahiplendi-
rek, bizim de sonuna kadar kullanmamızı sağlamak ve uygulamaktır. Bu yapılmadığına haklar ne kadar iyi olursa olsun kağıt üzerinde kalacak ve işe yaramayacaktır. Memur haklarını kullanmanın bilincine varmalıdır. Bu da ölümlüdeki süreçte örgütlü memurların, BEM-SEN'in birer basamağına geçen önemli bir göstergesidir. Tabii daha önemlisi, mücadele-
nin sürekliliğinin ve esas olarak hedefe varmak için mücadelenin hak kazanımlarını da kullanarak kesintisizliğini sağlanmasıdır. Devrimci sendikal anlayış, sınıf ve kitle sendikacılığı, kısmi hak kazanımlarının mücadeleye hizmet edecek şekilde kullanılmasını gerektirir. Hak kazanımları örgütlü mücadelelerin sonucudur. Ve yenilerini kazanmak mücadeleye olacaktır. 3 yıllık memur mücadelesinin çıkarılabilecek en önemli siyasi sonucu bu olmalıdır. Ankara yürüyüşünden bu yana TÖM BEL-SEN Gaziantep'te toplu sözleşme yapıyoruz diye, başta belediye olmak üzere tüm kamu emekçilerinin bunun havasına soktu. Bu hava Ankara eyleminin coşkusu, onun genel ve etkili bir greve dönüşmesini engelleyici bir rol oynadı. Sırası iktidar nazı aldı ve adamlarını bu nazba göre attı. Böylelikle İnönü'nün Ankara'da verdiği sözler çabuk unutuldu ve unutturuldu. Arkasından Uğur Mumcu'nun öldürülmesi üzerine iktidar bu olayın gerçek çehresini kapatarak "laiklik", "Atatürkçülük" maskesiyle "millî birlik" bayrağını açınca, çoğu memur sendikaları pankartları, gazete ilanlarıyla iktidarın açtığı akıntı seline katıldılar.

3-4 yıllık mücadele gelenekçi, birlikleri ve kazanımları üzerine kurulu memur hareketinin yanlış hedeflere yöneltilerek, bilinç bulanıklığı yaratılarak kesintiye uğratılmasına izin verilmemelidir. Bir görevimiz de toplu sözleşme deyip memurları beklentiye sokan reformist sendikal anlayışı da mahkûm edecek mücadelesinin ölümlüde bir engel olmaktan çıkarmaktır. Bazı hakların sağlanmasına toplu sözleşme deyip, memurların beklentiye sokmanın yanında, SHPL belediye başkanlarına gereğinden fazla propaganda malzemesi bırakmak doğru bir yaklaşım değildir. Bu nedenle biz grevli-toplu sözleşmeli hakların siyasi iktidardan koparılması için yürüttüğümüz mücadelenin her zaman için önemli olduğunu vurguluyoruz. Gündemi bu noktada yoğunlaştırdığımız süreç, Moğultay'ın 'Danışma Kurulu' önerisi, iktidardan memur mücadelesini bağlamak, düzen içine hapsedmek için başvurduğu yeni bir manevradır.

İktidarı memurlara aldığı bu gerici tavır daha büyük ve yaygın grev dalgalarıyla karşılaşmalıdır. İktidar memura grevsize sendika bir yana, toplu sözleşmeli sendikayı bile çok görüyor ve kendisini 1982 Anayasa'nın ardına saklıyorsa buna gereken en sert cevap verilmez zorundadır.

BEM-SEN
iyi niyet
sözleşmesi
imzaladı

12 Şubat'ta BEM-SEN (Tüm Belediye Emekçileri Sendikası) ile Eminönü Belediyesi arasında, bu belediye'deki memurların işine alan 15 maddelik bir iyi niyet protokolü imzalandı. BEM-SEN Başkanı Ali Oral ile Eminönü Belediye Başkanı A. Naci Akgün'ün basın önünde imzaladıkları protokol, memurlar tarafından sevinçle karşılandı. Geçerlilik süresi "süresiz" olarak belirlenen protokole anlaşmaya varılan maddeler, esas olarak memurların kendi sorunlarının çözümünde daha fazla söz ve karar sahibi olmasını ve demokratikleşme yönünde adımları içeriyor.

- 1- Eminönü Belediyesi Başkanlığı ana binası içerisinde bir odanın BEM-SEN'e temsilcilik odası olarak kullanılması için tahsis edilmesine,
- 2- Memurlara çıkan öğle yemeğinin ve yemekhanenin temizliğinin, kalitesinin denetlenmesi için BEM-SEN işyeri temsilcilerinin de içinde bulunduğu bir komisyon tarafından denetlenmesine,
- 3- Memur terfi ve atamalarında BEM-SEN işyeri temsilcilerinin de görüşünün alınmasına,
- 4- Belediye zabıtalara ödenen fazla çalışma ücretleri nin her ay düzenli olarak maaşla birlikte ödenmesine, ayrıca zabıta kıyafetlerinin alımlarında BEM-SEN işyeri temsilcilerinin de görüşünün alınmasına,
- 5- Eminönü Belediyesi'nde çalışan bütün memurların çocuklarının (0-6 yaş arası) yararlanabileceği bir kreş açılmasına, ayrıca emzirme odaları ve saatlerinin belirlenmesine,
- 6- 1992 yılına ait 1 milyon TL olarak belirlenen ve 500 bin TL'lik kısmının ödendiği yiyecek yardım kuponu nun kalan 500.000 TL'lik kısmının 24 Mart 1993 tarihi ne kadar aynı veya nakdi olarak ödenmesine,
- 7- Memurların zorunlu tasarruf kesintilerinin hesaplanarak eksiksiz olarak adan bankalara yatırılmasına ve yıllık nemalarının kanunun öngördüğü tarihten itibaren eksiksiz olarak ödenmesine,
- 8- Eminönü Belediyesi tarafından finanse edilen tüm sağlık taramalarında çalışanlar, eş ve çocuklarının da ücretsiz olarak yararlanmasına,

Eminönü Belediyesi memurlarının kazandığı hakları, tüm kamu emekçileri sahiplenmelidir.

- 9- Kurum bünyesinde çalışan memurlara herhangi bir olumsuzluktan dolayı disiplin cezalarının gündeme gelmesi halinde, tüm aşamalarda BEM-SEN işyeri temsilcilerinin de görüşlerinin alınmasına,
- 10- Hiçbir koşulda amir ve memur ilişkisinin ne aşağı dan yukarıya ne de yukarıdan aşağıya bir baskı un suru olarak kullanılmamasına,
- 11- Eminönü Belediyesi'nin düzenleyeceği her nevi sosyal ve kültürel etkinliklerde BEM-SEN işyeri temsilcilerinin de görüşlerinin alınmasına,
- 12- Eminönü Belediyesi çalışanlarına yönelik sosyal ve dinlenme tesislerinin temin edilmesine ve bu tesislerden faydalanmalarını belirleyecek komisyonda BEM-SEN işyeri temsilcilerinin de görev almasına,
- 13- Sendikamız faaliyetlerinin yürütülmesinde (özellikle araz ve izin konularında) kolaylık sağlanmasına,
- 14- Eminönü Belediyesi'nde çalışan BEM-SEN üyesi memurların ana tüzük gereği her ay ödedikleri 15.000 TL'lik üye aidatlarının her ay maaşlarında keşilerek ilgili banka hesabına yatırılmasına,
- 15- Meclis toplantılarına BEM-SEN işyeri temsilcilerinin de katılmasına, taraflar aralarında anlaşarak karar vermişlerdir.

Bundan sonrası için önemli olanın, kazanılan bu hakların başta Eminönü Belediyesi emekçileri olmak üzere tüm kamu emekçilerine sahiplenilmesidir. Kazanılan hakların kağıt üzerinde kalmasına, işveren tarafından unutturulmasına ya da sulandırılmasına ve kullanılmaz hale getirilmesine izin verilmemelidir. Bundan sonra iş, örgütlü memurların elindedir ve kazanılan hakların kullanılması ve tüm memurlara kullanılmasıyla yeni kazanımların önü açılabilecektir. Grevli-toplu sözleşmeli sendikal hak mücadelesinde bir adım daha atılmıştır ama mücadelenin uzun soluklu olduğu unutulmamalı, çok büyük işler başardık havasında rahavete kapılmamalıdır.

"Grevsiz bir toplu sözleşme
düşünülemez"

Mücadele: BEM-SEN olarak ma dediğimiz, her işyerinde kendi Eminönü Belediyesi ile bir hak an- kendine yeten, tavır gösterebilen laşması imzalanmıştır. Bu anlaşmaya temsilcilerinin yaratılması. Şubeler- toplu sözleşme demekten kaçınma- nın sonra işyeri temsilcilik odaların- nın olması, ki bu odalar sendikal

Ali Oral: Toplu sözleşme, karşı tarafların bir sonraki toplu sözleşmeye kadar imzaladıkları geçici bir ateşkes aktarılmasında önemli bir noktadır, olarak adlandırılabilir. Grev hakkı elde ikincisi, kamu emekçilerinin kendile- edilmeden oturacağımız toplu rine ve sendikalarına olan güveninin sözleşmeler de bize istediğimiz gelişmesi. Üçüncüsü, örgütlülüğü- kazanımları hiçbir zaman getirmez. Müz yaygınlaştıkça siyasi iktidarı

Getirebileceği kazanımları ise kalıcı karşısına çok daha güçlü çıkmamızı sağlayacaktır.

Güçlü örgütölükler yaratmadan toplu sözleşme masa- **Mücadele:** TÖM BEL-SEN Gazi- antep Belediyesi'nde yapacağı söz- leşmeye toplu sözleşme diyor. Bu- nun propagandasını hem sendika haklarının yasal güvence altında hem de Gaziantep Belediye Başkanı Onun için bu anlaşmaya toplu bu durum nasıl etilebilir?

Mücadele: Bu anlaşma veya me kavramını açık açık belirttik. Ki- hak kazanımının grevli toplu sözleş- saca tekrar ediyoruz. Grevsiz bir meli sendikal hak mücadelesine et- toplu sözleşme düşünülemez. Bizim kileri ya da katkılan ne olacaktır?

Ali Oral: Birincisi, kurumsallaş-

Röportaj

Ali ORAL

kaların da yardımıyla bize dayatma- ya çalıştığı grevsize bir sendikayı, TÖM BEL-SEN'in kitesindeki hoş- nulsuzluğu görmezden gelemek re- formist bir anlayışla kabul ediyor gör- mmesi. Memurlar içerisinden etki- sine geline, bugün kamu emekçile- rinin ezici bir çoğunluğu grev hakkı olmadan toplu sözleşmenin bir ka- zanım getiremeyeceğini bilincinde- dir. Yine de Gaziantep örneği, mü- cadeleyi belirli beklentiler içerisinde soktu. Fakat bu beklenti kısa sürdü ve bu mantığın doğru olmadığı kav- ranıldı. Ve yine bugün kamu emek- çileri artık grev hakkını tartışıyorlar. Daha ötesi bunu kullanıyorlar.

Rıza ACAR

"THY genel müdürünün hedefi sendikasızsızlaştırma"

THY ve Hava's'ta yaşananlara ilişkin THY'de temsilci olan Rıza Acar'la görüştük. Rıza Acar gelişmeler konusunda şunları söyledi:

THY'de sözleşme görüşmelerine başladığımızda Genel Müdür Tezcan Yaramana "Kellemi verir, idari maddelerde anlaşmaya varmam, THY'yi greve götürmem." hırsı ile hareket etti. Grev kararı alındıktan sonra, oylama için harekete geçen çalışanlar değil, genel müdür ve müdürler oldu. Müdürler diyorom çünkü, THY'de kapsam dışı denilen personelin büyük bir kısmı müdür ve müdür yardımcılardan oluşuyor. Yani her yerde, her odada birkaç tane müdür var. Bu bilinci olarak böyle yapıyor. Üstelik partizanca bir tutum çerçevesinde bunlar işe almıyor. Çoğunun DYP'den, MHP'den arkadaşları veya yakınları var. Örneğin Doğu ve Güneydoğu'daki işyerlerine oradaki insanlar almıyor. Buradan kendi adamları ya da muhacirleri gönderiyorlar. Grev oylamasında işveren bunlar ve maası yüksek olan pilot ve hosteslerle kendine taban buldu. Grev oylaması istemek için, işveren matbu kağıtlar hazırladı. Bu kağıtlarda ad, soyad, sicil numarası ve işyeri ibareleri vardı. İmzaları bizzat müdürler kendileri topladı. İmza kağıtlarını bazılarının elinde yakaladık. Grev için oylama isteme kampanyasını aniden bastıpt 2-3 günde bitirdiler. İşçileri tek tek odalarına çağırıp işten atmakla, greve çıkıldığında sonucuna katlanmakla tehdit ettiler. Halkla ilişkiler Başkan Çetin Özyezy bu tehdit ve zorlamaları yapanların başında geliyordu. Ayrıca onun burjuva basını ile ilişkileri de iyi. Basını bu süreçte istediği gibi yönlendirdi.

THY'de kadro fazlalığı var diyenler, asıl fazlalığı kendileri oluşturuyor. Son bir yılda 450 işçi -siz buna müdür deyin-aldılar. Bunlar kendi adamları ve fazlalık oluşturuyor, hiçbir şey e kı sürmedin milyonlarca lira kazanıyorlar. Bunlar siyasi iktidara geçtikten bahçimılar. THY'deki bu sonucu iktidara yaranmak, kendilerini "başarılı" göstermek için iyice kullanacaklar. "Bak ben istediklerini vermedim. Greve çıkarmadım" diyecekler.

İşverenin saldırılarına karşı yeterince karşı koyabildiğini nizi söyleyemem. Çıkan karara da saygılıyız. Ancak sessiz kalmamak, sınıf çıkarını gözardı etmemek gerekir.

THY'de baskı ve tehditle grev gaspı

Hava-ış Sendikası THY ve Hava-ış'ta çalışan 10.500 işçi için Ekim ayından beri sürdürdüğü toplu sözleşme görüşmeleri çıkmazda 1 Şubat'ta grev kararı almıştı. "Greve çıkmaktansa bu işyerini kapatırım" diyen işveren, hemen yasalarındaki anti-demokratik hükümlerin işletilmesi için her türlü kirlî yönteme başvurdu. Yasa göre işçilerin 1/4'ü grev için oylama yapılmasını isteyebilecekti. Demokratik gibi görünen bu madde, aslında işçi grevini kurmak için sermayenin eline verilmiş önemli bir kozdu. THY ve Hava-ış'ta sermayenin elindeki bu koz, bir de bu işyerlerinde çalışan ve işveren kendine yakınlaştırdığı 1500 kapsam dışı personel ile 800 pilot ve hostes eklenince, oylamadan "greve hayır" sonucunu çıkarmak hiç de zor olmamıştır.

12 Şubat'ta yapılan oylama öncesinde işveren yoğun bir propaganda başlattı. Hatta grev oylamasının istenmesini tehdit ve işsiz bırakma ile işveren sağladı. Buna karşın Hava-ış Sendikası'nın kendini savunmanın ötesinde yeteri caba sarf ettiği söylenemez. Hava-ış Sendikası, çalışanlara güvendiğini söylemenin ötesinde et-kivir bir propaganda yürütmedi. Sendika ile çalışanlar arasındaki mesafe ve yabancılaşma kendini daha hissedilir bir şekilde ortaya koydu.

Oylama yapıldı ve sonuçta THY'de 3011 greve evet oyuna karşılık, 4211 hayır oyu çıktı. Ha-

va-ış'ta ise 1192 greve evet, 934 greve hayır oyu çıktı. Böylece THY'de grev hakkının ortadan kaldırılması, siyasi iktidar yardakçısı THY Genel Müdürü Tezcan Yaraman'ı kıldara biraz daha yakınlaştırdı. Bu sonuç sadece THY işvereni değil, tüm işverenlere cesaret verecektir. Sendikasızsızlaştırma ve işsizliğin hüküm sürdüğü bir ülkede, sermaye sınıfı tehdit ve şantajla bu yöntemle, bundan sonra daha çok başvuracaktır. Bu oylama onlar açısından o kadar önemliydi ki, her yerde bunun propagandası yapılmaya başlandı. Taksim'deki dev televizyon ekranı "THY greve çıkmadı. Teşekkürler..." yazısı ile görüntüleştirildi. Emperyalist medyanın satılmış kalemleri hemen bunun için çalışmaya başladı. Milliyet gazetesinin eğri sözlü köşe yazarı Necati Doğru, "THY'de işsizlik kazandı" diyerek işverenin işsizlik tehdidini ne kadar haklı ve doğru bulduğunu belirli-p, sendikaların sözleşmede iş güvenliği istemesini işe lüks, üstelik haksız bir talep olarak görüyordu. Aynı gazetenin Başyazarı Altan Öymen ise greve hayır kararını çalışanların THY'yi sahiplenmesi, THY'yi krizden kurtarma karar şeklinde yorumlarken, THY'nin sırtından MHP ve DYP'ye milyon altın döndürme müdür ve

ler. Bu aynı zamanda işçilerin haklarına yönelik bir saldırıyı da içinde taşımaktadır. Bu saldırıları bir-iki basın açıklaması ile geçiştirmek sorunu küçümsemek olacaktır. Sendikaların ve devrimci işçilerin bu saldırı karşısında sınıf birliği ve çıkarını gözönüne alarak harekete geçmeleri, bu havayı işçiden yana döndürmenin tek çıkar yoludur. Sermayenin THY'deki sonucu kullanarak daha çok tehdit ve işçi kimiyına başvuracağı gözardı edilemez.

Sendikalaşmaya saldırı

İstanbul Topkapı'da kurulu olan İbrahim Eten İlaç Fabrikası'nda sendikalaşma çalışması yürüten 7 işçi işten atıldı.

Yakın geçmişe kadar, bu ilaç fabrikasında Petrol-İş Sendikası örgütü bulunuyordu. Ancak İbrahim Eten'in patronu sendikalaşmayı eritmek, sendikadan yetkisini düşürmek için sendika kapsamının dışında tutabilecek personel sayısını çoğaltmaya başladı ve sendikadan yetkisi düşü. Örgütlenme çalışmalarına yeniden hız veren Petrol-İş, yeni saldırılarını hedefli oldu. Sendikal çalışmaya yürüten ve önceden temsilci olan 3 işçi ve bu çalışmanın önünde olan 4 işçi 12 Şubat'ta işten atıldı.

İşçi kayımları protesto eden 500 civarındaki fabrika çalışanı, 15 Şubat'ta işyeri yemekhanesinde toplanarak saat 18.00'e kadar üretimi durdurdu. 16 Şubat için toplu vizite kararı alan işçiler, o gün iş geldiklerinde polislin fabrikayı ablukaya aldığını gördüler. İşçilere vizite kağıdı verilmesi polis tarafından engellendi. Ancak işçiler o gün de çalışmaya-yarak eylemlerini sürdürdüler. Hu arada polis ikisi Petrol-İş yöneticisi olmak üzere 7 işçiyi fabrika önünde gözaltına aldı. İşçiler aynı gün serbest bırakıldılar.

17 Şubat'ta fabrika önüne gelen Petrol-İş yöneticileri saat 12.00 sularında basın toplantısı düzenlediler. Basın toplantısına işten atılan işçilerle birlikte fabrikada çalışan işçiler ve desteğe gelen W yeth ilaç fabrikası işçileri de katıldı. İş önlükleriyle toplanan işçiler, "Sendika Hakkımız Söke Söke Alın", "Ölme Var Dönme Yok" sloganlarını attılar. Bu arada polis, dışardan gelen işçi ve sendikacılarla, bahçede toplanan işçilerin birliğine engellemek için bahçe kapısını açtırmadı. Ama bu tüm işçilerin hep bir ağızdan haykırmasına engel olmadı. Petrol-İş Genel Mali Sekreteri Adnan Özcan, işçileri yönelik bir konuşma yaptı. İşçiler dağılırken, fabrikada kalan işçiler bir yürüyüş yaparak onları uğurladılar.

Divriği'de grizu patlaması

Divriği'de Necmi Alpay ve Muhlis sorumuzu İ. Türkoğlu şöyle yanıtladı: "Bize Tarık isimli kişilerin ortaklığında olan 'sigorta kartlarını hazır, gelecek' hatta 'şu Danışman Selimoğlu Kömür anda büroda bulunuyor' dendi. Ancak bu işletmesi'nde 9 Şubat'ta saat güne kadar bu kartlar elimize geçmedi. 17.30'da grizu patlaması oldu. Pat-Maden'de 43 civarında işçi çalışıyor. Hepilamada İsmail Türkoğlu'nun ayağı mız koşuş dedikimiz kondularda yatıp kalırlarken, Ahmet Esgün isimli işçinin kuyruzu. 3 vardiye halinde çalışıyoruz. Yani de iki kolu kırıldı. Yüzünde derin günde 8 saat çalışıyor, ayda ortalama 3 yanıklır oluştu. Patlamadan sonra milyon alıyoruz. Madene işlerde sadece Sivas Tıp Fakültesi Hastanesi'ne baret veriliyor. Onun haricinde koruyucu kaldırılan yaralı işçilerden İsmail hiçbir araç verimiyor."

Türkoğlu ile görüştük. Durumu kötü olan Ahmet Esgün'le görüşmemiz mümkün olmadı. Maden işçisi İsmail

Türkoğlu bize şunları anlattı:

"Ben aslen Zonguldaklıyım. Şu an çalıştığım ocak haricinde başka bir ocakta çalışmadım. Bu işte tecrübeli değilim. Biz taşeron firmamızın çavuşları aracılığıyla buraya gelip çalışmaya başladık. Divriği ile bağlantısı Zonguldak'taki taşeron firmalar kurmuş. Ben yaklaşık 7 aydır burada çalışıyorum. Grizu kazası 9 Şubat'ta oldu. Bizden önce lağım açan arkadaşlar lağım havalandırma açmamışlar. Havalandırma olmadıgından lağım içerisinde gaz birikiyor. Bir arkadaşın yanlışlıkla elektrik kablusuna kazma ile vurmasından doğan kıvılcım ile gaz patladı. Çalıştığım süre içinde şimdiye kadar grizu patlaması olmamıştı. Ancak 4-5 defa göçük oldu."

Madenedeki çalışma koşulları ile ilgili bir

İsmail TÜRKÖĞLÜ

muavinlerini görmezden geliyordu, iktidar ve sermayenin elindeki medyalar "uzlaşma", "sağduyu" söylemleriyle havayı kendilerinden yana döndürme çabası kendidir-

İşçi kimiyına karşı direnişlerinin 40. günlerinde olan Kağıthane Belediye işçileri 13 Şubat günü Kağıthane'deki Mavi Köyk Düğün Salonu'nda Grup Ozgürlük Türküsü, Ayşe Gülen Halk Sahnesi'ne dia gösterisiyle FOSEME'İN de katıldığı "Kağıthane işçileriyle Dayanışma Söleni" düzenlediler. ☺

Adana belediye başkanı insanları sokağa atıyor

Bu ülkede her gün konut sorunu yüzünden insanlar ölür, polis ve zabıtalıya çatışır. Bu olaylar, günlük basının değişmez haber kaynaklarıdır. Gazetelerde sık sık "Evini yıktırmamak için çocuğunu esir aldı", "Kanlı yıkım", "Polis evleri yikamadı" vb. manşetler yer alır.

Evleri yıkılanlar hep yoksul kesimin insanlarıdır. Deniz kıyılarında evlerini, fabrikalarını, yalılarını kuran işadamlarına teşvik verilirken, yoksul halka her zaman yıkım ve saldırı teşviki verilmiştir.

Bugün Adana Anakent Belediye Başkanı Selahattin Çolak da Sinan Paşa Mahallesi 447. sokakta oturanlar için yıkım kararı çıkardı.

Daha önce Akdeniz Iplik Fabrikası'na ait olan fabrika çalışanlarının oturduğu lojmanlara bugün, Anakent Belediyesi'nin emriyle yıkım kararı uygulanmaya başlanıyor. Fabrikasının iflas edip kapanmasından sonra da lojmanlarda otumaya devam eden işçiler, fabrika yetkililerinden çıkan diye bir uyan gelmediğini, belediyenin otopark yapacağını diye 15 Mart'a kadar süre tanıdığını söylediler. Yıkımı durdurmak için aralarında imza kampanyası başlatan Sinanpaşa Mahallesi halkı, "Belediye 60 dönümlük bir arazide bula bula bizim oturduğumuz? evlerin yerini mi buldu" diyerek aralarında seçtikleri bir temsilci aracılığıyla belediye yetkilileriyle görüşmek istediler. Başlatılan imza kampanyasıyla birlikte yıkımı durdurmak için görüşmeye giden mahalle sakinleri Belediye Başkanı'yla görüşürmediler. Başkana dikeke vereceklerini açıklamaları üzerine, dilekçeleri "başka birine verin" diyerek insanları başlarından savdılar.

Yıkıma yüz tutmuş, oturmak için elverişli olmayan bu evlerde yaşayan insanlarla görüşüğümüzde, tepkilerini dile getirdiler.

Nazife Saran: "Biz burada 5 senedir oturuyoruz. Bugüne kadar kimse bize bir şey söylemedi. Şimdi belediyeden gelen yıkım kararıyla Mart'ın 15'inde çıkmamız isteniyor. Evlerden çıkmamız için elektrikliimizi ve suyumuzu kestiler. Biz de bu sefaletin içinde yaşamak istemeyiz. 7 kişilik bir ailemiz var, yalnız kocam çalışıyor. Bir eve çıkmak istesek 500 milyon paraya ihtiyacımız var. Belediye yetkilileri

Belediyeler artık hizmet birisini olmanın çok uzağındalar. Belediye yöneticileri halkı karşılarına alarak, çıkarıcılar, arazi mafyasına hizmet üretiyorlar.

de bunu biliyor ama onlar bunları hiç düşünmüyorlar."

Hasan Yuvalı: "Belediye bizi buradan çıkarmak istiyor. O zaman belediyenin lojmanlarından bizlere yer versinler. Bizler de taksitle buraların kiralarını öde-

yelim. Bunu da kabul etmiyorlar. Yıkılan evlere karşılık bizlere bir yer de göstermiyorlar. Yıkımı okulların kapanmasına kadar durdurmalarını istedik, bunu da kabul etmediler. Çocuklarımız dahi düşünmüyorlar.

İnisi bir kez daha açıkladılar. Küçükçekmece Belediyesi'ne geldik-

Kirpikli halkı

"Evlerimizi kimseye peşkeş çektilirmeyeceğiz"

Kirpikli halkı 20 senedir oturduları evlerini bir çırpıda yıkmak isteyen Küçükçekmece Belediyesi'ne karşı direnir. Toplu Konut İdaresi'nin "devlet konutları yapılacak" gerekçesiyle yıkımını istediği 200 konutluk arazinin zenginlere peşkeş çekilmek istenmesine karşı çıkan Kirpikli halkı, evlerini ne pahasına olursa olsun yıktırmayacaklarını söyleyip jandarma ve polis barikatlarına rağmen Küçükçekmece Belediyesi'ne karşı durdurdular.

15 Şubat'ta yıkımı protesto etmek için toplanan Kirpikli gecekondulu emekçileri "Halkçıyız Dediler Halkı Sokağa Attılar", "Kirpikli'deki Haksızlığa Dur Diyelim", "Evlerimizden Kesinlikle Çıkmayacağız" yazılı pankartlarla yürüyüş geçtiler.

Mahalle çıkışında kortejin önünü keserek "Valilikten izin alacağız." sözleriyle yürüyüş engellenmeye çalışıldı. Korteji durdurup halkın öfkesinin yatışmasını bekleyen jandarma, kitenin dağılmasını bekledi. Ancak, kondulu emekçiler bütün engellemelere karşın yürüyüşlerini açıklayarak jandarma barikatını aştılar.

"Halkız Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla mücadelesini çevredeki insanlara da anlatan Kirpikli halkı, bu defa da Küçükçekmece girişinde polis barikatıyla karşılaştı.

Korteji dağıtmayı deneyen polis başarılı olmadı. Bütün tehditlere ve baskılara rağmen Küçükçekmece Belediyesi'ne yürüyecek-

lerinde çavik kuvvetle karşılaşan kitle, sloganlarını daha gür haykırmaya başladı. Kirpikli halkının haklı eylemlilikleri karşısında kitleyle görüşmek zorunda kalan Küçükçekmece Belediye Başkanı Ertuğrul Tığlay, yalanlarıyla halkı başından savmaya çalıştı. Tığlay, Kirpikli halkına "Bu yıkım olayının bizimle ilgisi yoktur. Başbakanlık Toplu Konut İdaresi burayı yıkın diyor. Valilik de baskı yapıyor. Biz de mecburen yıkmak zorundayız." diyerek suçlarından anırmaya çalıştı. Halkın "Bu insanlar nereye gidecek" sözleri üzerine "Kimseyi sokağa atmayı istemiyoruz. Tapulu olan evlere yer vereceğiz." dedi. Kirpikli halkı "Tapusu olmayan insanları dışarı mı atacaksınız? Evlerimizi yıktırmayız." diyerek karşı çıkınca, bu defa da sinirlenerek "İşiniz benimle değil, gidin devlette halledin." diyerek alelacele toplantıyı bi-

Şehitlerimize sahip çıkmak geleneğimizdir

Devrimci Sol savaşçısı Ali Aygül, ölümünün birinci yıldönümünde Amasya'nın Doluca Köyü'ndeki mezarı başında anıldı.

7 Şubat'ta devrimci, demokrat ve yurtseverlerin katıldığı anma töreninde "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Devrimci Sol Savaşçısı Ali Aygül Yaşıyor" pankartları ve "Bize Ölüm Yok" marşıyla köyden mezarlığa kadar yürüldü. Mezarı başında Ali Aygül'ün mücadelesi anlatılarak devrim andı okıldı. Şehitlerimize sahip çıkılmasından her zaman rahatsız olan jandarmalar anmaya katılan Merzifon Halkevî Başkanı, Yönetim Kurulu Üyesi Umut Kılınc ve Erdal Özpatalı' gözetlme olarak Gümüşköy Jandarma Karakolu'na götürüldü. Gözetlme alınanlar, yaratılan devrimci geleneğe her koşulda sahip çıkma kararlığı ile Ali Aygül'ün yarattığı direniş yolundan giderek karakolda ifade vermediler. Kazanan Aygül'ün can bedeli yaratığı değerleri yine. Yine direniş kazanmıştır.

rakıp kaçtı. Kendilerini görüştüğümüz Kirpikli halkı öfke doluydu.

Emirhan Gökhan: "Bizim evlerimiz

Adana ÖZGÜR-DER açıldı

1992 Temmuz'unda Çukurova ÖZGÜR-DER çatısı altında faaliyetlerini sürdüren aileler, ülkemizde gelişen hiçbir katlama, baskıya, saldırıya sessiz kalmadılar. 1 Eylül 1992 Dünya Barış Günü'nde keyfi gerekçelerle dernekleri kapatıldı.

Kapatılan her mezinin yerine daha güçlü, daha kararlı bir şekilde çıkmamı mücadelesini veren aileler, 14 Şubat'ta Adana ÖZGÜR-DER'i açarak bu kararlılıklarını sergilediler.

Yaklaşık 200 kişinin katıldığı açılısta, devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşunda bulunduk. Grup Yorum'un parçalarıyla marşların söylenip halayların çekildiği açılış senliği Dernek Başkan Yardımcısı Av. Fehmi Doğan'ın açış konuşmasıyla sürdü. Doğan, yaptığı açılış konuşmasında "Mücadelenin yükseldiği bir dönemde yaşıyoruz. Aynı zamanda daha çok azim, çalışma gerektiren bir savaş. Daha dün Çukurova ÖZGÜR-DER'i kapatılanlar, bugün karşılarında daha güçlü Adana ÖZGÜR-DER'i buluyor. Onlar başaramayacaklar. Biz kazanacağız." dedi.

Gelen mesajların okunmasıyla devam eden senlik, hep birlikte söylenen marşlar ve halaylarla bitirildi.

Misafire laf yok

16 Şubat tarihli Cumhuriyet gazetesindeki bir habere göre, Balıkesir polisi yaptığı "operasyonlar" sonucunda 21 kişiyi gözaltına almış, 6 gündür Balıkesir Emniyeti'nde tutulan bu "gençler'in aileleri, çocuklarını merak ettiklerini onlardan haber alamadıklarını söylüyorlar.

Tabii ki Emniyet Müdürü Ömer Özümce "gerekli açıklama"da bulunuyor. Diyor ki; "Hepsi de bizim misafirimiz. Ben emniyette kalırlarları sadece gündüz yakınyordum. Sindi gece de yanyor" demek. "Koktu dışarda malum çevreler" bu sözü alıp, "bakın işte işken-ce yapıyorlar! Çocukları kaloriferlere bağlamışlar. Sıcakla vücudlarını yakıyorlar" gibi de-dikoducu, "maksatlı" sözler yayabiliyor. Haklı değil miyiz!

"Nefes aldırıyoruz" (!)

"Fatihi meçhul cinayetler" komiklikler tarihine geçmeye devam ediyor!

Bir yeri kapatmaya çalışsalar, diğer yerden açık veriyorlar. Ama bir türlü eli ayağı düzgün kurgu oluşturamıyorlar. 5 Şubat tarihli Cumhuriyet gazetesine verdikleri demeçlerde ne diyorlar. Gazeteci soruyor; "Jak Kamhi'ye suikast girişiminde bulunanların sakallı, birinin başında Anapa bir yaza olması ve eylem sonrasında kılık-kıyafetlerini değiştirmeleri size mantıklı mı? En azından sakallarını kesmezler miydi?"

Soruyu Menziri yanıtlıyor; "... sakallarını kesecek vakitleri yoktu, onlar evden çıkıyor, biz o eve baskın yapıyorduk. Sonra sakallarını kestirmek için berbere gitseler de, görgü tanığı olurdum. O nedenle kılık-değiştirmeleri bile değiştirmediler." Mutlaka bir çalışma doğrultu! Nefes bile alamamışlar ki, sakallarını kesmişler, kılık-kıyafetlerini değiştirmişler!

Geçtiğimiz günlerde Babiali, eski Cumhuriyet, simgeler ise Milliyet yazarı Oktay Akbal ile 12 Eylül cuntasının başı Kenan Evren arasında geçen bir tartışmaya tank oldu.

Bir süredir kamuoyu gündeminde yer alan 15. madde tartışmasında Oktay Akbal, "15. madde kaldırılın ve cuntacılar yargılsın" manasına gelen şeyler söyleyince bir uzmanlar "Türk ordusunun büyük komutanları" diye hitap ettiği Evren'e arası açıldı.

Evren, Akbal'a cevaben yazdığı yazıda "Madem siz, demokratik bir anayasayı savunuyor ve böyle bir maddenin anayasada yer almasını doğru bulmuyordunuz. Neden çok beğendiğiniz 1961 Anayasası'nda aynı tür bir maddenin kaldırılması gerekir diye vaktiyle hiç yazı yazmadınız." diyerek tutarsız, azgelişmiş aydın prototipini de çizmiş oluyordu.

Bugün demokratlığı, aydınlığı kimseye bırakmayan Oktay Akbal cuntadan hemen bir gün sonra aynen sunulan yazıyordu:

"Atatürk devriminin yandaşları, erleri, Atatürk ilkelerinin sahipleri böyle bir duruma sürüştü göz yumamadılar elbet. Nasil 27 Mayıs 1960'ta göz yumadılarsa, daha sonraki yıllarda nasıl zaman zaman uyanı mektuplarıyla, anımsatmalarıyla iktidarı ellerinde tutanlar Atatürk devriminin yoluna çağırılarsa, bir kez daha aynı kutsal görevi yapacaklardı. Bu kaçınılmaz bir gerçektir. Öyle de oldu."

Evet, Akbal'ın dediği gibi öyle de ol-

muş... Cuntacılar bir gece yansı toplumun tüm dinamik güçlerinin üstüne bir karabasan gibi çöküp, radyo ve televizyonlardan Hasan Mutlucan'ın kahramanlık tür-külleri eşliğinde "Nitekim" veya "hemşerilerim" diye başlayan nutuklarıyla 12 Eylül faşizmi ülkenin başına çöreklenmişti. Bizim tatlı su aydınlarımız 12 Eylül cuntasını hiç de o kadar yadırgamamışlar, daha ilk gününde Oktay Akbal gibi darbeye onay vermişlerdi. Yanlarından, yörelerinden alınıp işkenceli sorgulara götürülenleri gördükçe sıranın kendilerine de geleceği korkusuna kapılmışlardı. Ortalık durulup, yangının boyutu kendi paçalarına ulaşmadan durdurulunca, 12 Eylül faşizmine artık iyice ısınmışlardı. Yalnızca aydın kimliğini elden bırakmadan yazıp çizdiklerinde biraz hüner göstermeleri yetecekti. Hem cuntacıların huyuna gidecek, hem de "demokratlığı" elden bırakmayarak yıllarca "idare" etmişlerdi.

Azgelişmiş aydınlarımızda göre, 12 Eylül darbesi olmasaydı "anarşistler", "teröristler" dedikleri devrimciler, yurtseverler yönetimi ele geçirecekler, ülkenin başına bin bir bela ve husumet saracaklardı. İnsanları sorgusuz sualsiz cezaevlerine doldurmak, emniyet binalarının, karakollarının bilmem kaçını katından insanların "kazayla" düşmesini, banyoda ayağının kaymasını, merdivenlerden yuvarlanmasını sağlamak, ülke yönetimine silah zorla el koymak, Hitler'i aratacak bir ortalıkla faşizm uygulamak demokrasiye geçmek için yapıyordu. Ve bu yüzden haklı. Böylece başlarını çevirip yarı başlarında olup bitenlere, hatta aynaya bile

Sakıncası var

Hiç dikkat ettiniz mi? Başla Demirel olmak üzere, iktidar sahipleri nereye giderlerse gitsinler insanların ellerinde memnuniyet belirdi sloganının yer aldığı pankartlarla karşılaşıyorlar. İnsan ister istemez düşünüyor, yoksa halklarımız bunlardan memnun mu diye! Öyle ya; once vaade, once söze, once güler yüzlü "demokrasi"ye rağmen, hiç de iyi şeyler olmuyor.

Enflasyon baş belası, fiyatlar çılgınca!

"Demokrasilerin tadı ise berbat mı berbat! Ama yine de insanlar "mutlu" pankartları taşıyorlar; daha doğrusu öyle görünüyorlar. Sonunda işin rengi anlaşıldı; 12 Şubat tarihli

Meydan gazetesindeki haber bütün merakımızı aldı götürdü. Haberde şöyle deniyordu:

"Başbakan Süleyman Demireli Kahramanmaraş ziyareti sırasında memnun eden ve ona moral veren pankartların Ankara'dan gönderildiği belirtildi. Bunlardan bazıları Terör densini alı, vatandaş hayran kaldı, 'Sen bizim Sülümüzün, solmayacak gülümüzün', 'Affet de barışalım, safında yarışalım' şeklinde."

Bizce bu pankartlar da yeterli değil. "Vallah'lı, billa'h'lı, yeminli pankartlar olsun ki insanlar biraz inansın! Nasıl olsa ne dünyada ne de 'ahrette bu yeminele sadık kalacaklar! Sakıncası mı var!

Dün dündür, bugün bugündür...

Demirel: "Muhaletette iken insanları duygulandırarak konuşmalar yapıyor ve hemen her konu eleştiriliyor. Ama iktidara gelince her şeyin yanlış olmadığı görülüyor." (14 Şubat 1993-Sabah)

Telefon maceraları

Herkes bili! Bilmeyenler de duymuştur. Her tür "güvenlik gücü"nın telefon dinleme hastalığı vardır. Koskoca başbakanlar, bakanlar, milletvekillerinin "benim telefonum dinlendi" ya da "dinleniyor" foratları bu hastalığın boyutlarını göstermek için iyi bir barometre olup çıkmıştır.

Bu hastalığın zaman zaman buza hatalar, bazı sorunları da çıkıyor değil. İşte iki örnek!

Marmara ÖZGÜDER'in telefonu yeni bağlanmıştı, ama hat o kadar paratizdi ki, nerdeyse konuşmak mümkün değildi. Bunun üzerine PTT'ye dilekçeyle ve sözlü olarak başvuran demokrasiler, PTT görevlilerine, PTT görevlisinin verdiği yanıt, insanı ister istemez gülmüştür. "Ha, polis de düzeltilmesini

istediği numara mı?"

Anlaşılan o ki, polis de bu parazit ve cızırtıdan dolayı "sağlıklı" dinleme yapamamış, demokrasileri gibi PTT'ye başvurmuştu. İkinci örneğimiz de şu; Devrimci Gençlik der-

dinlenen, bu anlamda trafiği yoğun bir telefondur. Bu kadar yoğunluk karşı-

aygırlar da "iflas" etmiş, Nasıl mı? Bu telefondan

karşınıza, "buyrun 155", "Maraş Jandarma Alay Komutanlığı" "Ankara Emniyet Müdürlüğü" vb. yerler çıkıyor.

Sanki bütün yollar Roma'ya çıkar gibi, bu telefon yolu da polise, jandarmaya çıkıyor! PTT görevlileri ise, bu "arızayı" düzeltmek için bir ay "uğraşacağım" söylüyor!

Oktay Akbal'ın "demokratlığı"

bakmaktan korktuklar. Hep aynı masalı o bildik tekerlemeyle "Ulke kan gölüne dönmüştü, ülkenin birlik ve bütünlüğü tehlike altındaydı, parlamento çalışmıyordu, meclüsün ve meclüsyetlerin yönetimine el koydular" antitirkin, bugün yargılamalarını istedikleri cuntacıları akladıklarının farkındaydılar.

Akbal'ın ve o yıllarda yazdığı Cumhuriyet gazetesinin cunta yıllarındaki politikası, şartlar ne olursa olsun 12 Eylül faşist cuntacılarına yardımcı olma. Avrupa parlamenterisinin demokrasiye geçiş sürecinin hızlandırılması için yaptığı baskılar karşısında cunta şefi Evren'in "Dış baskılar ters etki yapar" sözlerini

Oktay Akbal bakın nasıl değerlendiyor.

"Evet, sayın Evren çok haklıdır. Telaşlanmaya gerek yok: 'Bir an önce demokrasiye geçelim.' diye birtakım kişi ve çevrelere kapılmadan, işi aceleyle getirmeden yarımkı gerçek demokrasi düzenini şimdiden tartışmalı, düşünümler, artık demokrasiyi sağlam bir temele dayandırmalıyız. Zaten bize hep askerler getiriyor demokrasiyi ya da ona benzer bir yaşam düzeyini. Telaşlanmaya, sabırsızlanmaya hiç mi hiç kapılmadım."

Tüm bunları söyleyip üstüne üstlük hala kalkıp "cuntacılar yargılanmalıdır" desene de, cuntacı da olsalar çıkaran önüne koyarlar. Böyle de oldu. Akbal artık ne derse desin kimseyi ikna edemez. Köpürlerin altından önce su aktıktan sonra çıkıp 12 Eylül faşizminin ülkenin başına sardığı belaları sayıp "DİSK ve Barış

Demek davalarında ülkenin en demokrat insanlarına hapislerde gile çekirmek gibi akıl almaz işlerle karşılaştık." demek iş değildir, iş olmadığı gibi çok değer verdiğiniz bu insanların cuntanın hüsnına uğrayınca Abdullah Başlıtur'un evinde içtiğiniz rakıdan, yediğiniz mezedan başka bir şeyden bahsetmediniz. Elbette açık olup, "O günlerde kalle koltuktaydı. Cuntaya karşı çıkmak her babayığıdın harcı değildi. Mangal gibi yürek istiyordu. O da bizde yok. O yüzden demokrasiye geçiş süreci dedikimiz o köprüden geçinceye kadar cuntacıları dayı dedik." desiniz. Tamam. Ama onu da yapmıyorsunuz. Gazete sütunlarında, panellerde, sohbetlerde cuntaya direndik sözleriyle ortalıkta dolaşıyorsunuz.

Dünyadan

ABD İsrail'i BM'de de kolluyor

BM'nin hukuku artık ABD'nin kendi hukuku. ABD bu hukuku işbirlikçi İsrail devletini korumak ve kollamak için de sonuna kadar kullanıyor.

BM bir kez daha ABD'nin oyuncuğu olduğunu gösterdi. ABD BM'den istediği kararları çıkarıyor, işine gelmeyeceğini anladığı çıkmış kararları da istediği gibi değiştiriyor.

400 Filistinlinin İsrail tarafından sürgün edilmesinin ardından, BM Güvenlik Konseyi'nde alınan 799 sayılı karar 400 Filistinlinin geriye dönüşünü onayladı. Ve Ra-bin'de kabul ettirdi. Filistinliler direkt, bu geri adımı yeterli görmese de, İsrail'in ve kendisinin durumunu mesrulaştırmak için bu kararı BM'ye götürdü. BM'ye kendi kararının pratikte iptali *anlamına* gelecek şekilde 100 Filistinlinin geriye dönüş kararının yeterli olduğunu onaylattı.

ABD ister istemez hem kendisini, hem de değişmez müttefiki İsrail'i kurtarmak için geri adım atarak 400 Filistinlinin 100'ünün geriye dönüşünü onayladı. Ve Ra-bin'de kabul ettirdi. Filistinliler direkt, bu geri adımı yeterli görmese de, İsrail'in ve kendisinin durumunu mesrulaştırmak için bu kararı BM'ye götürdü. BM'ye kendi kararının pratikte iptali *anlamına* gelecek şekilde 100 Filistinlinin geriye dönüş kararının yeterli olduğunu onaylattı.

BM Güvenlik Konseyi bu kez ABD'nin 100 Filistinliyi geri döndürme kararını onaylamak anlamına gelecek tavrıyla ABD'ye boyun eğdiği gibi, kendi 799 sayılı kararını da çiğnemiş oldu.

Boylece BM'den kendisinin de onay verdiği, ama aleyhine işleyen 799 sayılı karar ABD istediği gibi değiştirdi ve işleme hale getirdi.

Ama sadece BM'den karar çıkarmakla ya da onay almakla sorun çözülmüş olmuyor. Filistinliler dirençlerini sürdürdüklerinde, bu kararın da kağıt üzerinde kararlar hiçbir işe yaramayacağı çok açık görülmüş oluyor.

Kendimizi tanımayı öğretmeliyiz

"Rahibim, fakat insanlığın özgürlüğü için, barışı sağlamak için, hangi ülke olursa olsun gerekirse savaşırım."

"ABD ve diğer emperyalist ülkeler tarafından Irak'a yapılan müdahale bir haksızlıktı. Ve duyduğumda oraya gitmekte tereddüt etmedim. Orada halkın üzerine atılan bombalar bizim ülkemizde hazırlanıyordu. İnsani görevimizi yapmak zorundaydık."

"Türkiye'ye önceden turist olarak gitmişim. Doğal ve tarihi güzellikler harikaydı. Fakat göremediğimiz ve bize anlatılmayan şeyler vardı. Bundan sonra artık Türkiye'ye turist olarak değil, siyasi incelemeler yapmak için heyetler oluşturarak, güvendiğimiz arkadaşlar kanalıyla gideceğim. Çünkü turist olarak gitmek bu gerçekleri görmemek ve olumsuzlukları desteklemekten başka bir şey değil benim için."

Bu sözler Almanya'nın Kassel kentinde 12-15 Şubat 1993 tarihleri arasında, başını Hristiyan Kilisesine bağlı "Barış Hareketi"nin çektiği, demokratik sol grupların her yıl düzenlediği bir dizi seminde geçen konuşmalardan bazıları. Toplam 40 gruptan oluşan, "Kapangne Gegan Rusting Export" (Silah İhracatına Karşı Kampanya) gruplarının düzenlediği seminerlerin bu yılki konusunu "Türkiye ve Kürdistan'a gönderilen silah ihracatı" oluşturuyordu ve Özgür Halklar Komitesi'nin de katılımıyla gerçekleşti.

Seminerlerde en fazla dikkat çeken, bu

grupların Türkiye üzerine olan düşüncelerinin eksikliği ve yanlışlığıydı. Türkiye'de silahlı mücadele içinde olan hareketler onlara göre de "terörist'ti. Ve devlet baskısıyla "terörist'ler arasında sıkışmış olan halka yardım edilmeliydi. Bu da silah ihracatı karşı bulundukları ülkede gösteriler yapmaktan geçiyordu. Fakat seminerler sonucu bu düşünce ve önyargı büyük oranda değişti.

O "terörist'lerin kendileri gibi barış ve özgürlük uğruna bu mücadele içinde oldukları ve boykesi bir mücadele biçiminin de gerekli olduğunu öğrendiler.

Seminerler sonunda oluşturulan 4 yıllık program, önceki yıllardan farklı olarak yalnızca silah ihracatına karşı etkinlikleri değil, Türkiye'deki insan hakları ihlalleri ve devrimci mücadeleyi tanıma ve katkısı da içeriyor.

650 SBKP delegesi:

"Kapitalizme hayır"

İşsizlik, pahalılık ve yoksullukla tanışan Sovyet halkları aynı zamanda kapitalizmi de giderek daha iyi tanıyor ve tepkilerini daha örgütlü bir şekilde ortaya koymaya başlıyorlar.

13-14 Şubat günleri Moskova yakınlarında toplanan 650 komünist delegenin karşı-devrimci Boris Yeltsin yönetimine karşı daha etkin bir mücadele yürütmek ve SBKPyi yeniden canlandırmak için çeşitli kararlar aldılar.

SBKP üyesi delegelerin özenle vurguladıkları "Leninist

Saddam'dan Clinton'a uzlaşma köprüleri

Saddam bugün, Clinton'ın Beyaz Saray'a yerleşir yerleşmez Bush'un bıraktığı yerdere devam ettiğini unutmış görünüyordur.

Clinton henüz Beyaz Saray'ın patronu olmadan Bush'un Irak'a saldırısını her şeyiyle onaylamaktan geri kalmamış, ipler kendi eline geçince de Irak'a bomba yağdırmakta Bush'tan hiç de geri durmamıştır.

Körfez savaşına da karşı çıkan ABD eski Adalet Bakanı Ramsey Clark'la geçtiğimiz günlerde yaptığı görüşmede Saddam'ın ABD'ye uzlaşma çağrısı yapması, geçmişten hiç ders alınmadığını ve hala uzlaşmalardan medet umulduğunu gösteriyor. Saddam ha Bush ha Clinton demeden "en büyük şeytan"a "barış" elini

karar alma güdülerinin yok denecek kadar az olduğu ABD'de, Saddam Clinton'ın neyine güvenerek uzlaşma için elini uzatıyor? Clinton CIA'ya danışmadan, aldığı kararlara bakmadan Saddam'a ne diyecektir? Saddam'ın işi CIA ve Pentagon'a değil, başkanlara değil.

Clinton'ın demokratiğinin maske olduğu, Bush'un bıraktığı yerdere Bosna-Hersek politikasından Irak politikasına kadar sürdürmesiyle çok geçmeden anlaşılacaktır. Beyaz Saray'da kim olursa olsun, sonuçta CIA ve Pentagon'un belirlediği politikaları değiştiremediğini barış elini uzatarak uzlaşma arayan Saddam'a bir kez daha gösterecektir. Emperyalizmden barış ummanın gafleti Saddam'a bir kez daha pahalıya mal olacaktır. Açıkçası

Saddam Clinton'a barış elini uzatarak, emperyalizmden barış ummanın gafleti Saddam'a bir kez daha pahalıya mal olacaktır.

uzatıyor.

ABD'de başkanların biri gelir diğeri gider, en demokrat geçinenleri bile CIA ve Pentagon'un, tekellerin çıkarlarına ve isteklerine göre hareket ederek özidıkları resmi politikayı değiştiremez. Vietnam'a Johnson'a başlayan ABD saldırısı Nixon'a sürmüştür. Sandinist yönetimi devirmek için Carter döneminde başlayan Nikaragua'ya yönelik abluka, ambargo kararı ve kontrgerillalara verilen destek Reagan döneminde de devam etti. CIA ve Pentagon ne dediyse başkanlar ona göre hareket etti. Bush'un yerine Clinton'ın geliş ABD'nin politikasını değiştiremeyecektir. ABD açısından sorun demokrasikle, cumhuriyetçilikle, 68'li olmak ve Vietnam savaşına karşı çıkmakla açıklanmayacak kadar açıktır. Başkanların vitrin olmaktan öte gitmediği kişisel sıfatlarının, kariyerlerinin, prestijlerinin ve

Bush da olsa Clinton da olsa CIA ve Pentagon Saddam'lı bir Irak'a tahammül gösterememektedir.

Saddam ne kadar diplomatik manevra yapıyor görünse de, "en büyük şeytan"ın gazabından kendini korumak için uzlaşma arıyor. Clinton'ın boyun eğebileceğinin mesajlarını yolluyor. Aslında Saddam'ın da Clinton gibi yüzünde bir maske olduğu anlaşılıyor. Yatıp kalkıp emperyalizme karşı savaş nutukları atıp, ci-hat çağrılan yapan Saddam'ın emperyalizmin üzerine gelmesi karşısında nasıl gerilediğini ortaya koyuyor. İki şey çok açık ortaya çıkmıştır. Clinton, CIA ve Pentagon'un izin verdiği kadar demokratıdır. Saddam ise ABD'nin çizdiği sınırların dışında kendisine kafa tutamaz. Emperyalizm üzerine geldi mi pes demeye hazır. Ve Irak halklarını temsil edemez.

örgüt modeline bağlılık" bugüne kadar yaşanan dağınıklığı aşmada yakalanan önemli bir halka olarak dikkat çekti.

Bu ilkeye dayanarak yürütülen çalışmalarla toplanmış açılanan kongre, kapitalist restorasyona karşı bir mücadele programını kabul ederek karar altına aldı.

650 komünist delegenin kabul ettiği mücadele programında şu maddeler yer alıyor: Kapitalist restorasyonu önlemek, herkese iş, ücretsiz konut, sağlık hizmeti ve eğitim hakkı... Çünkü Sovyet halklarının onurlu tarihi böyle rezil bir yaşamı hak etmedi...

650 delegenin kararı bu talepler için şimdi daha çok sokağa çıkmayı, daha güçlü bir hareketlenmeyi ve daha radikal bir mücadeleyi gerektiriyor.

Devrim yürüyüşümüz durmayacak

Ali AYGÖL
(1968-....)

Çağlar COŞKUNER
(1956-....)

Ercüment AKSOY

Fikret KARA

*Vurulup düşmüşün
Yatarsın kan revan Yatarsın
boyulu boyunca Buz tutmuş
bedenin Gözlerin açık
Çözülmemiş yumruğun*

Oligarşinin yıllarca bıkmadan usanmadan, her türlü aşâğılık yöntemi saldırdığı ve miraslarını yok etmeye çalıştığı şehitlerimiz ve onların bizlere bıraktığı değerler sadece oligarşinin değil içimizdeki düşmanın da boy hedefi. Çünkü şehitlerimiz bu düşman için "yok edilmesi gereken" değerler bütünlüğünü simgeliyor.

Hiçbir şey, ama hiçbir şey şehitlerimizden ve onların yaratıklarından güçlü değildir. Eğer bugüne ulaştıysak, dosta-düşmana kendimizi kabul ettirdiysek, şehitlerimizin bundaki payını kim gözardı edebilir, kim yok sayabilir ki!..

Mücadele yaşamla ölüm arasındaki ince çizgide sürdü hep. İyi, güzel ve geleceği yaratmak, bu çizgi üstündeki ustalıkta kendini gösteriyordu. Öyle bir ustalık ki, bizlere "hayat" gibi gelen birçok şey başarmıştı. "Öldüler, yok oldular" denilen zamanlarda ayağa fırlıyor, zengin örgütlenmeler yaratıyor, olmaz olur kılıyorduk. Hayatın her alanı devrimci düşünceler/e tanırken, bu toprakların sahipsiz olmadığı halklarımızın belleğinde büyüyordu. Yeni insan faktörü, kitabı tanımlardan çıkmış, ete kemiğe bürünmüştü. Birçok insan devrimcileri yakından tanımanın gururuyla yaşıyor, mücadeleye katılıyordu.

Elbette yaratılanlar bu kadar da değil. Bunları yaratmanın ana halkasını siyasi düşüncelerimiz ve politikalarımız oluştuyorsa da, bu politikayı özümsemiş ve yaşama geçirmiş şehitlerimizin yaratıklarını görmek mümkün değildir. İşte biz, bu değerlerin yaratıcıları olarak, kendimize olan güven ve kararlılıkla aşamayacağımız, baş edemeyeceğimiz hiçbir engelini olamayacağına inanıyoruz. Dolayısıyla, değerlerimizi bizlere kazandıran şehitlerimizin üzerine gölge düşürmeyecek, gereken titizliği ve kararlılığı göstereceğiz.

"Ali dayımızı çok severdik. Bize geldiğinde onu akrabamız olarak biliyorduk. Hep bizimle oynardı. O çocuklarla nasıl geçineceğini iyi biliyordu. Mahallenin hep çocuklarıyla oynar, onları severdi. Bizi de çok severdi. Bir gün beni gezmeye götürdü. Bana en çok istediğin şey ne diye sordu. Önce söylemek istemedim. Beni zorladı. Saat istediğini söyledim. Ertesi gün bana ve kız kardeşime birer saat getirdi. Cem'e de kendi çakısını verdi. Hala o saati saklıyorum. O öldüğü zaman bize söylemediler. Sonra büyükler konusurlarken öğrendim. Çok üzüldüm. Çok etkilendim. O zaman büyüünce onun gibi bir insan olacağım dedim. Hala da onu söylüyorum."

Ali Aygöl'ün 10 yaşındaki bu çocuğa bıraktığı izlenimi silmeyi kim başarabilir ki. Şehitlerimizin yaşamları; gülüşleri, oturuş kalkışları, davranışları; her şeyleri bugün

Mehmet MART

Mehmet MARAŞ

A.Necip BOZALIOĞLU

Ali İNAN

halkımızı derinden etkilemekte, mücadeleye olan yaklaşımlarını güçlendirmektedir. Ali Aygöl gerek yaşamı gerekse mücadelesiyle, başta çocuklar olmak üzere birçok insanı derinden etkilemiş şehitlerimizden biriydi.

"Öldüğüne hala inanmıyorum. Bir gün Taksim'e gittim. Gözlüklü birini gördüm. Aynı Ali'ye benziyordu. Üzerine atlayıp sarılabaktım, kendini zor tuttum. Onun öldüğüne inanmak zor geliyor."

Onlar hiçbir zaman ölmедiler ki: Ali Aygöl'ü, Mehmet Maraş'ı, A. Necip Bozalioğlu'nu, Fikret Kara'yı ve daha niceleri için kim öldü diyebilir ki.

Ali oligarşi tarafından afişe edilen ve hakkında "vur" kararları çıkartılan devrimcilerden birisiydi. Merzifon'da doğan Ali Aygöl, 80 sonrası Devrimci Gençlik kusaşının kararı, inançlı ve mücadeleciler insanlarından biri olarak mücadelede yer aldı. Mücadele büyüdükçe Ali de büyüdü. Okuduğu İstanbul Üniversitesi Dış Hekimliği Fakültesi 3. sınıfından ayrılarak profesyonel devrimcilikte bir adım daha attı. Oligarşi tarafından afişe edilmesi ise onun devrimci yaşamında olumsuz bir etki yaratmadı. Tam tersine silahına daha sıkı sarıldı.

O yöneticiliğin, özverinin, fedakarlığın, sabrın ve inancın yaşayan bir örneği oldu hep. 6 Şubat 1992'de Adana'daki devrimci bir eylemi gerçekleştirirken çatışmada şehit düştü.

Kastamonu 12 Eylül öncesinde süreçte devrimci politisyen yaygın olduğu bir ildi. Sivil faşistler bu yurdun Kastamonu halkına ve gençliğine sürekli salandılar. Ancak Mehmet Maraş gibi devrimcilerin varlığı bu saldırıları durdurma güvencesi oldu. Kastamonu Küri doğumlu olan Mehmet Maraş, Dev-Genç saflarında anti-faşist mücadelesinin içerisinde yer aldı. Daha sonra çeşitli alanlarda mücadelesini sürdüren Mehmet, Şubat 1979'da İnegöl Halkevinde patlayan bomba sonucu şehit düştü.

Dev-Genç geleneği her zaman kavgamızın dinamik unsurlarını yarattı. A. Necip Bozalioğlu bunlardan biriydi. Sivas Ziraat doğumlu olan A.Necip, Beşiktaş Mimarlık Yüksek Okulu'nu basan faşistler tarafından Şubat 1977'de katledildi.

Devrimci Sol Güçler'in sevip sayıldığı, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesine gönülden bağlı Ali İnan'ı 8 Şubat 1991'de yakalandığı hastalık nedeniyle kaybettik.

Şubat ayı şehitler kervanımızın yoğun olduğu aylardan biridir. Mehmet Mart, İzmir'den Ankara'ya giderken geçirdikleri tren kazası ile aramızdan ayrılan Çağlar Coşkun ve Ercüment Aksoy, Şehremini'nde çalıştığı inşaat (1978) faşistler tarafından katledilen Fikret Kara bu ayda aramızdan ayrılan şehitlerdi.

*Bayrak olur bize yarın
Rüzgarıyla ilkbaharın
Dalgalanır genç kızların
Gözlerinin karasında*

Kızıla boyanmı ş parmak uçları

Kızıla boyanmış parmak uçlarıyla hareketinin ismini duvara yasan Esmâ gibilere...

Çoktan benir yazmak istiyordum "karakız". Çok mu tanıyordum kendisini sanki? Pek sayılmaz aslında... Bir hastane gününde birlikte gitmiş ve biraz da konuşmuştuk; devrim ve devrimin değerlerinden... Ve bir gün o tahliliye olmuş. Ve yine bir gün, o bir gazete resminde kara kaslarıyla "karakız", vurulmuş! Okuyunca haberini gazeteden, bir devrimci olarak tavırından gurur duydum.

Yatarken kan içinde

boyu boyunca
Güzel gülümsemesi vardı
gözbebeklerinde. Ve gözlerinin
en derin yerinde bir alev
yanıyordu... Kızıla boyanmış
parmak uçları Kenetlenmişti
kopmazcasına vurgun olduğu
sevdaya...

Bir çavlanın su zerreciklerinde
görebilmek ebem kuşağın yedi
rengiyle hem de, Örebilmek bir
sevdayı

İlmeek İlmeek
her gün ustalaşan ellerinde... Ve
duyabilmek için, sıcaklığını,
kavga ateşinin yüreğinin en
derin yerinde; Bir kavgaya
bir sevdaya vurgun olursa
gerek... O, sevdalıydı
vurgundu...

TKP/İML Hareketi Davasından
Bir Tutsak

Ressam Cihat Aral:

Gezavevri, hücreler, tekip elbise, iş-

"Örgütlülük, özgür yaratılma, özgür düşünmedir" kence, tutsaklık, tutsak anaları, şehit anaları, kadınlar, maden ocakları, madencilik, direnişler!... Tamı tamına 223 enstantane, 223 tablo!

Ressam Cihat Aral'ın Atatürk Kültür Merkezi'ndeki 1975 yılından sonra açtığı 4. kişisel sergisi devam ediyor. 24 Şubat'a kadar sürecek olan sergiye ilgi oldukça fazla. Cihat Aral'a tek bir soru sorduk: Örgütlülüğün yaratıcılığı öldürdüğü söyleniyor. Bunun için de birçok "sanatçı" örgütlü sanatçı olmaktan kaçındı... Siz ne düşünüyorsunuz?

"Sanatçı çağının sorumlusudur. Sanatçının da toplumdaki istekleri vardır.

Sanatçı tek başına yapamaz. Sanatçı-şünmeyi getiriyor. Örgütlülük sanatçı'nın ülkenin alt ve üstü yapı kurumlarında kısıtlamaz. Sanatçı her koşulda iyi ürün yerinin olması lazım. Örgütlü olmak sa-venir. Picasso da, Nazım da parti yöneticisiydi. Örgütlü olmak özgür düşünmeyi getirir."

Ressam Cihat Aral resimlerini toplumsal gerçekleri çarpıcı ve rengine uygun çizgilerle, kendiliğinden, özgünlüğüyle başka bir biçimde sunuyor.

"Örgütlülük, özgür yaratılma, özgür düşünmedir."

Bu sözlerle ekleyecek fazla bir şey yok. Sadece sanatçıların bunu düşüncelerini isteyebiliriz!

"Uğur Mumcu anısına"

Rahmi Saltuk konseri

"Uğur'dan sonra bir meşale yakıldı. İlk adımlar doğrusunu isterseniz pek umut vermiyor. Ama biz toplumun özgürlüğe, mutluluğa, aydınlığa kavuşması için çalışan insanlarız. Bunu bir yaşam biçimi haline dönüştürmeliyiz. Bu bizim görevimiz. Örgütlenme diye bir sözcük var. Örgütlenmek çağdaş insanın yaşam biçimidir. Çağdaş insanın örgütlenmesi tipik bir kazığın örülmesi gibi bir şey. Düşüm düşüm ve iç içe geçmiştir."

15 Şubat akşamı Atatürk Kültür Merkezi'nde "Uğur Mumcu Anısına" Rahmi Saltuk'un verdiği konserde İlhan Selçuk bunları söylüyordu. Doğrusu iktidara övgüler dizen, ona umut bağlayan, bunun için yazıp çizen birisi için bu sözler yerli yerine oturmuyordu. Hele ki, devrim şehitleri için söylenen türkülerin, marşların Uğur Mumcu nezdinde de "anlam" olduğunu söylemesi hiç de "yakışık" alan sözler değildi.

Rahmi Saltuk'un da "Bugün Uğur Mumcu ve şehitlerimizin de anısına konser veriyorum, söylüyorum" demesi İlhan Selçuk'un sözlerinin tuzu-biber oluyordu. Uğur Mumcu ile devrim şehitlerini aynı kefeye koyan anlaşılar, duygu sömürsü yapıyor. Türkülerimizin, marşlarımızın insanlarımız üzerindeki etkisini onlar da biliyor ki, bunu kullanmak istiyorlar; kullanmak istediler.

Bozkırın ortasında kavga türküleri

Konya (Mücadele)- Konya Ereğli Halkevi ve Ulukışla SHP'nin düzenlediği geceler yoğun ilgi, yüksek moral, inadında bir coşkuyla sonuçlandı. 13 Şubat'ta Ereğli'de, 14 Şubat'ta Ulukışla'da yapılan gecelere Grup Ekin, Halkevi halkoyunları ekibi ve tiyatro grubu, Ankara Halk Sahnesi katıldı. Halaylar, oyunlar ve sloganlar eşliğinde bitirilen geceler, daha büyük gecelerin habercisiydi.

GÜN İZİ

Bu oyun bitecek!

Elif Sumru GÜREL

Oyunun adı "Aldatma". Sahne de şaşalı dekorlar, kulaga hoş gelen müzikler, "muhşem" sayılabilecek kostümler ve müthiş gülümsemeler. Hangi oyuncu çıkarsa çıksın, ağzından dökülen sanki bal! Her şey, ama her şey "iyi olacak"mış!... "70 yıllık yasaklar mı var? Kaldıracağız!", "Sağlıklı bir nesil hiç mi olmadı? Yaratacağız!", "Sanatçılar ekonomik sıkıntıda mı? Vereceğiz!", "Kitapları daha mı açılıyor? Engelleyeceğiz!"

Daha nice nice "güzel" sözler. Oyun bir sonraki akşam devam etmek üzere sona erer. Salon "mutlu", "refah", "memnun" insanları evlerine uğurlamaya başlar. Dışarı çıkanlar, "bu iktidar güzel", "Kültür Bakan'ının iyi niyetleriyle yapılmış bir oyun", "Bakanlığın sağladığı olanaklarla çok iyi projeler üreteceğiz", "Bakan bey gerekli desteği sunacağını söyledi", "Güzel bir dönem yaşıyoruz; başta bakanımız olmak üzere bütün iktidar sahiplerini geleceğimizin umutlu", "İyi şeyler yapıyorlar" demeye başlar, gazetelere, TV kanallarına.

Disarda ise bir başka oyun sergilenmektedir. Adı "Yaşam". Burada "mutlu", "güler-yüzü" sahneler, replikler pek bulunmaz. Nasıl bulunsun ki?...

Aklı hayale sığmayan her tür baskı, şiddet, kültür erozyonu karşısında neyin "mutlu" sahneleri olabilir ki?

İşin garibi şu ki, egemenlerin oyunuyla gözü kamaşanların, "Aldatma" oyununun gö-nüllü figüranlığını yapanların "Yaşam" oyunundan pek haberlerinin olmamasıdır. Ya da çevresinde olup-bitenlere, kimi sanatçıları yapılan saldırılara, kültür adına kültürsüzleşme-ye gözlerini-kulaklarını tıkamış durumdadır.

Doğrusu "Aldatma" oyununun bu "sanatçılar" ve çevreler üzerinde başanlı olduğunu söylemek gerek!

Ama, yine de el insaf demeden edemiyoruz. Nasıl demeyelim ki, iktidar için, egemenler için gönüllü propagandist kesilenler; TV kanallarından iktidara övgüler dizenler, çok derinlemesine değil, her gün çıkan birkaç gazete-baksalar, düzenin ülkemizi kültür alanında nası bir çöle dönüştürdüğünü görebilecekler. Ama görmüyorlar, görmek istemiyorlar. Örneğin "Yorgun Savaseç" için yaratılan toz duman içinde bir türlü bu "vahset'in sorumlusu bulunmuyor. Neredeyse "faili meçhul"ler zincirine dahil oldu. Sorumlular sü-rekli topu birbirlerine atıyorlar. Atmosına atıyorlar, ama iktidar bu "suçu" işlevlenler hakkında hiçbir şey yapmıyor. Sadece "bakın biz yayımlatıyoruz"la "puan" toplamaya çalışıyor. Peki Refah Partili belediyelerin son zamanlardaki "kültür düşmanlığına ne demeli? Bu saldırıların iktidardan, düzenin kültür-sanata bakışından ayrı ele alınamayacağını bilmek için çok çok "okuması" mı olmak gerekiyor?

Hadi bunların iktidarda, düzenle olan "bağ"ları görülmüyor. Peki 900'lü telefonların halklarımıza yaptıklarını, Edirne Valiliği'nin Yasemin Yalçın'ın "Kadınlık Bizde Kalsın" oyununa getirdiği yasaklamayı, İsmail Beşikçi'nin kitaplarının "ceza"lardan kurulmadığını; daha birçok sanatçının "yasaklarla boğuştuğu da mı görülmüyor?

Sıra size gelince mi bağıracağsınız? Yoksa "savunduklarımızdan" biraz "taviz" vererek onların istediklerini mi yapacağsınız?

Gerçi tercih sizin ama, bir kez daha düşünmek yararlı diyoruz. Çünkü "Aldatma" oyununu sona erdirecek olanlar var. Perde tam olarak kapanacak. "Aldatma" bitecek.

Savaşarak umut olduk

KURTULUŞ DEVRİMDEDİR

Buca, Nevşehir, Diyarbakır

Devrimci irade kapıları özgürlüğe açıyor Cezaevleri direniyor

BUCA-"HER ŞEYE RAĞMEN BİR GÜN MUTLAKA" Devrimci Sol davası tutsakları "tünellerin gerekçe yapıldığı saldırıya karşı "Bir Gün Mutlaka" inancıyla direniyorlar... 55 devrimci tutsağın süresiz açlık grevi 12. gününde...

NEVŞEHİR-TÜNEL BU KEZ ÖZGÜRLÜĞE AÇILDI: Olgarşının önlemleri, hak gaspları tutsakların özgürlüğe tutkusunu ve bu tutkuyu gerçekleştirmelerini önleyemiyor. 18 tutsak bir kez daha devrimci iradenin yenilmezliğini gösterdiler.

DIYARBAKIR-AÇLIK GREVİ 13. GÜNÜNDE: Açlık grevi idarenin saldırılarına, operasyonlarına rağmen tüm tutsakların katliamıyla sürüyor... Yaralı 202 tutsaktan 50'si saldırıların protesto ederek tedavi kabul etmiyor. Direnış iktidardan cezaevi kapılarını açmaya zorluyor.

Yazısı sayfa 8-9'da

Devrimci tutsakların özgürlük tutkusunu hiçbir güç engelleyemeyecek.

KARS'TA YOLU AÇILMAYAN İKİ KÖYDE TOP-LAM 14 ÖLÜ: Kars'ın Susuz ilçesine bağlı Büyük Çatak, Küçük Çatak ve Doyumlu köylerinde kar yüzünden kapalı olan yolların açılması kaymakamlık tarafından engelleniyor. Hastalar hastaneye götürülemiyor. Son bir ayda Küçük ve Büyük Çatak köylerinde tedavi edilemediklerinden dolayı toplam 14 hasta hayatını yitirdi. Doyumlu köyünden ise herhangi bir haber yok. Orada durumun daha vahim olmasından korkuluyor.

TUNCELİ HOZATIN DAĞ KÖYLERİNE JANDARMA BASKINI: 1.5 metre kara rağmen köyleri basmayı biliyorlar. Hozat'ın Kavuktepe köyü Taçkirek mezarasını basan askeri birlikler köyde tam bir terör estirdiler. Köylülerin kışlık ihtiyaçlarına el kondu.

SEZGİN'İN GAF GEZİSİ: Alman heyetiyle Diyarbakır'a giden Sezgin, halkı tehdit etti: "İstersek hepsini bir tarafa toplar imha ederiz, sonra da intihar ettirebiliriz."

TÜRK-İŞ'İN BAŞKANLAR KURULU TOPLANTISI DIYARBAKIR'DA YAPILDI: Türk-İş Başkanı Bayram Meral, toplantıda yaptığı konuşmada Kürt halkının mücadelesine saldırınca 13 sendika şubesi toplantıyı terk etti.

◆ Petrol-İş ölağanüstü başkanlar kurulu toplantısı sonuç bildirgesi: "Kontregerilla Lağvedilmeli"

◆ Diyarbakır'da liseli genç Devrim Berk Tay polisler tarafından balkondan atıldı, Devrim Berk Tay şimdi komada.

◆ Kürdistan'da orta öğrenim gençliğinin sorunları ve yaşadıkları.

Yazısı sayfa 4-5'te

■ THKP-C Önderi Mahir Çayan, devrim yolunu "engebeli, dolambaçlı ve sarp" bir yol olarak tanımlıyordu. Devrimci hareketin '70'lerde başlayan yürüyüşü her gün bu tanıma doğrularak sürüyor. Devrimci hareketin savaşçıları bu engelleri inançla ve özveriyle aşarak yürüyüşü sürdürüyorlar.

■ Devrimci hareket '89'dan bu yana yaptığı atılımlarla büyük bir mesafe katetti. Kendisini dünya ölçüsünde tanıtırken, halkın umudu olmada önemli bir yol aldı. Ülkemizin ayak basılmamış dağlarında gerillalar geziyor. Halkın adalet özleminin temsilcisi oluyorlar.

■ Süreç savaşı büyütüyor. Büyüyen her savaş saflaşmayı derinleştirir. Devrimci hareket de savaşı büyütmenin sancılarını yaşayacaktır. Bugüne kadar oligarşinin, solun, küçük burjuvazinin, tasfiyeciliğin sayısız saldırısına, komplosuna karşın yürüyüşünü sürdüren devrimci hareket, bütün bu süreç boyunca her türlü saldırıya karşı direnebilecek tecrübenin, geleneklerin, direncin sahibidir.

■ Devrimci hareket bu gelenekleriyle, ideolojik saflığı ve sağlamlığıyla, sosyalizme olan inanç ve kararlılığıyla savaşı sürdürecektir. Devrimci hareket umuttur. Ve önüne çıkan engelleri aşıya umudu büyütecektir. Bundan kimsenin kuşkusu olmamalıdır.

Yazısı sayfa 12'de

Kürdistan

Yazısı sayfa 4-5'te